

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BURN
BUTTERFLY
BURN

REESE RIVERS

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Reese Rivers Sunar

Yanık

Kelebek

Yanığı

Telif Hakkı © 2023 Reese Rivers

Burn Butterfly Burn

E-kitap Baskısı

Tüm Hakları Saklıdır

Bu bir kurgu eseridir. Bu romandaki tüm karakterler, isimler, olaylar, organizasyonlar ve diyaloglar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

Kapak Tasarımı:

Kedi Kapak

Tasarımı

JUDE

Tate, Beck ve ben oturma odasında takılırken ön kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve üçümüzün de ayağa fırlamasına neden oldu. Ash öfkeli bir ifadeyle, Savy'nin kız kardeşini kolundan sürükleyerek içeri daldı.

Onu bize doğru itti ve öfkeyle bağırdı, "Senin kız lanet bir yalancı! Başından beri bize yalan söylüyormuş!"

Dramatizmine gözlerimi deviriyorum, dudaklarımı bir sırtıma kaplıyor, zaten bunun ne hakkında olduğunu biliyorum. Her nasılsa, sonunda Savy'nin onun Kelebeği olduğunu anladı ve Charlie Sheen seviyesinde bir sinir krizi geçirmek üzere.

"Zavallı küçük kitap kurdu aslında lanet olası Kelebek! İki yıldır beni kandırıyor!" Bize öfkeleniyor.

Bir omzumu silkiyorum ve sırtışımin Ash'in kükreyip bana saldırmasına neden olmasına izin veriyorum.

"Sen... sen biliyor muydun?"

Tate ve Beck onu benden uzaklaştırırken bir kahkaha atıyorum. "Sana daha dikkatli bakmanı söyledim, seni kör aptal!"

"Bekle, Savy? Savy Kelebek mi?" Tate kuşkuyla sorar. Beck şok olmuş bir ifadeyle, "Bunun olacağını tahmin etmemiştim," diyor.

Ash bildiğini sandığı her şey duman olup giderken inkâr içinde başını iki yana sallıyor. Evimize sürüklediği kancığa bakmak için dönüyorum ve aramızda gidip gelen gözlerindeki hesapçı bakışı görüyorum.

"Onun burada ne işi var?" Tükürdüm.

Ash acı bir kahkaha atıyor. "İşler çok daha kötüye gidiyor! Kelebek olması, yalanları söz konusu olduğunda sadece görünen kısmı." Elini uzatıp onu öne doğru sürüklüyor. "Söyle onlara! Gerçekte kim olduğunu söyle onlara!"

Vanessa saçlarını geriye atıyor ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. "Kız kardeşimin gerçek adı Savanna Sevan, yani... Sevan Stadyumu. Milyarlarca dolar değerinde! Her birinizi alıp satabilir. Futbol oynadığınız stadyumun üzerinde onun adı ! Bunca zamandır hepinizi aptal yerine koyuyor!"

Vay... bu... vay, sadece vay. Bebeğim dolu mu? Bu çok fazla. Bunu benimle paylaşmadığı için biraz kırlıdım ama bunu kendine saklamak için iyi bir nedeni olmalı.

Sinir bozucu sarışının arkasındaki hareket, çılgılık atan harpy'nin ötesini görmek için başımı yana eğmeme neden oldu ve orada duran beyaz yüzlü Savy'yi gördüm. Kırmızı stilettolar, siyah bir mikro-mini, altında siyah bir sütyen gösteren şeffaf kırmızı bir bluz ve koyu dumanlı makyajlı gözleri ve etrafına yayılan saçlarıyla çok seksi görünüyor. Kelebek kıyafetinin üzerine giymiş olması gereken uzun kabarık ceketinin ağzı açık, bana her şeyi gösteriyor. Bomba gibi görünüyor ve onu her gün böyle giyinmiş görmeyi çok isterdim. Kız kardeşi bakışımı yakaladı ve arkasını döndü.

"İşte buradasın, kardeşim! Ben de tam senin küçük dümenini siktiğin çocuklara anlatıyordum. Onlara milyarların varisi olduğunu ve başından beri onlarla oynadığını söylemenin adil olacağını düşündüm."

Savy konuşmak için ağzını açtığı anda başını sallıyor ama kız kardeşi bize dönüyor ve o bir şey söyleyemeden şiddetle devam ediyor.

"O görüldüğü gibi biri değil! Her şey onun için bir oyun. Savy, erkekleri kendine çekmek için yalnız ve küçük bir inek gibi davranıyor, böylece onlarla hastalıklı ve çarpık oyunlarını oynayabiliyor. Bunu daha önce başka erkeklerle de yaptı. Hunter'ı bakire olduğuna ikna etmeyi bile başardı! O, hastalıklı zihnini tatmin etmek için herkesle yatan sürtük bir fahişe."

"Hayır! Ben hiç..." Savy dışarı çıkmaya çalışıyor.

"O ailemiz için bir utanç kaynağı. Zihinsel sorunları var. Bu yüzden ona annesinin kızlık soyadını kullanıyoruz. Babasının geçirdiği kazayla bir ilgisi olduğuna dair söylentiler bile var!"

Savy, kız kardeşinin söylediği böylesine zalimce bir şey karşısında şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekerken daha da solgunlaşıyor. Bu saçmalıklarla işim bitmek üzere. Bu aşağılık sözlerin bebeğime ne kadar zarar verdiğini görebiliyorum ve Savy kırık bir fısıltıyla konuştuğunda bu kaltağı saçlarından sürükleyerek dışarı atmaya bir adım kalmıştı.

"Hayır, hayır, hayır, bunların hiçbiri..."

"O lanet olası bir sahte! Kız kardeşimle ilgili her şey sahte ve buna kandığınız için hepiniz aptalsınız!" Vanessa, Savy'nin sözleri üzerine çılgılık atıyor.

Bu Ash'in kontrolünü kırıyor ve ona doğru tehditkâr bir adım atarak kükrüyor: "Evet, öyle! Sen kahrolası bir sahtekârsın. İki yıldır beni kandırıyorsun! Ağzından çıkan her şey yalan." Savy başını şiddetle sallıyor ve gözleri Tate'e bakıyor ama o da tiksinti dolu bir ifadeyle başını sallamakla . Beck, kız kardeşinin söylediklerini inkâr etmeye çalışması için ona meydan okurcasına ölü, düz gözlerle ona bakıyor. İçinden küçük bir şüphe damlası geçiyor. Dans etmesi değil ve soyadına gelince, ne olmuş yani, ama diğer şeyler, başka erkeklerle takılması ve sapkın oyunlar oynaması beni biraz hissettiriyor. Bu yüzden onun incinmiş, panik dolu gözleri bana dikildiğinde elimde olmadan

kendim. İnkâr duymam gerek.

"Benimle oyun mu oynuyordun, bebek?"

Bunu sorduğum anda, sıçıp batırdığımı anladım. Ona inanmalıyım, bize inanmalıyım, çünkü oyuncak bebeğimin ona olan inançsızlığım yüzünden paramparça olduğunu görüyorum. Sanki içinde bir şalter atmış gibi, onu benim bebeğim yapan her şey, önümüzde boş bir kabuk haline gelene kadar akıp gidiyor. Elleri gevşekçe yanlarına düşüyor, tüm vücudu sarkıyor, gözleri - lanet olsun... güzel mavi gözleri düz, boş ve cansız. Her birimize bakmak için ağır ağır hareket ediyorlar ve sonra yavaşça arkasını dönüp ön kapıya doğru yürümeye başlıyor. Aptalca bir soruyla onun benim için, hepimiz için hissettiği her şeyi silip attım.

Vanessa yüksek sesle güler ve son veda atışını onun arkasından yapar. "Oh, Savanna, neredeyse unutuyordum... Doğum günün kutlu olsun!"

Bunu duyduğumda bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu anladım. Bugün onun doğum günü, lanet olası doğum günü ve Beck'in bize babasının onun doğum gününde o kazada öldüğünü söylediğini hatırlıyorum. Topuklarının üzerinde tökezliyor ve dik durmak için bir elini duvara bastırıyor, kapıya giden yolun geri kalanında duvara doğru kayıyor, sanki ona verdiğimiz acıdan kendini zor tutuyormuş gibi ve işte o zaman sonsuz bokumu kaybediyorum ve onun adını haykırıyorum. Ash ve Tate'i itip kakarak yanına gitmeye, onu kucaklayıp kırdığımız şeyi düzeltmeye çalışıyorum ama beni tutup geri çekiyorlar.

"Bırak gitsin lan! Bütün yalanlarıyla yatağını hazırladı," diye tükürüyor Ash. Dirseğim gelip suratına çarpıyor ve beni bırakıp homurdanarak geriye düşmesine neden oluyor. Tate'in bundan sonra silkelenmesi kolay oluyor ve ben de bu karmaşayı kurtarmak için ön kapıya koşuyorum. Yağan kara doğru onun adını haykırırken göğsüm kabarıyor, o sırada sokağımızın köşesinden dönen bir arabanın kırmızı arka farlarının yanıp söndüğünü görüyorum ve içinde olduğunu anlıyorum.

"FUUUUUUCK!"

Gözlerimin kenarında yaşlar birikiyor ve etrafımda dönen soğuk rüzgârı ve karı suçlamaya çalışıyorum ama bunun ona verdiğimiz acı yüzünden olduğunu biliyorum.

Öfke beni ele geçirirken dişlerimi göstererek etrafımda dönüyorum, ona yaptıklarımızın bedelini birilerine ödetme ihtiyacı duyuyorum ve eve geri dönüyorum. Öfkemin nesnesi yüzünde kendinden memnun bir gülümsemeyle orada dururken, üçü az önce öğrendikleri şey üzerine birbirleriyle tartışıyorlar. Ona doğru yöneliyorum ve yüz ifademi gördüğünde gözlerinin irileşip korkmasına bayılıyorum. Benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ben ona yaklaştıkça gidebileceği hiçbir yer yok. Dövmeli parmaklarım sarı saçlarını kıvrıp kavırıyor ve onu mutfak adasına doğru sürükleyip yüzünün yan tarafını adaya çarparken başını eğiyorum.

"Jude! Ne yapıyorsun lan sen?"

"Bırak onu, dostum. Bunu yapmak istemezsin!"

Gülüşüm kulaklarıma bile manyakça geliyor. "Oh, ama ben gerçekten, gerçekten istiyorum!" Kızın çığlıkları üzerine geri sesleniyorum. Tezgâhın üzerinden bıçak bloğuna uzanıyorum ve bir fileto bıçağı çekip boynuna götürüyorum. Bu hareket karşısında herkes .

"Hasta ve çarpık oyunlar. Oynadığını söylediğin şey buydu, değil mi? O zaman biz de kendi oyunumuzu oynayalım. Şu anda ne kadar ciddi olduğumu anlamam için çarpık bir gerçekle başlayacağız. Hazır mısın? İyi dinleyin... Bir grup domuzun bir insan bedenini soyup yemesi ve geride hiçbir iz bırakmaması sadece sekiz dakika sürer. Ceset asla bulunamaz... Anladınız mı?"

Korku dolu bir miyavlama sesi çıkarıyor ama tezgâha bastırdığım başını sallamaya çalışıyor.

"Tanrım, Jude!"

"Kendini kaybetti!"

Ve sonra Ash, "O buna değmez kardeşim. Savy hayatını mahvetmeye değmez."

Gözleriyle buluşmak için başımı çeviriyorum ve homurdanıyorum, "Yanlış... lanet... cevap."

Oyuna geri dönelim. "Evet ya da hayır diyeceksin. Hepsi bu ve eğer yalan söylediğini düşünürsem, keserim. Her yalan söylediğinde, daha derinden keserim, anladın mı?"

Gözyaşları tezgâha dökülürken "Evet" diye nefes nefese kalıyor. "Birinci soru, Hunter'la yattığında bakire miydi?"

Sürtük cevap vermek istemiyormuş gibi sızlanıyor, ben de bıçağı biraz daha sert bastırıyorum. Henüz kesmeye yetecek kadar değil ama gelmekte olduğunu anlamasına yetecek kadar.

Benim kurallarına göre oynamıyor.

Sonunda "Evet!" diye bağırdı, ben de başımı sallayıp yoluma devam ettim.

"Soru iki - Savy iddia ettiğiniz gibi erkeklerle hastalıklı ve sapkın oyunlar oynuyor mu?"

Bu sefer daha hızlı, sanki işin bittiğini biliyor. "Argg, hayır, hayır!"

Başını tezgâha daha sert bastırıyorum. "Emin misin? Bunu detaylandırabilirsin."

"Hayır! O bir ezik. Siz gelene kadar hiçbir erkek onunla konuşmaz ya da ona bakmazdı bile! Hunter'ın onu becermesinin tek nedeni kardeşlik derneğinin seks tombalası yarışması yapması ve bakireyle sikiş karesini doldurması için onu seçmesiydi."

"Ah...siktir." Tate'in ona inanmayarak ne kadar büyük bir hata yaptığımızı nihayet anladığında usulca küfrettiğini duyuyorum.

"Soru üç - Savy neden babasının adı yerine annesinin kızlık soyadını kullanıyor?"

Bu soru onu kızgınlıkla tükürmeye itti. "Çünkü o... normal olmak istiyor! Kimsenin ona bir varis gibi davranmasını istemiyor."

"Sıradaki soru - O gece onu hasta etmek için içkisine çilek koydunuz mu?"

Cevap hızlı ve kararlıdır. "Hayır! Hayır, ben yapmadım. Nasıl oldu bilmiyorum!"

Bu kaltağı kesmeyi ve kanının parmaklarıma bulaştığını görmeyi çok istiyorum ama ona gerçekten inanıyorum, bu yüzden bıçağı onu dik tutacak kadar kaldırıyorum ve sonra tekrar boğazına dayıyorum.

"Son soru - Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

Boğazına bıçak dayadığımda bile yüzünü kaplayan öfke ve tavır için bu kancığın hakkını vereceğim: "Çünkü onun HER ŞEYİ var! Parası var, benim asla sahip olamadığım o lanet isme sahip ve bununla birlikte gelen güce de sahip. Bununla hiçbir şey yapmıyor! Benim olmalı! Hepsi benim olmalı."

Bıçağı ondan uzaklaştırıyorum ve bir kadın için bu acınası bahaneye başımı sallayıp bıçağı tezgâha fırlatıyorum.

"Sanırım bir sorum daha var. Hmm, belki birkaç tane daha. Sahip olduğunuz her şeyin parasını kim ödüyor?" Savy'nin ödediğini söyleyen bir yüz ifadesi takınıyor ama cevap vermeyi reddediyor, ben de devam ediyorum.

"Bugün onun yirmi birinci doğum günü, değil mi? Yani bugün mirasa mı konuyor?"

Bu bana huysuzca omuz silktiriyor ve karanlık bir şekilde kıkırdamama neden oluyor çünkü ne kadar sikik olduğunu anlamıyor. Ben de heceledim.

"Son, son soru. Az önce Savy'ye yaptıklarından sonra, artık cüzdan ipleri üzerinde tam kontrole sahip olduğuna göre sana ne yapacağını düşünüyorsun?"

Biraz zaman alıyor ama yanlış kişiye yaptığı şeyin sonuçlarını anladığında yüzü o kadar kızarıyor ki neredeyse bordoya dönüyor. Gözleri geniş ve öfke dolu, sanki cini şişeye geri sokmanın bir yolunu arıyormuş gibi odanın içinde geziniyor ve bu beni yine karanlık bir şekilde güldürüyor.

Ona sırtımı döndüm ve Beck'e el salladım, "O amcığı evimden çıkar."

ASHER

Beck çözü dışarı çıkarırken ve Tate kanepede başını ellerinin arasına almış oturunken mutfakta bir ileri bir geri yürüyorum. Jude telefonunu alıp kulağına götürüyor ve "Hadi bebeğim, a şunu" diye mırıldanıyor. Kız amayınca kırmızı düğmeye basıyor ve onu tekrar aramaya gidiyor. Siktir et onu. Yani onları dolandırmıyordu ama beni kesinlikle dolandırdı ve bundan çok daha fazlası hakkında yalan söyledi. Savy bunların hiçbirinden muaf değil.

"Bırak artık, Jude! Benimle oynadı ve hepimize yalan söyledi. Neden hala kızışmış bir köpek gibi onun peşinden koşuyorsun?"

Cep telefonunu alnına vuruyor ve dişlerini sıkarak kükrüyor. "Siktir , Ash! Kafanı kendi kıına o kadar sokmuşsun ki

Dümdüz. Söyle bana... lanet olası, seninle nasıl oynadı? Savy bir barda dans etti ve sen de onu görüp takıntı haline getirdin. Seni bu hale o getirmedi. Sana hiç söz vermedi, değil mi? Hayır, iki yıl boyunca sana tek bir kelime bile etmedi! Onu öyle izlediğin için sana bir şey borçlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Saçını başını yolar ve onu tekrar aramaya çalışır ama ulaşamaz ve söylenmeye devam eder.

"Neden o kafesin içinde, o maskenin arkasında dans ettiğini biliyor musunuz? Çünkü o kadın OLMAK istiyordu ama gerçek hayatta o olmaktan çok korkuyordu. Bana söyledi..." ılgınca bir kahkaha atıyor. "Bana onu gören, ona bir şeymiş gibi bakan ilk erkeğin sen olduğunu söyledi. Ona kendini değerli hissettirdiğini söyledi! Argg! Çok yanılıyordu. Savy her zaman değerliydi. Ona layık olmayan sensin."

Parmağını göğsüme saplayarak geri adım atmama neden oldu.

"Sizinle burada, gerçek hayatta tanıştığında, bunu size söylemekten çok korktu çünkü kafesteki kızın kendisi olmadığı için çok öfkeleneneceğinizi biliyordu. Bunun için onu cezalandıracağınızı biliyordu. Sana güvenmediği halde neden söylesin ki?"

Onunla tartışmak istiyorum ama bana karanlık bir bakış fırlatıyor ve soruyor: "Kelebeğine gerçekte kim olduğunu söyledin mi? Ona nereden geldiğimizi söyledin mi? Yıllar boyunca yaptığımız pislikleri? Ona gerçeği borçlu değil miydin? Borçlu değil miydin? O zaman neden onun sırlarını bilme hakkını kendinde görüyorsun?"

Başparmakları klavyenin üzerinde uçuşup mesaj üstüne mesaj gönderirken benden uzaklaşıyor ve ben pencereye gidip yağan kara bakıyorum. Geçmiş düşünüyorum ve buraya ilk geldiği zamanı hatırlıyorum. Kapıyı ben açmıştım ve beni gördüğünde neredeyse nöbet geçirecekti. Ondan sonra kar fırtınasının olduğu geceye kadar bana zar zor bakabilmişti.

Şimdi hatırlıyorum, ona fırtınanın tetiklemesiyle uğraşmak zorunda olmadığımızı söyleyerek nasıl bir pislik olduğumu hatırlıyorum. Ondan sonra benim yanımda gergin olmayı bıraktı ve şimdi anlıyorum ki Savy beni dışarıda tutmak için o an bir duvar ördü. Umursamayı bıraktı, bu yüzden benim bir pislik olmam artık onu rahatsız etmiyordu.

Dövmesini ilk kez gördüğümde mutfakta yaşadığımız o anı hatırlarken gözlerim kapandı. Dedi ki, lanet olsun... bunun ona bir şey olabileceğini, olmadığı bir şey olabileceğini hatırlatması gerektiğini söyledi. Yeterince cesur olursa uçabileceği anlamına geliyormuş. Ve sonra ağladı. Ağlarken ona sarıldım ve sadece regl olduğunu düşündüm ama o bana hikayesini kendi korkmuş tarzıyla anlatmaya çalışıyordu. Onu kaldırıp yatağına yatırdım ve ne kadar üzgün olduğunu söyledi ve şimdi bunun benim alanımda olmakla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Savy bana gerçeği söyleyecek kadar cesur olmadığı için ne kadar üzgün olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Tate beni düşüncelerimden kopardı.

"Babamın geri adım atmasını böyle sağladı. Öyle olmalı. Adını kullandı ve muhtemelen Sevan gibi bir ismin yerine getirebileceği bazı tehditler savurdu. Beni korumak için ona gerçek adını söyledi. Dünyadan saklamaya çalışsa da. Neden saklamak istesin ki? Neden bize söylemedi?"

Beck başını sallıyor ve sonra yaslandığı duvara geri vuruyor.

"O kaltağı duymadın mı? Savy sadece normal olmak istiyordu. Bu tür bir ismin ve servetin beraberinde getirdiği ağırlığı düşünün. Eğer buradaki insanlar

Bilseydi, sürekli mikroskop altında olurdu ve herkes yaptığı her şeyi yargıladı."

Tate hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırır. "Peki! Ama neden iki işte birden çalışıyor? Bankada milyarları varken paraya ihtiyacı yokmuş gibi. Kahretsin, evi havaya uçtukten sonra burada kalmasına gerek yoktu. Taşınmak için lanet olası bir bina satın alabilirdi!"

Jude öfkeyle telefonunu yere atar. "O kadar aptal mısın? Para umurunda değil! Profesyonel maaşımızı ve ikramiyemizi umursamadı ve babasının ona bıraktığı milyarları da umursamıyor. Odasında plastik Target şifonyerleri var, Tanrı aşkına. Bebeğimin tek derdi birinin onu görmesi ve önemsemesiydi. O sadece gerçek bir şey istiyordu. Ve o... telefonlarıma cevap vermiyor! S.KTİR!" Çılgınca hepimize bakıyor. "Biriniz deneyin, arayın, mesaj atın!"

Tate başını sallar. "Eğer Savy herhangi birimiz adına cevap verecek olsaydı, bu sen olurdun, Jude."

Herhangi birimize cevap vermesini istediğimden emin olmadığım için tekrar arkamı dönüyorum. Jude'un mantık yürütmesi, onun tarafından ihanete uğramış, bana yalan söylenmiş gibi hissetmediğim anlamına gelmiyor.

"Nerede o? Nereye gitmiş olabilir? Bütün eşyaları burada," diye mırıldanıyor Jude, telefonunu tekrar denerken.

İki yıl boyunca sadece bir kadın istedikten sonra, sonunda seçimimi yaptım. Savy'yi seçtim ve her şey dağıldı. Bu bana kulüpteki masanın üzerine bıraktığım küçük kitaplardan oluşan bileziği hatırlattı, bu yüzden yüzümü ovaladım ve sonra ona bir can simidi attım.

"Hâlâ Butter'ını giyiyordu... kulüp kıyafetlerini. Muhtemelen oraya geri dönmüştür."

Başını telefonundan kaldırıyor ve hızla başını sallamaya başlıyor. "Evet! Tamam, tamam Beck, beni kulübe götürmeni istiyorum!"

Hep birlikte kapıya doğru ilerlemeye başladık ama Jude bir kolunu uzatarak benim takip etmemi engelledi. "Hayır, sen değil. Bebeğimin yanına bile yaklaşamazsın. Kızımın üzerine benzin döktün ve lanet olası kibriti yaktın. Burada kalabilir ve bunun için yanabilirsin."

"Jude..."

Bir hırıltıyla sözümü kesti. "Kapa çeneni! İşin bitti Ash." Tate ve Beck ceketlerini giyerken temkinli ifadelerle bana bakıyorlar ve sonra en iyi üç arkadaşım, ailem, beni az önce yaptığım şeyin ağırlığı.

Ön kapı kapandıktan sonra uzun süre orada durup tüm bunların neden benim değil de onun suçu olduğunu savunmaya çalışıyorum ama düşündükçe daha da zorlaşıyor. Sonunda merdivenlere doğru ilerledim ve açık kapısının önünde durarak merdivenleri çıktım. Yastıklarla dolu, gözlerinin rengindeki mavi yatağa bakıyorum ve şeftali ve krem kokusunu derin derin içime çekiyorum. Parmaklarımın kapının pervazına kenetlenmesine izin veriyorum. Bunu o yapmıştı, buna hakkı yoktu... Bileğimi kavrayıp "Ash... Özür dilerim, çok özür dilerim" derken üzgün, ıslak mavi gözlerinin görüntüsü kayıyor.

Onu kafesinde benim için dans ederken görüyorum. Gözleri her zaman benimkilerle buluşurdu. Şehvetli, cinsel bakışları değil ama gözlerinin başka bir şeyle, isimsiz bir şeyle dolu olduğu zamanlar. Berbat bir gün geçirdiğim zamanlar ve onun gözleri 'sorun yok, seni görüyorum, senin için buradayım' diyordu. İki kadın, Kelebek ve Savy birleşiyor ve bu bana Savy'nin bana benim ona verdiğimden çok daha fazlasını verdiğini ve hiçbir zaman karşılık istemediğini fark ettiriyor. Savy'nin benden aldığı tek şey onu izleyen gözlerimdi ve ben bunları ona isteyerek verdim.

"Siktir!"

BECKETT

Jude telefonuyla ona ulaşmaya çalışırken **ben** de karda kamyonetimi Masks'a doğru sürüyorum. Şu anda kendime çok kızgıyım. Kız kardeşinin nasıl bir amcık olduğunu biliyordum ama yine de Savy'yle olan ilişkimin üzerine zehrini dökmesine izin verdim. Savy'nin bizimle oynadığını söylediğinde ve Ash bunu doğruladığında, bunu kabul ettim. Ona bir şüphe hakkı bile tanımadım.

Aklımdan geçen ilk düşünce tabii ki bana ihanet edeceği oldu, hemen ardından da tıpkı annem gibi olduğu zehirli düşüncesi geldi. Bu bana, beni terk edeceklerini varsaydığım için hiçbir kadına yakınlaşmama izin vermediğimi fark ettirdi. Bunu tekrar yaşamama izin veremem. Annem benim yerime ölümü seçti ve ben de bir daha hiçbir kadının bu tür bir acıyı hissettirecek kadar yaklaşmasına izin vermedim. Sanırım düşündüğümünden daha berbat durumdayım ve Savy bunun bedelini ödedi.

Jude'un söylediği her şey doğrudu. Bize hiçbir şey borçlu değildi. Savy'nin de herkes gibi sırlarını saklamaya hakkı var. Benden hiçbir şey söylememi beklemedi, sadece beni olduğum gibi kabul etti ve geleceğimle ilgili ne kadar mücadele ettiğimi gördüğünde bana yardım etmeye çalıştı. Ama ilk çatışma belirtisinde otomatik olarak onun için en kötüsünü düşündüm. Lanet olsun, o benden, bizden daha iyisini hak ediyor. En başından beri ona karşı dikkatsiz davrandık. Ona peşinden koşmaya değecek kadar değerli olmadığını hissettirdik. Savy, son seferinde çuvalladıktan sonra hepimize ikinci bir şans verdi ama midemin çukurundaki hastalıklı his bana muhtemelen üçüncü bir şansımız olmayacağını söylüyor.

"Kapıya yanaş. Park yeri bulmayı boş ver," diyor Jude ve ona şöyle bir bakınca ne kadar gergin olduğunu anlıyorum.

Savy bizi affetmezse, onu kaybedersek, Jude raydan çıkacak. Onu daha önce hiç kimse için böyle görmemiştim, hele bir kadın için. En kısa zamanda

Kamyonu park ettiğimde, Tate'le birlikte hızla kapıdan çıktı. Bir an bekledim ve karar verdim, siktir et, cezayı yiyeceğim. Arabayı kapatıp hızla dışarı fırlıyorum ve devasa ön kapı fedaisi Marco tarafından engellenen diğerlerine .

Benim boyum ondan bir karış uzun ama onun benden fazladan 50 kilo kası var. Şu anki ruh halimle onu alt edebilirim ama bu adamın dövüşünü gördüm ve çok pis.

"Yapabileceğim bir şey yok dostum. Stella yasakla diyor, biz de yasaklıyoruz," diyor tekrar saçlarını yolmaya başlayan Judea.

"Urgh! Savy ile konuşmam gerek Marco! O burada Kelebek olarak çalışıyor." Jude yalvarıyor ve Marco'nun kocaman kollarını göğsünde kavuşturup ona ters ters bakmasına neden oluyor.

"Savy'nin kim olduğunu biliyorum, seni pislik. Ona ne yaptığınızı bilmiyorum ama Stella onu buradan çıkardığında harap haldeydi."

"O burada değil mi? Nereye gittiklerini biliyor musun?" Jude cüzdanını çıkarıp içindeki tüm parayı çeker ve fedaiye uzatır. "Lütfen, dostum! Onu bulmam lazım. Bunu düzeltmem lazım!"

Marco bir kahkaha atarak Jude'un parmaklarının arasından para tomarını çekip alır. "İyi şanslar. Stella'nın şoföre onları Havaalanında. O gitti, göt herif. Çok geç kaldın. Şimdi siktir git."

Jude bağılıyor ve ona doğru hamle yapıyor ama Tate ve ben onu tutup kamyonete doğru sürüklüyoruz. Onu kamyonetin içinde güreştirdik ve kamyonete bindirdik. Kendime o kadar kızgınım ki, onu bu durumu düzeltemeyecek kadar kırdığımız için çok korkuyorum. Bizi eve bırakırken onu havaalanına götürmediğim için bana söylenen Jude'u görmezden geliyorum. Marco haklı, çok geç kaldık. Garaj yoluna girip kamyoneti kapattığımda, nihayet arka koltuktaki Jude'a dönüyorum.

"Şu anda yapabileceğimiz bir şey yok. Yarın hepimiz bowling maçı için uçağa bineceğiz. Tatilden sonra dönene kadar bunu atlatmamız gerekecek. Jude, şimdilik bunu kapatmalısın. Sen ve Tate maça odaklanmalısınız. Tüm geleceğiniz bir sonraki maçta nasıl oynayacağınıza bağlı. Okula döndüğünde Savy ile aranızı düzelteceğiz. Düzelteceğimizi biliyorsun! Tüm geleceğinizi mahvetmenizin sebebi o olursa ne kadar üzüleceğini bir düşünün. İkiniz de kilitleyin. Hissettiğiniz her şeyi oyuna dökün ve kazanın. Onun için kazanın."

Tate kaşlarını çatıyor ama anlayışla başını sallıyor, ben de Jude'a dönüyorum. Gözleri kapalı ama açtığına korkunç bir orospu çocuğu gibi bana bakıyor ve başıyla onayladıktan sonra kamyonetten dışarı fırlıyor. Tate ve ben endişeli bir bakış atıyoruz ama Savy okula dönene kadar yapabileceğimiz pek bir şey yok, bu yüzden kardeşimizi eve kadar takip ediyoruz.

TATE

Kupa maçımızı kazanmanın sevinciyle uçaktan iner inmez eve geldik. Kutlama havasında olduğumuzu söylemek isterdim ama kızımızla aramızda çözülmemiş olan her şey bunu gölgeliyor. Jude o geceden beri telefonunu patlatmayı bırakmadı ama tüm mesajları teslim edildi ve okunmadı olarak görünüyor. Benim ve Beck'inkiler de öyle. Ash'in ona ulaşmaya çalışıp çalışmadığını bile bilmiyorum. Şu anda Jude ile aralarında büyük bir sürtüşme var, bu yüzden Beck ve ben sadece ateş hattından uzak durmaya çalışıyoruz.

Ön kapıdan çıktık ve kapıyı kapatan Amazon kutuları ve çantaları yığınıyla karşılaştık. Bazı teslimatlar bekliyordum ama bu kadar çok değil.

"Kahretsin, kaç kitap sipariş etmişim?" Yanlışıyla mükerrer sipariş vermiş olabileceğimden endişeleniyorum. Jude bana bir bakış attı.

"Kitap mı sipariş ettin? Savy için mi?" Başımı sallayınca gözlerini devirdi. "Ben de öyle. Yangında kaybettiklerinin yerine kindle'ındaki her şeyi ciltsiz olarak sipariş ettim."

Bu peri pornosu kitaplarının Savy kadar onun tarafından da okunacağını bildiğim için sırtıyorum.

"En sevdiği edebiyat klasiklerini sipariş ettim. Tüm kopyaları, altını çizdiği küçük renkli bayraklarla doluydu. Onları birlikte gözden geçirip yenilerini yapabileceğimizi düşündüm."

İkimiz de Beck'e dönüyoruz ve o sadece omuz silkiyor. "Ona üzerinde çizgi filmler olan bir sürü yumuşacık kıyafet ve kokulu mumlar sipariş ettim. Rahat ve sıcak olmayı ne kadar sevdiğini bilirsin."

Ash sıkıntıyla homurdanıyor ve kapının kilidini açmak için yığınların arasından uzanıyor, sonra da yol açmak için bir sürü kutuyu evin içine itiyor. Jude'a hızlıca bakıyorum ve çocukluk arkadaşı içeride kaybolurken gözlerindeki karanlık bakışı görüyorum.

"Hadi, eşyaları odasına taşıyalım. Gidip birkaç kitaplık alalım ve onları kuralım, böylece eve geldiğinde her şey onun için hazır olur. Güzel bir sürpriz olur."

Jude mırıldanarak onaylıyor ve yüzündeki karanlığın bir kısmı kayboluyor. Üçümüz de birer koli dolusu kutu alıp merdivenlerden yukarı çıkıyoruz ama Jude kapının önünde durup sanki biri onu bağırsaklarından bıçaklamış gibi bir ses çıkarıyor. Onu odanın içine doğru itiyorum ve içimdeki her şey batıyor. Her şey gitmişti. Hepsi gitmişti. Odada kalan tek şey çıplak bir yatak ve tam ortasında pembe plastik bir kelebeğe iştirilmiş bir anahtar. Kutuları bırakıp Jude'u omuzlarından tutmak için dönüyorum. Harap olmuş görünüyordu.

"Önemli değil. Bu sadece geçici bir durum. Onu geri getireceğiz. Okula geri döndüğünde nereye taşındığını öğreneceğiz ve onu geri alacağız. Bu iş bitmedi, Jude. Vazgeçmeyeceğiz."

Yavaşça başını sallıyor, kutuları yere bırakıyor ve ezilmiş bir ifadeyle odadan çıkıyor. Gözlerim Beck'inkilerle buluşuyor ve hissettiğim ama dile getiremediğim tüm şüpheleri orada görüyorum. Kahretsin, bu iş gerçekten bitebilir.

JUDE

Good morning, beautiful. Today is the best day ever. It's even better than the day we won Nationals because today classes start and that means you're here. I'm going to find you, doll. I'm going to find you and make you listen. You're mine Savy and I'm not going to let you go. xoxo

Don't do this baby! The office says you withdrew, that you're not enrolled here anymore. Savy, that's not going to stop me. I'm not giving up on us. I don't care where you are. I don't care how long it takes. You're mine, doll, don't ever forget that. Xoxo

2 ay sonra

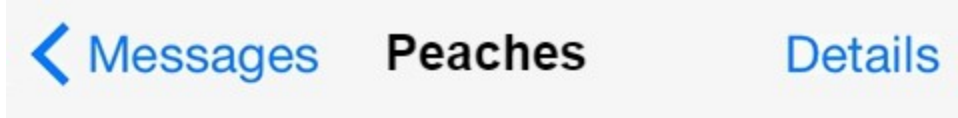
T Mesæges

Savy

Detaylar

I wish you were here with me today. It's draft day. You're all I thought about when I got the call. All I wanted was to pull you into my arms and hold you. I promise you, baby, I'm not giving up. You're end game for me, doll. That's never going to change. Goodnight, angel. I hope you dream of me as I dream of you. Xoxo

BECKETT

I can't feel anything anymore. You're gone and now Jude and Tate are leaving too. Everyone always leaves. I just want to feel something again. I don't want to be alone.

Telefonu alkolden uyuşmuş parmaklarımla karıştırıyorum ve başımı eğerek yere düşmesini izledikten sonra şişedeki son ucuz viskiyi de içip onu da düşürüyorum. Başım dönerken sonunda eğilip telefonumu almaya çalışmam birkaç dakikamı alıyor ama sonunda yanımdan geçen bir hatuna çarpıyorum. Beni tutuyor ve gülerek dik durmamı sağlamak için duvara doğru itiyor.

"Dostum! Harap olmuşsun. Senin gibi iri bir adam benim gibi bir kızı dümdüz edebilir. Futbolcu musun sen?" sallanırken ses tonunu biraz bozarak soruyor. Görmek için gözlerimi biraz kısıyorum

Viski sersemliğini üzerinden atıyor ve tanıdığım kız öğrenci yurdu kızlarından biri olmadığını hemen anlıyorum. Ucuz kıyafetleri üzerine oturmuyor ve dekolteli bluzundan taşan iri göğüslerinin arasında büyük bir gül dövmesi var.

Ağzımdaki boktan tadı bir kenara bırakıp yutkunuyorum ve "Futbol, evet, bir yıldız olacaktım. Buraya gitmiyor musun?"

Yanımdaki duvara yaslanıyor ama sonunda bana doğru kayıyor, ben de o kıkırdarken ikimizi de yukarıda tutmak için bir kolumu beline doluyorum.

"Hayır, benim için üniversite yok ama kulüpteki vardiyam bittikten sonra bir arkadaş beni buraya getirdi." Elini göğsümde gezdiriyor ve hissettikleri karşısında kaşları havaya kalkıyor. "Onu bedava içki için becerecektim ama senin yanında cılız kalıyor. Benimle bir tur atmamak ister misin koca oğlan?"

Oda eğilirken başım duvara yaslanıyor ama ellerinin üzerimde dolaştığını hissedebiliyorum ve bu iyi hissettiriyor, sevgilim gittiğinden beri hissettiklerimden daha iyi hissettiriyor, bu yüzden kolumu çektiğinde beni bir odaya götürmesine izin veriyorum ve kısa bir süre için, anlamsız olsa bile, bir şeyler hissediyorum.

Jude ertesi sabah beni bulduğunda, cüzdanım ve telefonum çalınmış bir şekilde bir öğrenci yurdunun yatak odasında çırılçıplak yatıyordum. Hissettiğim tüm uyuşukluk, bu kadar zayıf olduğum için suçluluk ve kendinden nefret etmeye dönüştü. Beni terk etmesi ya da iki ay sonra geri dönmeyeceğini bilmem önemli değil. Hâlâ Savy'yi aldatmışım gibi hissediyorum ve onun benden daha iyisini hak ettiğini her zamankinden daha çok biliyorum.

JUDE

Beck'i yatağına atıyorum ve çıkarken kapıyı çarpmamak için kendimi zor tutuyorum. Dün gece rastgele bir hatunla yattığı için kızgınım ama adam şu anda tam bir felaket. Savy bizi terk ettiğinden beri her şey darmadağın olmuş gibi hissediyorum. Merdivenlerden inerken yüzümü fırçalıyorum, uçağı atlayıp onu buraya getirmeye ve tüm bu pisliği düzeltmeye hazırım.

"O iyi mi?" Ash soruyor ve benim ona karanlık bir bakış göndermememe neden oluyor.

"Ne düşünüyorsun? Hayır, değil. Sevdığımız kız bizi terk etti ve o da sahip olduğu tek aileyi kaybetmek üzere."

Yüzünde beliren suçluluk duygusunu görmezden geliyorum ve onun yerine Tate'e dönüyorum. "Buna daha fazla katlanamayacağım, dostum. Gidip onu almam lazım!" Tate bana cevap vermeden önce Ash, "Nereye gidecek?" diye sordu.

Ona tükürmek istediğim hırıltıyı kontrol ediyorum ve bunun yerine onu başka bir karanlık bakışla sabitliyorum.

"Jude, ben ciddiğim. Onu almaya gideceksin ama sonra o nereye gidecek? Seninle batı sahiline mi yoksa Tate ile Florida'ya mı? Yoksa burada Beck ve benimle mi kalacak? Birkaç ay içinde buradan gideceksiniz. Onu geri getirirsen nereye gidecek? Ona seçim mi yaptıracaksın?"

Tate üzgün bir şekilde inliyor. "Lanet olsun. O haklı, Jude. Onu geri dönmeye ikna edebilsen bile, bizi affetmesini sağlayabilsek bile, sonra ne olacak?"

Başım ondan Ash'e dönüyor ve sonra öfkeyle kükreyerek yumruğumu en yakın duvara indiriyorum. Tanrım, o gidince her şey acıyor ama onların haklı olduğunu bilmek daha da çok acıtıyor. Gitmesine izin vermeliyim ama , bu yüzden izin vereceğim... şimdilik. Tate ve benim kontratlarımızda dört yıl var ama üç yıl sonra pazarlıklar üzerinde çalışmaya başlayabiliriz. İkimiz de hayatımız boyunca harcayabileceğimden daha fazla sifıra imza attık, bu yüzden benim için, bebeğıme geri dönmek için bir anlaşma yapamazsam, o zaman siktir et

Futbolun canı cehenneme. Bırakacağım. Futbolu seviyorum ama beni tanımlayan şey asla bu olmadı, bu lanet olası bir iş. Futbol beni ve Ash'i varoşlardan kurtardı ve bu kontrat beni hayata bağlayacak. Savy ve kardeşlerimin bir aile olarak bir arada olması? Bu bana top yakalamanın verebileceği her şeyden daha değerli.

Onlara dönüyorum ve saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum. "Ondan vazgeçmiyorum. Ondan asla vazgeçmeyeceğim... ama... bekleyeceğim. O buna değer."

ASHER

Mutfakta tek başıma bira üstüne bira kovalarken ev sessiz. Jude'un söylediklerini düşünmeden edemiyorum. Savy'nin her şeye değdiğinden emin olması. O herifi anaokulundan eve dönerken terk edilmiş tekstil fabrikasının camlarını kırdığımız günlerden beri tanıyorum ve aramıza bir kadının girebileceğini asla tahmin edemezdim. O gece olanlardan sonra şu anda bana zar zor tahammül ediyor.

Geri gelmediğine inanamıyorum. Kelebeğimin türünün tek örneği olduğunu hep biliyordum ve bu da bunu daha da kanıtlıyor. Başka bir kız olsa geri gelir ve ona yaptıklarımız için bize acı çektirirdi. Drama ve tartışmalar olurdu ve ceza olarak onu geri almaya çalışmak için sürünürdük ama hayır, Savy değil. Öylece çekip gitti ve bizi tamamen hayalete çevirdi ve bu düşünebildiğim en kötü ceza.

Buna neden şaşırdığımı bilmiyorum. Kartlarını her zaman göğsüne yakın oynar ve insanları uzak tutmak için maskelerinin ve parmaklıklarının arkasına saklanırdı. Onu incittikten sonra bizi bu şekilde terk etmesi tam da onun yapacağı bir şeydi ve hepsi benim hatamdı. Jude'un benim hakkımda söylediği her şey doğru. Ben lanet bir piçim. Kelebek'e aşık olmamın pek çok sebebi vardı ama en önemlisi ona güvenmek zorunda olmamamdı. Onu aramızda parmaklıklar varken sevebiliyordum, böylece ona zarar verebileceği parçalarını vermek zorunda kalmıyordum. Basit ve temizdi ve Savy ortaya çıkana kadar iki yıl boyunca ona bindim.

Katmanlarıyla, tatlılığıyla, ıslak mavi gözleriyle beni alaşağı etti. Saklandı çünkü cesur olmadığını düşünüyordu, oysa gerçek şu ki korkak olan bendim. Korkan bendim. Kelebek'le daha fazlasını istediğimi söyleyip duruyordum ama gerçek şu ki, onun uzakta ve güvende olmasından hoşlanıyordum. Savy tüm bunları sarstı ve ben ona aşık oldum, onu seçtim, ama onun amcık kız kardeşi tarafından bir çıkış verildiğinde, ben

ve daha başlamadan havaya uçurdu. Savy bundan çok daha fazlasını hak ediyor.

Geldiğim yer ve birlikte büyüdüğüm insanların hepsi berbattı. Yoksulluk, suç ve ihmal bizim için hayatın ta kendisiydi. İlk nefesimden itibaren kimseye, hatta aileme bile güvenmemem gerektiği içime işlemiştir, çünkü sizi hiç düşünmeden satabilirlerdi. Kız kardeşlerimin ikisi de on altı yaşına basar basmaz kaçtılar ve kendilerine mahalle dışında bakacak erkekler buldular. Eğer Jude ve futbol olmasaydı, muhtemelen şu anda hapiste olurum. O, Tate ve Beck bana biraz olsun güvenmeyi öğretti ama bunu başka hiç kimseye yapmadım. Buradaki pek çok kızın arkadaşlarımı tavlama için farklı yollar denediğini görmek bu güvensizliği daha da pekiştirdi.

Biramın son suyunu da içiyorum ve şişeyi diğerlerinin yanına koyarken içime uzanıp derinlere iniyorum. Onun hak **ettiği** adam olmak istiyorum çünkü o buna değer. Bu yüzden ben de bekleyeceğim ama önümüzdeki yılları Savy'nin hak ettiği adam olmak için çalışarak geçireceğim ve eğer bir daha olursa bunu düzelteceğim. Eğer bana izin verirse, o kadını her şeyimle seveceğim ve bu yine de yeterli olmayacak. Asla Savy'ye layık olamayacağım ama her günümü çabalayarak geçireceğim.

Işığı kapatıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve Jude'un açık kapısının önünde duruyorum. Bana doğru bakıyor ve ben olduğumu görünce yüz ifadesinin sertleştiğini görmek beni öldürüyor. Yine de odasına giriyorum ve bildiğim tek yoldan başlıyorum.

"Kardeşim... Çok özür dilerim."

TATE

9 ay sonra

< Messages

Baby Girl

Details

Today should have been the best day of my life. I made it, baby girl. I played my first game as a pro athlete. I looked up into the crowd cheering for me and none of it meant as much as it should because you weren't there. I miss you, Savy. I'm so fucking sorry. Come back to me, baby.

BECKETT

1 yıl sonra

Messages

Peaches

Details

Today I realized it's really over. I kept thinking we would find a way back to each other somehow. But I fucked up, peaches. I fucked up so bad. One moment of weakness from missing you, hating myself for what I let slip through my fingers and now no matter what, we will never be able to go back. You'll never forgive me and I don't blame you. You deserve so much more. You deserve everything. I love you, Savy. Please, find happiness.

JUDE

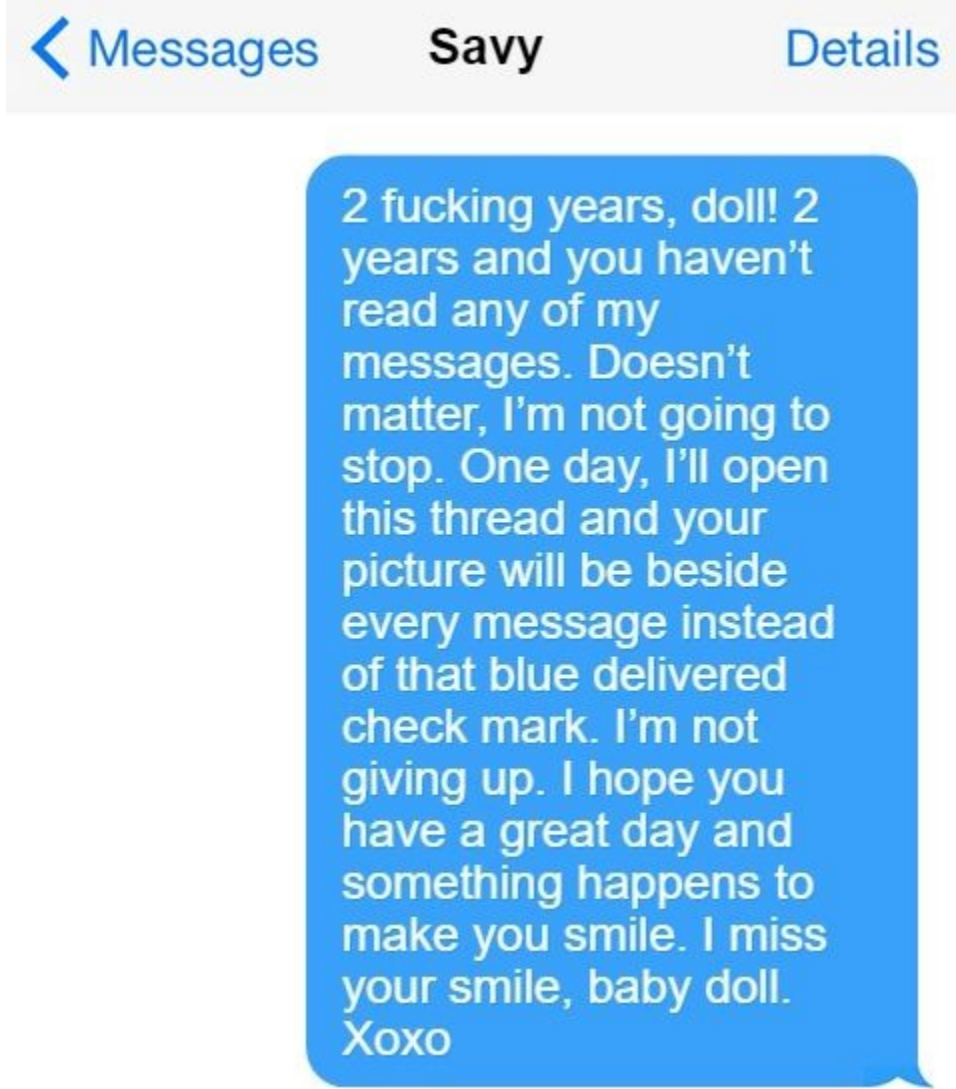

Pa4e 6'dan alıntı

Münzevi varis ve milyarder güzel Savanna Sevan, babası Stephan Sevan'ın milyarlarını ve Sevan Corporation'daki kontrol hissesini devraldıktan sonra ilk iktidar hamlesini yaparak bugün finans bölgesinde şok dalgaları yarattı. İlk kız patron hamlesi, tüm yönetim kurulunu görevden almak ve Mark Hanson'ı CEO vekili olarak atamak oldu. Bay Hanson, Bayan Sevan'ın babasının ölümünden bu yana ve kendisi reşit olana kadar Sevan holdinglerinin emanetçisi olsa da, yönetim kurulunun onayıyla sınırlandırılmıştı. Pek çok kişi önümüzdeki günlerde Bayan Sevan'ın başka ne gibi planları olacağını görmek için nefesini tutmuş bekliyor.

JUDE

2 yıl sonra

Pa4e 6'dan alıntı

Milyarder güzel Savanna Sevan dün gece Gallagher Galası'nda bir kez daha kendine özgü görünümüyle tek başına uçarken görüldü. Şık, koyu renk at kuyruğu ve siyah Versace elbisesi, alametifarikası olan kırmızı rujuyla güzel bir tezat oluşturuyordu ve bir kez daha görünürde gülümseme yoktu. Yeni

York'un en gözde bekârlarının, Bayan Sevan'ın soğukkanlı yüzünü kırmak için ellerinden geleni yapmaları gerekecektir.

JUDE

C yıl sonra

Pa4e 6'dan alıntı

Stoacı milyarder güzel Savanna Sevan, sahnede geçirdiği üç yılın ardından hâlâ bir gizem. Ele avuca sığmayan Bayan Sevan, Sevan Corporation'ın başındaki keskin iş taktikleriyle tanınıyor ancak mahremiyeti şiddetle korunduğu için kişisel hayatı hakkında pek bir şey bilinmiyor. Gizemli güzel bugüne kadar hiçbir etkinlikte yanında bir eskortla görülmedi ve özel hayatıyla ilgili tüm röportajları reddediyor. Tüm New York sosyetesini onun büyümesine kapılmış durumda ve pek çok seçkin bekar onun kayıtsız maskesini kırmayı başaramadı. Ondan ilk gülümsemeyi kazanmayı uman hevesli beyefendilerden oluşan uzun bir sıra var.

JUDE

4 yıl sonra

Messages

Savy

Details

Good morning, angel.
You looked amazing in
that dress but I liked you
better in the blue one. I
know black is your
signature color now but I
remember how good you
looked in nothing but
pink. Soon, doll, soon.
The plan worked. We'll
be seeing you really
fucking soon. I hope
you're ready. Xoxo

JUDE

4 yıl 5 ay sonra

Pa4e 6'dan alıntı

Tüm New York sosyetaesi, şehrin en yeni gözde mekânı Masks'ın bu akşamki VIP Büyük Açılışı için bilet arıyor. Sosyetikler, ünlüler ve spor yıldızları altın kaplama davetli listesinde yer alıyor.

Söylentilere göre güler yüzlü milyarder bir güzel, bu girişimde kulüp sahibi Stella Banks ile ortaklık kurmuş. Meraklı zihinler Bayan Sevan'ın etkinlikte yeni bir maske takıp takmayacağını ya da her gün taktığı maskeye sadık kalıp kalmayacağını bilmek istiyor.

JUDE

Telefonuma bakıyorum, ona yazdığım günlük mesajın iletildiğini gösteren mavi onay işaretini görüyorum ve birkaç dakika bekliyorum ama her zamanki gibi okunmuyor. Sırıtiyorum ve telefonu tezgâhın üzerine fırlatıp diğerlerine dönüyorum. Ash temkinli bir şekilde bakışlarımı karşılıyor. Hâlâ hepimizi sikip atmadan önceki halimize dönmüş değiliz ama bu gece iyi geçerse sonunda onu tamamen affedebilirim.

Beck son kahvesini de içiyor ve iç çekerek fincanını tezgâhın üzerine koyuyor.

"Hâlâ bir şey yok mu?" Diye soruyor ve ben başımı sallayarak tekrar iç çekmesine neden oluyorum. "Yani, artık oyundayız ama emin misin Jude? Dört yılı aşkın bir süre boyunca tek bir mesajını bile okumamış olması çok büyük bir inanç. Yıllar boyunca gönderdiğimiz onca mektup ve hediye? Hayatına devam etmiş olabilir, dostum."

Kollarımı kavuşturup sırtıtiyorum. "Ona olan inancımı en son kaybettiğimde onu kaybettik. Şimdi pes etmiyorum. Evet, mesajlarımı okumadı ya da gönderdiğimiz hiçbir şeye yanıt vermedi ama bunu bir düşünün. Dört yılı aşkın bir süredir her gün telefonuna bir bildirim geliyor ve onu kaydırarak uzaklaştırması gerekiyor. Bunu 1500'den fazla kez yaptı. Neden? Neden sadece beni engellemiyor? Neden numarasını değiştirmiyor? Hayır, Savy her gün telefonunda benim adımı görüyor. Hayatına devam etmedi. Ayrıca, Sevan'da çalışmaya başladığından beri neredeyse bizim kadar medyanın içinde. Onu takip ediyorlar ve yaltaklanıyorlar çünkü çıkmıyor, gülmüyor ve tam bir gizem. Hayatına devam etseydi bilirdik. Bu gece o gece. Onu geri kazanmanın ilk adımı."

Beck ağzını ovuşturuyor, ikisi de başını sallayan Tate ve Ash'e bakıyor ve sonra takım elbise ceketinin içinden ince bir dosya çıkarıp masanın üzerine atıyor

Sayaç.

"Pekala, işte biletler. Araba bizi saat dokuzda buradan alacak. Hepinizin maskelerinizi taktığınızdan emin olun."

Ön kapının açıldığını duyuyoruz ve tiz bir kahkaha Beck'in istifa etmiş bir bakışla o yöne dönmesine neden oluyor. Tekrar bana doğru baktığında bir kez daha başını sallıyor.

"İyi şanslar. Umarım kız arkadaşını geri alırsın."

"Kızımız, Beck. **Kızımızı** geri alacağız." Ona inanarak söylüyorum ama bana sadece sıkı bir gülümseme atıyor ve sonra evin önüne yöneliyor. Kısa bir süreliğine şüpheyi kapılıyorum ama onu elimin tersiyle itiyorum. Dört yıl sonra bile kızımı tanıyorum. O kadar da değişmiş olamazTatlı kalbi onun için açılacaktır,

hepimiz için. Sadece geri dönmek için bir çatlak açmamız gerekiyor.

SAVY

Başparmağım telefonumdaki metin önizleme penceresi bildiriminin üzerinde geziniyor.

Günaydın, .

Bu kendime izin verdiğim hastalıklı, sapkın bir bağımlılık. Bana söylediği ilk sözleri görüyorum ve sonra her gün olduğu gibi mesajı okunmadan siliyorum. Kendime bu şekilde işkence etmek yerine numarasını yıllar önce engellemeliydim ama bir türlü bırakamıyorum ve görünüşe göre Jude da bırakamıyor.

İçimi çekiyorum, telefonumu çantama geri koyuyorum ve Stella'nın yeni kulübünde üstümdeki altı açık katı görmek için başımı arkaya eğiyorum. Bu geceki açılışa hazırlanmak için barları dolduran ve masaları düzelten, her yöne hareket eden yoğun personelin yolundan uzak duruyorum. Bakışlarım maskeli dansçıların içinde performans sergileyeceği asılı kafeslere kayarken, sert, yeşim yeşili gözlerin anıları üzerimde geziniyor.

"Eski günlerin hatırına kanatlarını takmak istemediğine emin misin bebeğim?" En iyi arkadaşşıma kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bunun basına nasıl yansıyacağını tahmin edebiliyorum. Hayır, teşekkür ederim."

Stella bir elini keskin açılı sarı saçlarının arasında gezdirirken gözleri sinirle oradan oraya kayıyor.

"Yapma," diyorum ona. "Kuşku duymayı bırak, Stell. Büyük bir başarı olacağına inanmasaydım bu işe asla yatırım yapmazdım." Taşıdığı kadeh raflarını kontrol etmek için yanından geçen birini durdurmadan önce yarım ağız onaylarcasına mırıldanıyor.

Stella geçen yıl, eskiden çalıştığımız kulübün sahibi Florida'ya emekli olmak için kulübü kapattığında New York'a taşındı. Beni o zamandan beri yaşadığım küçük dar kutunun dışına ittiği için onun burada yanımda olması iyi oldu.

okulu bıraktı. Şehrin popüler gece kulüplerinden birinde müdür yardımcısı olarak çalışıyordu ancak kulübü daha iyi hale getirmek için hiçbir önerisinin dikkate alınmaması onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Bir gece çok fazla şarap içtiğinden ona yeni bir kulüp açabileceğini ve ilk tanıştığımız kulübün konseptini ve adını kullanması gerektiğini söyledim. Bunun bir üniversite kasabasından şehre iyi bir şekilde tercüme edileceğini biliyordum ve dikkatli bir araştırmadan sonra Maskeler 2.0 doğdu.

"Tanrım, daha kapılar açılmadan aklımı kaybedeceğim! Dikkatimi dağıtmalısın Sav. Neyin var senin? Bu gece için elbiseni aldın mı?"

Ona kaşlarını çatıyorum ve bunu seçenin o olduğunu düşünerek yavaşça başımı sallıyorum. Stella, korkunç kadifenin gardırobunda yeniden canlanmasını önlemek için neredeyse tüm kıyafetlerimi onaylıyor. İç geçiriyor ve bana temkinli bir bakış atarken saçlarını tekrar çekştiriyor.

"Bu konuyu istemezdim ama... haberleri gördün mü?"

Omuzlarım geriliyor ve kayıtsız maskemin yüz hatlarıma yerleşmesine izin veriyorum, bu da onun oflamasına neden oluyor.

"Kes şunu! Benimleyken Sevan varisi maskesi takamayacağını biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Tabii ki gördüm. Nasıl görmem? Son birkaç haftadır her yere asıldı."

"Gergin misin? Her ikisi de Kings'te oynamak üzere takas edildiğine göre, en azından biriyle karşılaşma ihtimalin var."

Kollarımı saten göğüslü, özel dikim siyah takım ceketimin üzerinde kavuşturuyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Oldukça şüpheli. Aynı sosyal çevrelerde bulunacak değiliz."

Stella dudaklarını ısıırıyor ve sesini alçaltarak yaklaşıyor. "Belki de bunu yapman o kadar da kötü olmazdı. Bu sana biraz kapanış sağlayabilir. Sonunda hayatına devam etmene izin verir?" Gözlerimi onun bilmiş bakışlarından kaçırıyorum. "Bebeğim, dört yıldan fazla oldu. İş dışında bir hayat kurmaya çalışmalısın. Gençsin, zenginsin ve güzelsin. Birileriyle çıkmalı ve hayatı dolu dolu yaşamalısın!"

"Ben hayatıma devam ettim ve biriyle çıkmak istemiyorum. Hayatımdaki erkekten gayet memnunum, çok teşekkür ederim."

Buna sırtıyor ama sonra bir elini koluma koyuyor. "Hâlâ sana her gün mesaj atıyor mu?"

Bir omzumu silkiyorum ama başımı sallıyorum.

"Savy, sana daha yakın olmak için buraya takas edilmiş olabilecekleri hiç aklına geldi mi?"

Ağzım kuruyor, yutkunmakta zorlanıyorum ama yine de başımı sallıyorum. "Saçmalama. Dediğin gibi, dört yıldan fazla oldu. Ben sadece üniversitede takıldıkları ve onlara kazık attığını düşündükleri aptal bir kızdım. Jude bana neden hâlâ mesaj atıyor bilmiyorum ama hiçbirini okumadım, yani bir şey olduğunu düşünenecek değil ya." Kaşlarımı çatarak duvardan uzaklaşıyorum. "Zaten bir önemi yok. Çılgınca bir nedenle benim için burada olsalar bile, böyle bir şey olmayacak. Bir daha kimsenin beni onların yaptığı gibi incitmesine izin vermeyeceğim. Gitmem gerek. Bugün arka arkaya toplantılarım var. Akşam görüşürüz, Stell. Çok başarılı olacağına söz veriyorum. Endişelenecek bir şey yok."

Hızla kolunu sıkıyorum ve kulüpten çıkıp şoförümün beni kaldırımda beklediği yere doğru adım atıyorum. Soğuk deri koltuklara yerleşiyorum, en sevdiğim büyük boy siyah güneş gözlüklerimi takıyorum ve trafikte ilerleyerek binama doğru yol alırken şık at kuyruğumu düzeltiyorum. Jude Dixon ve Tate Valor'ın dört yıl sonra ilk kez benimle aynı şehirde olduklarını düşünmemek için büyük çaba sarf etmem gerekiyor. Telefonumu çıkarıp e-postalarımı yanıtlamaya başladığımda bile, Stella'nın haklı olabileceğine, benim için burada olabileceklerine dair zihnimin arkasında yanıp sönen küçük bir kırmızı ışık var.

Saatler sonra, hayal kırıklığı içinde dosyayı kapatırken gözlerimin arasında büyüyen ağrıyı ovuşturuyorum. Mark'a özellikle bu yönde söylemişim. Son dört yıldır mükemmel bir CEO oldu, ben de şirketin her alanında kendimi geliştirdim ama hâlâ önemli kararlarda son onay bana ait. Gitmemizi istediği yön, son iki yıldır bizi zorladığım yeni imaj ve markalaşmaya uymuyor ama bunu ona söyledikten sonra bile ilerledi. Saate bir göz attığımda iç geçirdim ve dahili telefona uzandım.

"Mandy, öğle yemeğimi getirebilir misin ve Mark'ın öğleden sonraki toplantı için programında zaman olup olmadığına bakar mısın lütfen?"

"Hemen Sevan Hanım," diye sesleniyor hoparlörden bana.

Başka bir dosyaya uzanıyorum ve içindeki belgeleri taramaya başlıyorum. Bir süre sonra boğuk bir ses başımı kaldırmama neden oluyor.

"Guh! O adam sandviçindeki et olmak için para verirdim!"

Asistanımın böyle tuhaf, yersiz bir şey söylemesi üzerine kaşlarım havaya kalktı. Bir kahkaha attı ve aceleyle öğle yemeğimi masamın köşesine yerleştirdi.

Masa.

"Özür dilerim! Buraya girdiğimde **böyle bir** karşılama beklemiyordum."

"Pardon? Ne tarafından karşılandınız?"

Tekrar gülüyor ve arkamı işaret ediyor, ben de sandalyemi döndürüp nefesimi .

Ofisimin tavandan tabana pencereleri, kuleyi mükemmel bir şekilde görmemi sağlıyor. Reklamverenler genellikle devasa ekranlar için binaların bir tarafını tamamen kaplayan görseller için ödeme yaparlar. Şu anda tam karşımda New York Kings'in en yeni iki oyuncusu Jude Dixon ve Tate Valor'un bina büyüklüğündeki görüntüsüne bakıyorum. Bir zamanlar benim için çok şey ifade eden bu iki adama bakarken kalp atışlarım tavan yapıyor. Son dört yıldır onları görmemiş değilim. İş eski sevgiliyi aramaya gelince Google hem bir nimet hem de bir lanet... benim için her neyseler.

Aynı görünüyorlar ama farklılar. Daha yaşlı ve biraz daha sert görünüyorlar. Jude'un dağınık saçları daha kısa ve sıkı ama hala beyaz sarı ve giydiği formanın altından boynuna sürünen yeni mürekkebi görebiliyorum. Tate hâlâ futbol tanrısı gibi görünüyor. Koyu sarı saçları ve kare çenesi, futbol topunu tutarken ona tam bir Amerikan görüntüsü veriyor. İçimi çekiyorum ve sandalyemi yavaşça geri çevirerek sırtımı onlara dönüyorum.

"Mandy, o binanın yönetimini bulmanı istiyorum. Onlara bu resmin kaldırılması ve binanın diğer tarafına asılması için ödeme yapacağımı söyle. Bu her gün bakabileceğim bir şey değil."

Asistanımın kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor ama hemen başını sallıyor ve başka soru sormadığı için minnettarım.

"Bay Hanson bugün müsait değil. Hafta sonu için şehir dışına çıktı. Pazartesi günü için size rezervasyon yapmamı ister misiniz?"

Hayal kırıklığı içinde inliyorum ama başımı sallayıp onu kovuyorum. Mark'a Pazartesi günü konuşmamız gerektiğini bildiren bir e-posta gönderiyorum ve masamın köşesinde duran öğle yemeğine göz atıyorum ama orada bırakıyorum. İki çift gözün başınızın arkasına baktığını hissederken iştahınızın açılması zor. Onlarla ilgili tüm düşünceleri görmezden gelmeye çalışıyorum ve başka bir dosyaya uzanıyorum. Gerçekten uzun bir gün olacak.

Eve vardığımda Stella'nın açılışına hazırlanmak için bir saatten az zamanım vardı. Şoförüm Patrick, içinde elbisem ve birkaç parça kıyafetimin bulunduğu çantayı taşıyarak beni merdivenlerden yukarı doğru takip ediyor.

diğer çantalar. Kapının kilidini açıp alarm kodunu girdikten sonra arkamda bekliyor ve içeri giriyor. Derin ve tehditkâr bir hırıltı onu karşılıyor ama iki yıldan sonra Mo'nun tepkisine alıştığı için küçük oğlum hırlayıp dişlerini ona doğru gösterirken o da yerinde duruyor.

"Bu kadar yeter, Mo!" Koca oğlana takılıyorum. Geri adım atıyor ve Kardashian büyüklüğündeki güzel poposunu mermer zemine bırakıyor, dili dışarı sarkıyor ve büyük kahverengi gözlerinde bana karşı delice bir aşk yüzüyor. Çantamı bırakıyorum ve Patrick'ten her şeyi almak için uzanıyorum.

"Yiyecek bir şeyler almak istersen bir saat içinde çıkacağım. Şirket hesabına yatırdığınızdan emin olun."

Bana doğru başını sallıyor ve Mo'ya göz kırptıyor, o da ağzının bir tarafını kaldırarak dişlerini gösteriyor ve geri çıkıyor. Kapı arkasından kapanır kapanmaz maskemin düşmesine izin veriyorum ve dizlerimin üzerine çöküp yüzümü Mo'nun uzun, tüylü, kahverengi ve beyaz kürküne gömerken saatler sonra ilk kez gülümsüyorum.

"İşte benim koca oğlum! Kimmiş iyi çocuk? Sara ile büyük bir yürüyüşe çıktın mı? Bütün sincapları kovaladın ve şehirdeki bütün erkekleri korkuttun mu? Evet, yaptın, değil mi? Benim büyük vahşi tatlım!"

Günün stresini üzerimden atıp onu okşarken, o da beni bir aşk saldırısıyla popomun üzerine geri itiyor. Hayatımda ihtiyacım olan tek erkek bu. Büyük diliyle boynumu okşarken gülüyorum ve iki yıl önce Stella onu bıraktığında ne kadar dirençli olduğumu hatırlıyorum. Biraz St. Bernard ve Maremma karışımı bir cins ve her yönüyle mükemmel. Her ne kadar artık tiftik rulolarını toptan almak zorunda kalsam da, ondan dünyaları verseler vazgeçmem. Stella o sırada ziyaret için şehirdeydi ve bu büyük evde tek başıma yaşamamdan nefret ediyordu, bu yüzden bir gece işten eve geldiğimde Mo ile bana sürpriz yaptı ve haklıydı. Onun eve gelmesi son 4 yıldır çektiğim içimdeki acıyı hafıfletti. Mo'nun tüm erkeklerden nefret ettiği gerçeği de beni sürekli eğlendiren ek bir avantajdı.

Ayağa kalkıyorum ve onu karşılamak için düşürdüğüm her şeyi topluyorum ve onu dışarı çıkarmak için kocaman evin derinliklerine, arka kapıya doğru ilerliyorum. O işini yaparken ben de mama kabını ve suyunu doldurup kendime hızlıca dondurulmuş bir yemek alıyorum. Ona günümle ilgili her şeyi anlatırken ve bu gece dışarı çıkmak için onu yine yalnız bıraktığım için özür dilerken birlikte yiyoruz. Akşamlarımı nadiren buradan başka bir yerde, kucağımda onunla geçiriyorum ama Stella'nın açılışı kaçırabileceğim bir şey değil. Mo önümden merdivenleri tırmanıyor

yatak odamın olduğu üçüncü kata çıkıyor ve ben soyunup duşa girerken yatağıma dalıp yuvarlanıyor ve örtüleri dağıtıyor.

At kuyruğumu düzgün tutmak için saçımda sıcak bir düzleştirici gezdirmekten başka bir şey yapmak zorunda olmadığım için hazırlanmak benim için hızlı. Makyajımı giydiğim elbiseyle uyumlu olacak şekilde koyulaştırıyorum ve kaşlarımı çatarak yansıma birkaç kez göz kırpıyorum. Lazer göz ameliyatı olalı üç yıldan fazla oldu ve arkasına saklanabileceğim büyük gözlüklerim olmadan kendimi hala savunmasız hissediyorum. İç çekerek bütün gece sürece kızı mat rujumu sürüyorum ve elbiseyi poşetinden çıkarıyorum. Elbiseyi havaya kaldırıp derin bir nefes alıyorum. Tercih ettiğimden daha kısa ve vücuda oturan bir elbise ama bir gece kulübü açılışı için her şeyi karşılıyor. Tüm kıvrımlarımı saran bodycon bir slip üzerine siyah metalik file. Ön kısmı göğüslerimin kabarıklığını gösterecek şekilde aşağıya iniyor ve vücut bandı dans ederken hiçbir şeyin kaymaması için onu yerinde tutuyor. Önü ve arkası kalçalarımın arasında bir nokta oluşturuyor ve yanlar daha yukarı kesiliyor. Arkası sırtımın küçük kısmına kadar iniyor ve sırtımın ortasında kesişen inç genişliğinde kayışlara sahip.

Elbiseyi yerinde tutmak ve sağ tarafımda eskiden sadece kalçamda olan tek küçük kelebekten büyüyen dövmeleeri göstermemek için yanlara fazladan bant ekliyorum. Onlar halkın görmesi için değil, bana ait.

Askılı gümüş stilettoları giyip tokalarını taktıktan sonra aynanın önünde birkaç kez zıplayıp her şeyin yerinde durduğundan emin oluyorum. Başımı yana eğip elimde uyumlu maskeyle görünümü inceliyorum ve tek ihtiyacım olanın kanatlar eklemek olduğunu ve zamanı dört yıl öncesine geri sarabileceğimi düşünerek küçük bir kahkaha atıyorum. Ancak artık böyle görünmek için arkasına saklanacağım kumaş bir maskeye ihtiyacım yok. Kamusal ifadem için hazırladığım maske artık herkesi kol mesafesinde tutma işini görüyor.

Gümüş el çantasını ihtiyacım olan her şeyle doldurup Sara'ya mesaj atarak Mo'yu birkaç saat içinde dışarı çıkarmasını hatırlatıyorum ve sonra cep telefonumu çantama koyup gitmeye hazır oluyorum. Endişemin arttığını şimdiden hissedebiliyorum, bu yüzden kapıya giderken mutfakta duruyorum ve Patron markalı cesareten iki shot atıyorum. Eskisi kadar saklanmıyor olabilirim ama cesareti toplamak benim için hâlâ bazen zor olabiliyor. Koluma siyah saten bir şal geçiriyorum, maskeyi yerine sabitlemek için koridordaki aynanın önünde duruyorum ve evimden dışarı adımımı atıyorum. Patrick ön tarafta bekliyor ve cipin arka kapısını benim için açıyor, elini uzatarak binmeme yardım ediyor.

SAVY

Kulübün önünden kırmızı halıya adımımı attığımda kameralar durmadan yanıp sönüyor. Bir elim kalçamda ve boş, kayıtsız bir ifadeyle durup poz veriyorum ve bana yöneltilen tüm soruları duymazdan geliyorum. Stella'nın sözlerini ön planda tutuyorum ve bunun bana getirdiği sinir ve endişeyi bastırıyorum. Mirasımı kabul ettikten sonra ilk kez bir etkinliğe gitmek zorunda kaldığımda çok korkmuştum.

"Bebeğim, lütfen! İki yıldan fazla bir süreyi çok daha kötü kalabalıkların önünde zar zor örttüğün kıcını sallayarak geçirdin. Şimdi Kelebek'i geri getirme zamanı. Onun maskesini takarak halının üzerinde kasıla kasıla yürüyün ve gözlerinizle tüm o kameralara kocaman bir siktir git çekin. Savy, Kelebek'e dokunamazlar, o yüzden gerektiğinde Kelebek ol."

Yeterince içtiğimde, yeni ve geliştirilmiş Masks'a adım atıyorum ve Stella beni kapıda gergin bir gülümsemeyle karşılıyor. Elimi tutup beni zaten dans etmekte olan kalabalığın içine doğru götürürken yanaklarımızı birbirine değdiriyoruz. Müzik çalıyor, ışıklar yanıp sönüyor ve Patron beni gevşetmeye başlıyor. Gürültüden onu duyabilmem için yakınımaya eğiliyor.

"Dördüncü kat VIP'de senin masan var ama cidden şu sinirimi biraz dans ederek atmam lazım. Var mısın?"

Kulübün her tarafına dağılmış fotoğrafçılar olduğu için kamusal maskemi yerinde tutarak ona kaşlarımı çatıyorum ve onu dans pistinin ortasına çekiyorum. Çantamı ve şalımını kapıyor, masama götürmesi için bir garsona veriyor ve sonra hareket etmeye başlıyoruz ve bu çok iyi hissettiriyor. Toplum içinde dans etmeyeli uzun zaman olmuştu ve ritim ve ışıklar arasında kaybolmanın beni ne kadar mutlu ettiğini unutmuşum. Stella sadece birkaç dakika sonra çağrıldı.

şarkılar ama ben artık içindeyim, bu yüzden onu el sallıyorum ve diğer dansçılar yaklaşıp uzaklaşırken tek başıma dans etmeye devam ediyorum.

Ellerim başımın üzerinde, kalçalarım sallanırken başka bir dansçı arkama geçtiğinde içinde kayboluyorum. İri, sıcak bir el beni ona yaslamak için karnımdan geçerken bile ona sürtünüyorum. Sırtıma bastırılan sıcak bir vücudun ne kadar iyi hissettirdiğine gülümsemek istiyorum ama kendimi hiçbir şekilde tepki vermemek için eğittim, bu yüzden sadece arkama yaslanıp başımı sert bir göğse yaslıyorum. Derin bir nefes alıp kırmızı boyalı dudakımı ısıyorum ve sırtımda hissettiğim sertlikle içim ısınıyor. Bir erkeğin elleri vücuduma değmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunun ne kadar iyi hissettirebileceğini neredeyse unutmuşum.

Kiminle dans ediyorsam, hareketleri bana uyuyor ama eli boynumu okşamak için göğüslerimin arasından yukarı kayınca geri çekilmeye çalışıyorum. Bunu toplum içinde yapmam... asla. Ona bırakmasını söylemek için başımı çeviriyorum ve narenciye kokusunu ve her yerde tanıyabileceğim başka bir şeyi yakalıyorum. Asla unutamayacağım eşsiz bir koku. Hepsi Jude'un. Sözcükleri söyleyemeden, hiçbir şey söyleyemeden olduğum yerde donup kalırken bedenim durur. Kulağımın dibinde kıkırdadığı için benim için tıkladığı saniyeyi biliyor.

"Hala tüm hareketlere sahipsin, ."

Uzaklaşmaya çalışırken yüzümü ifadesiz tutmak için mücadele ediyorum. Parmakları sahiplenici bir şekilde boğazımı sıkıyor ve beni daha da yakın tutuyor.

"Artık kaçacak bir yer yok, bebeğim.

Kovalamaktan bıktım." Nefesimi içime çekiyorum ve "Bırak... beni... gideyim." diyorum.

Parmakları çeneme doğru kayıyor ve başımı yukarı ve arkaya doğru eğiyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum. Ağızlarımız birbirine bir nefes uzaklıkta ve altın rengi gözleri o kadar çok duyguyla dolu ki tekila midemde çalkalanıyor ve kalbim fazladan atıyor.

"Asla. En son içine girdiğimde sana benim olduğunu söyledim ve bunda ciddiydim."

Kaşlarım düşüyor ve başımı hafifçe sallayarak inkar ediyorum. Cevap verirken ses tonuma sertlik katıyorum.

"Bunun için her türlü şansı yakıp kül ettin. Bırak gideyim, Jude, şimdi."

Parmakları boğazımdan aşağıya doğru kayarken gözlerindeki eğlence dansları tüylerimi diken diken ediyor.

"İşimiz bitmedi, bebeğim. Şimdilik gitmene izin veriyorum ama hazır ol çünkü senin için geliyorum."

Kolunu üzerimden çekince sendeleyerek birkaç adım uzaklaşıyorum ve yüzümü boş tutup ona bakmamak için elimden geleni yapıyorum. Kalbim hızla atarken diğer dansçıların arasından kayıyorum. Farklı bir yöne savruluyorum ve neredeyse yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde dengemi kaybediyorum ama güçlü kollar beni sarıyor ve başka bir sert göğse doğru çekiyor. Jude'u tekrar görmenin şaşkınlığını üzerimden atmak için gözlerimi birkaç kez kırptırıyorum ve doğrudan arzu dolu yeşim yeşili gözlere bakıyorum. Hızlı bir nefesi geri çekiyorum ve başım dönüyor.

"Merhaba, Kelebek. Seni tekrar dans ederken izlemek çok güzel."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama başka bir vücut arkamdan kayıyor ve sert eller kalçalarımı kavıyor.

"Bebeğim, hâlâ nefesimi kesiyorsun." Doğrudan kulağıma mırıldandı. Titremeye başlıyorum ve nefes almakta zorlanıyorum. Neden buradalar? Benden ne istiyorlar? Vanessa'nın yalanları yüzünden onlarla oynadığımı düşündükleri için çarpık bir intikam olayı mı bu?

İçimden kırık dökük bir "Dur!" sesi yükseliyor ve kollarını bırakıp kenara çekilmeme ve merdivenlere doğru koşmama izin veriyorlar. Boşluğa ihtiyacım var, bir dakikaya ihtiyacım var... Sonuncusu önüme geçerek merdivenlere giden yolumu kapatıyor ve bir hıçkırık serbest kalmaya çalışırken buz gibi mavi gözlerine bakmak için başımı geriye atıyorum.

"Peaches, lütfen, bize açıklamamız için bir şans ver."

İnkâr etmek için başımı o kadar sert sallıyorum ki atkuyruğum savrulup yüzüme değiyor ve sonra onun etrafından dolanıp merdivenleri hızla çıkarken ayaklarım topuklu ayakkabılarımın içinde sallanırken tırabzana tutunuyorum. Bunu yapamam! Burada olmaz, herkesin içinde olmaz. Üzerimde çok fazla göz var. Çok fazla kamera ve dedikodu. Maskemi çalmalarına ve beni herkesin önünde ifşa etmelerine izin vermeyi reddediyorum.

Masama geldiğimde, çantama uzanıp koşmak yerine, titreyen elim şişe servisinin doldurup bıraktığı shot bardaklarından oluşan cam tepsiye gidiyor. Alkolün içimdeki öfkeli duyguların bir kısmını uyuşturacağı umuduyla iki tanesini arka arkaya fırlatıyorum. Bir el omzuma indiğinde o kadar sert bir şekilde yana kaçıyorum ki neredeyse yere düşüyordum. Neyse ki Stella beni sabitlemek için dirseğimi tutuyor.

"Oha! Böyle içmen gerektiğine emin misin, bebeğim? Burada hala bir sürü basın mensubu var."

Sözsüzce ona bakıyorum ve sıkıntıyı okuyor çünkü gülümsemesi kayboluyor ve endişeli bir bakışla bana yaklaşıyor.

"Ne oldu? Ne oldu?"

"Onlar... buradalar." diyebildim.

Anlayış yüzüne yayılıyor ve bakmak için başını çeviriyor ama eli dirseğimde sıkılıyor ve vücudu geriliyor. "Seni son kulüpten men ettim. Bu sefer tekrar yapmayacağımı sanma. Artık ne kadar özel olduğunun bir önemi yok," diye sertçe bağılıyor.

Başımı yavaşça hareket ettiriyorum ve beni merdivenlerden yukarı kadar takip eden dört adama bakıyorum. Hepsi de diğer kulüp müdavimleri gibi maske takıyor ama bu dört çift gözün tüm ağırlığını hissetmemi engellemiyor. "Sakin ol, biz sadece onunla konuşmak istiyoruz. Sorun çıkarmak istemiyoruz."

Tate elini bana doğru uzatarak şöyle diyor.

Stella sertçe gülüyor. "Savy'nin senin ne istediğini sikine taktığını sanmıyorum." Bana dönüp, "Savy, verecek bir sakin var mı?" diye soruyor.

Her birinin bakışlarıyla karşılaşıyorum ve ayrıldıktan sonra orada olmaması gereken duygular görüyorum. Neden burada olduklarını, bunca zaman sonra neden benimle konuşmak istediklerini anlamıyorum ve yavaşça başımı sallamaya başlıyorum ve "Git balık tut" diyorum.

Jude'un dudaklarının köşesi yukarı doğru seğiriyor ve kokusu burnuma dolana kadar aramızdaki birkaç adımı geçiyor ve sonra tek dizinin üzerine çökerek tüm vücudumun geri sıçramasına neden oluyor. Sıcak elleri ayak bileklerimden birini sarıyor ve yüzü, ellerinin tekrar bedenimde olmasıyla nabızı atmaya başlayan bacaklarımın birleştiği noktanın tam önünde duruyor.

"Kayışın gevşemiş. Bebeğimin düşüp tüm mükemmelliğini bozmasına izin veremem."

Ayağa kalkıp elimi ağzına götürüyor, dudakları parmak eklemlerimde geziniyor ve yarım adım geri çekiliyor. Tuttuğumu bilmediğim nefesim içimden fışkırıyor. Başını yana eğerken gözleri içimi yakıyor.

"Gecenin tadını çıkar, bebeğim. Çok yakında görüşeceğiz."

Bir kez daha sırtarak arkasını dönüyor ve diğer üçü de onu takip etmek üzere birer birer uzaklaşıyor. Gözlerim onların merdivenlerden aşağı inişlerini, kat kat ilerleyişlerini ve sonra da ön lobide kayboluşlarını takip ederken olduğum yerde donup kalıyorum.

Stella'nın eli benimkine kayıyor ve sıkıyor.

"Oh, bebeğim. Boku yemişsin."

SAVY

"Benimle oyun mu oynuyorsun, bebek?"

Bu tek cümle, uyuyabildiğim azıcık boyunca rüyalarımın tekrar tekrar giriyor. Mo bacaklarımın üzerine çöküyor ve sanki dönüp durduğum için hareketsiz kalmamı sağlamaya çalışıyormuş gibi onları yatağa sabitliyor. Şafak sökmeye başladığında pes edip kumandaya uzanıyorum ve hayatıma yeniden giren dört adamı aklımdan çıkaracak bir şeyler bulmak için kanallar arasında geziniyorum. Ben tıklarken ESPN'in ekranında hem Jude hem de Tate belirince içimden boğuk bir inilti kaçıyor. Her ne kadar bir sonraki kanala tıklamak istesem de bunu yapamıyorum. Spor spikerleri takasların gelecek sezon NY Kings için ne anlama geleceğini tartışırken aklım onlardan ayrıldıktan sonraki aylara gidiyor.

"Bunu izlemek istediğine emin misin, bebeğim?" Stella bana sordu.

Jude'un benim için aldığı pelüş şalın altından göz ucuyla bakıyorum ve ağlamaktan şişmiş kaşıntının acısını göz kırparak geçirmeye çalışıyorum. O geceden bu yana neredeyse üç hafta geçti ve o soğuk otoparkta kendime o acıyı, onları, hepsini zihnimden ve kalbimden söküp atacağıma dair söz vermiş olmama rağmen acı hâlâ içimde dolaşıyor. Gözlerimi televizyona çeviriyorum ve ulusal şampiyonluk maçının son çeyreğinde saatin ilerleyişini izliyorum. Tüm oyuncular galibiyet için sahaya koşuyor ve önce Tate'i sonra da Jude'u omuzlarına alıyorlar. İkisi de harika bir oyun oynamıştı. Kameralar sık sık onlara odaklanıyor, gözlerindeki yoğunluğu ve yüzlerindeki sert ifadeyi gösteriyordu. Sayılar atıldıktan sonra bile göğüslerini tokuşturdular ve beşlik çaktılar ama hiç gülümsemediler ve bunun bana ve yaptığımı inandıkları şeye kızgın olmalarından kaynaklandığını biliyorum.

İkisi de basının karşısına çıkarılıyor ve sarışın güzel muhabir sorana kadar tüm standart sorular soruluyor ve hazır cevaplar veriliyor: "Bugün ikiniz de inanılmaz derecede odaklanmış ve özellikle de sert görünüyordunuz. Size galibiyeti getiren itici güç neydi?"

Jude'un gözleri ondan kayarak kameraya bakıyor ve sert bir ifadeyle başını kaldırıyor. "Bunu kızımız için kazandık ve keşke burada olup görebilseydi."

Şok olmuş bir şekilde hıçkırıklara boğuluyorum ve gözlerim yeniden dolmaya başlarken televizyonu kapatmak için kumandaya uzanıyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Stella neredeyse çığlık atıyor ama ben sadece başımı sallıyorum.

"Hiçbir anlamı yoktu. Onlar... hiçbir şey ifade etmiyorlar."

İç çekerek kanepede yanıma çöktü. "Sav, belki de gönderdikleri mesajları okumalısın? Belki de hepsi bir yanlış anlaşılıyordu. Az önce ulusal televizyonda dediler ki..."

"Hayır! Ne söyleyebilirler. Artık çok geç, gözlerindeki bakışı gördüm. Ash'in bana haykırdığı nefret dolu sözleri duydum ve Jude'un bana olan inançsızlığı yüzünden içim parçalandı. Her şey bitti! Her şey bitti!"

Bir kolunu omzuma doluyor ve sıkıyor. "Pekâlâ bebeğim, o zaman seni bu koltuktan kaldıralım ve geleceğin için bir plan yapalım."

Gözyaşlarımı geri çekiyorum ve iç çekiyorum. "Tanrım, Stella, berbat durumdayım."

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve başını sallıyor. "Evet, öyle. Ama tırtılların kelebek olmadan önce iğrenç bir yapışkan madde yığınına dönüşmesi gerekir." Parmağını bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Yani, bilirsin, sadece devam et ve sonunda kanatlarını bulacağız."

Bir kahkaha attım ve beni koltuktan çekmesine izin verdim.

Ve . Biraz zaman aldı ama onun yardımıyla kanatlarımı buldum. Bir değişikliğe ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ash'in bana dediği gibi o zayıf küçük kitap kurdu olmaya geri dönemezdim. Derslere katılmak için okula geri dönmeyecektim. Derecelerimi uzaktan tamamlayacak ve miras aldığım devasa Sevan Şirketi hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmek için ofiste Mark'ın gölgesi olmaya başlayacaktım. Bu, göz önünde olacağım anlamına geliyordu, bu yüzden Stella hayatımda ilk kez tasarımcı markalarından oluşan bir gardırop hazırlamama yardımcı oldu. Kabul ettiğim neredeyse her şey siyah oldu. Buna karşı çıktı ama renk benim ruh halime uyuyordu, bu yüzden onu hala kullandığım bir imza stiline dönüştürdü.

bugün bile giyiyorum. Her zaman yaptığım topuz, şık bir at kuyruğuna dönüştü ve bu tarza uymak için her gün lens takmam gerektiği konusunda ısrar edince lazer göz ameliyatı olmayı kabul ettim.

Hiç gülümsememeyi planlamamıştım. Sadece okuldan ayrıldıktan sonraki ilk yıl o kadar karanlık bir yerdeydim ki basın bunu fark etti ve kullandı, ben de bunu taktığım halk maskesine ekledim ve tüm gülümsemelerimi özel olarak Mo ve Stella'ya sakladım. Neredeyse herkesi uzakta tuttuğu için bu imaj benim için işe yarıyor. Stella bana çoğu insanın ve erkeğin bundan korktuğunu söylüyor ki bence bu çok komik. Hiç kimse benden korkmadı... hiç. Başkalarından korkan hep bendim ama yine de çoğu insanı uzak tutmak için işe yarıyor. Erkeklerle olanlardan sonra, erkeklerle hiçbir şey yapmak istemiyorum, nokta. Duvarlarımı yıktım ve kalbimi onlara açmaya başladım ve onlar da beni kırdılar. Bir daha hiç kimse bana bunu yapma şansına sahip olamayacak.

Depresif düşüncelerimden bıkip televizyonu kapattım ve kumandayı kenara fırlattım, yorganı geriye attım ve yataktan yuvarlandım. Pijamamın üzerine giymek için soluk turuncu fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt kapıyorum ve telefonumu alıyorum. Kaşlarımı çatıp dudağımı ısırırken parmaklarım kısa bir süre telefonun etrafında sıkıştı. Başımı sallıyorum ve aptal şeyi uyandırmak için dürtüyorum ve bir hayal kırıklığı... rahatlama? Jude'dan bir bildirim yok. Gözlerimin arasındaki ağrıyı ovuşturuyorum. Sonunda dinledi mi? Vaz mı geçti? Bu beni mutlu eder mi?

Saçmalığım karşısında küçük bir hayal kırıklığı homurdanması ve telefonu cebime atıp Mo'yu merdivenlerden arka kapıya kadar takip ediyorum. Alarmı kapatıyorum ve dışarıdaki kuşları kovalarken hırıltılı bir havlamayla dışarı fırlaması için kapıyı aralıyorum ve sonra sabah gazetelerimi almak için ön kapıya gidiyorum. Cezveyi çalıştırıyorum ve kahve demlenirken ilk gazeteye göz atıyorum ve dün gecedен bir resim gördüğümde bir küfür savuruyorum.

Jude, stiletto kayışımı düzeltmek için ayaklarımın dibinde diz çökerken biri fotoğrafı çekmiş olmalı. Yüzündeki ifade neredeyse benim yüzümdeki kadar kötüydü ve basın bunu '*Futbol fenomeni Jude Dixon, Milyarder Güzeli Savanna Sevan'ın kapılarını bir...*' başlığıyla kullandı.

Gerisini okumaya zahmet etmiyorum ama yüz ifadelerimizi incelemek için bir dakika daha ayırıyorum. Jude bana sadece hayranlık dolu bir bakışla bakıyor ve ben de şaşkınlıktan ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum ama yüzümü kaplayan saf özlem ifadesi, kâğıt parçasını çöpe atmama neden oluyor. Ortaya çıkıp bana bunu hissettirdiği için ona lanet olsun! Herkesin içinde maskemi çıkardıkları için hepsine lanet olsun.

Dolaptan bir kupa kapıp tezgâha çarpıyorum, ardından cezveyi üzerine doğru iterken elime sıcak kahve sıçırıyor ve bir küfür daha savuruyorum. Kendimi birkaç derin nefes almaya zorluyorum, saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyorum ve fincanı arka kapıya taşıyarak özgür olduğum birkaç sabahtan birinin tadını çıkarmaya çalışıyorum. Arka bahçemde, kalın çiçek saksılarıyla çevrili, rahat oturma yerleri olan bir vaha kurdum. Pazar günleri kendimi çalışmamaya zorladığım tek gün. Dışarıda oturuyorum, Mo ile oynuyorum ve ara sıra kitap okumama izin veriyorum. Son dört yılda dramatik bir şekilde değişen bir başka şey de okuma seçimlerim. Klasiklere ya da kurgusal olmayan kitaplara sadık kalıyorum. Dört yıldır bir aşk romanı bile okumadım. Artık buna inanmıyorum, bu yüzden bu konuda okumayı reddediyorum. Kütüphanemde Jude'un yıllar boyunca bana gönderdiği okunmamış bu tür kitaplardan oluşan bir yığın var. O hala romantizme inanıyor olabilir ama ben inanmadığımdan eminim, bu yüzden okunmadan kalacaklar.

Bir elimde kahve, diğerinde gazetenin geri kalanı, yanlamasına dışarı çıkarken arka kapıyı kalçamla iterek açıyorum.

"Mo! Hazır mısın..."

Fincanım tüm kahveyi dökerek kaldırım taşına çarpıyor ama neyse ki beklenmedik bir ziyaretçinin sırtarak oturduğu masaya kayarken kırılmıyor.

"Günaydın, bebeğim."

Parlayan gözlerim kucağına sarılmış koca kafayı izlerken saçma sapan bir şeyler geveliyorum. Jude'un dövmeli parmakları kulaklarının arasındaki kürke girip ovuştururken Mo'nun gözleri yuvalarından fırlamış, dili mest olmuş bir şekilde dışarı sarkıyor.

"Seni hain!" Mo'nun bir gözünü bana doğru çevirmesine neden oluyorum ama Jude'un himayesinden kurtulmak için hiçbir hareket yapmıyor. Tüylü bebeğimin tüm erkeklerden nefret etmesi buraya kadarmış.

"Kahve için üzgünüm bebeğim, ama sana bir tane getirdim, adil bir takas olur mu?"

Kahve dağınıklığının etrafından dolanıp ona doğru ilerlerken ters ters bakıyorum. "Burada ne işin var? İçeri nasıl girdin?" Neredeyse homurdanacaktım.

Onu.

Kaslı bir omzunu silkiyor ve paket kahveyi bana doğru itiyor.

"Arka duvarınıza tırmanmak o kadar da zor olmadı ve buradayım çünkü mesajlarınızı okumuyorsunuz, bu yüzden yüz yüze günaydın demeye karar verdim, böylece artık beni görmezden gelemezsiniz."

Gülümsemesi yumuşuyor ve "Günaydın güzelim" dediğinde gözlerinden geçen kırılmalılık ipucunu yakalıyorum.

Dişlerim alt dudağımlı ısırarak ona doğru yumuşamamı engelliyor ve bunun yerine eve geri dönmek için dönüyorum. Oturduğu koltuğun geri çekildiğini duyuyorum ve sonra eli kolumda ve beni nazikçe geri çekiyor.

"Bebeğim, dur, lütfen? Dört yıldan fazla oldu, Savy. Lütfen, konuş benimle."

Ses tonunda ve altın gözlerinde o kadar çok duygu var ki, başımı sallarken bile midem yavaşça takla atıyor ve kalbim acıyla sıkışıyor.

"Neden? Neden, Jude? Dediğin gibi, dört yıldan fazla oldu! Konuşacak bir şey yok." Kolumu onunkinden çekip bir elimi saçlarımlı arasından geçiriyorum ve bu sabah toplamadığımı fark ediyorum. Diğer elim saçımı toplamak için havaya kalktı ama Jude bana doğru yaklaştı ve bileklerimi hafifçe kavrayarak beni durdurdu.

"Bırak onu, bebeğim. Benden saklanmana gerek yok, hiç ."

Boğuk bir sesle, "Dur. Tüm bunları durdurun! Burada sizin için, hiçbiriniz için bir şey yok. Yıllar önce sadece birkaç aylık bir eğlenceydi ve Vanessa'nın saçmalıklarına inandığınızda buna son vermeyi seçtiniz. Neden bırakamıyorsun, Jude?"

Bileklerimi kullanarak beni daha yakına çekiyor, böylece göğsüm onunkine çarpıyor. "Senin bırakamamanla aynı sebepten bebeğim. Seni seviyorum amina koyayım. Bu hiç değişmedi!"

Uzaklaşmaya çalışıyorum ama homurdanıyor ve beni sabit tutmak için ellerini etrafımda dolaştırıyor, ben de inkar ederek başımı sallıyorum ve ona yalan söylüyorum, kendime yalan söylüyorum.

"Gitmesine izin verdim. O uçağa bindiğimde ve bir daha geri dönmediğimde hepinizin gitmesine izin verdim. Burada yeni bir hayat kurdum ve içinde hiçbirinize yer yok."

Parmakları belime bastırırken dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sana inanmış olabilirim bebeğim, ama lanet gömleğimi giyiyorsun."

Çenemi indirip açık kapüşonun altında uyuduğum yumuşak, soluk tişörtl bakıyorum ve bunca yıldan sonra neden onun kıyafetleriyle uyuduğuma dair bir neden bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. Kıkırdıyor ve sırtımı ovmaya başlayarak içimde bir titremeye neden oluyor.

"Bu da Tate'in kapüşonlusu, değil mi? Onu bırakmadın, bebeğim. Hiçbirimiz bırakmadık. Mesajlarımı okumuyor olabilirsin ama her sabah adımı görüyorsun ve beni hiç engellemedin, numaranı hiç değiştirmedin. Savy, hiçbirini

hiçbirimiz bunun peşini bırakmayacağız. Biz birbirimize aitiz. Tüm mesajları oku Savy. Geri kalanımıza yetiş."

Boğazımı tıkamaya başlayan gözyaşlarımı yutkunarak geçiriyorum. "Bırak gideyim, Jude."

Gözlerimin içine bakıyor ve sonra yavaşça başını sallamaya başlıyor. "Evet, bugün gitmene izin vereceğim ama aramıza koyduğun duvarlara tırmanmaya devam edeceğim bebeğim. Beklemekten bıktım, o yüzden aklını başına topla. Bu gerçekleşiyor."

Bana doğru eğiliyor ve dudaklarını alnımda gezdiriyor, sonra kollarını indirip benden uzaklaşıyor. Paket kahveyi alıp ellerime bastırıyor.

"Kahve için üzgünüm. Mesajları oku, Savy."

Dönüp arka duvarıma doğru ilerlerken, Mo'nun kafasını bir kez daha kaşıyacak kadar durakladığında nutkum tutulmuş bir halde öylece duruyorum. Yukarı uzanıyor ve güçlü bir hareketle vücudunu tuğla duvarın üzerinden yukarı çekiyor. Mo gelip kafasını kalçama vurana kadar orada duruyorum. Yere çöküp bir kolumu kalın boynuna doluyorum ve yüzümü kürküne gömüyorum.

Jude Dixon beni sevdiğini söyledi ve ne yapacağımı bilmiyorum.

o.

SAVY

Günün geri kalanını yatakta, arşıfları başımın üzerine atarak bu hiç olmamış gibi davranmaya çalışarak geçirdim. Yine de zihnim durmuyor. Beşimizin birlikte geçirdiğı her anı analiz etmek için beni geri götürüyor. Her konuşma, her dokunuş, darmadağın olmuş kafamda tekrar tekrar dönüyor ama hep aynı şekilde bitiyor. O korkunç gün, her şeyin yerle bir olduğı o lanet gece ve beni seçmediler, bizi seçmediler. Telefonumu elime alıyorum, tüm okunmamış mesajlarının beklediğı mesajlaşma uygulamasını açıyorum ve lanet telefonu odanın diğerk ucuna fırlatmadan önce bir dakika boyunca öylece bakıyorum.

Kendimi o gecenin ve sonrasında gelen tüm gecelerin acısını hatırlamaya zorluyorum. Bunu tekrar yapamam. İlk seferinde zar zor atlattım. Hayır, ben seçimimi yaptım. Erkek yok, romantizm yok, acı yok. Geleceğim için bir rota belirledim. Babamın Sevan Şirketi'yle başlattığı şeyi geliştirmek için çalışmaya devam edeceğim. Başka bir şeye yer yok.

Pazartesi sabahı katıma çıktığımda yorgunluktan bitap düşmüştüm ama kararımı vermiştim ve maskemi tekrar takmıştım. Asistanımın boş masasının yanından geçiyorum, genelde benden önce geldiğı için şaşıriyorum ve köşedeki ofisime doğru ilerliyorum ve hemen tansiyonumun fırladığını hissediyorum.

"Ofisimde ne yapıyorsun?"

Yüzünde Mandy için büyüleyici bir gülümseme olan Tate'e homurdanıyorum. Ona hayran bir bakışla kızarıyor ama gülümseyerek bana doğru dönüyor.

"Oh! Bu Tatum Valor. O..."

Ona ters ters bakarak sözünü kestim. "Onun kim olduğunu biliyorum Mandy. Sorduğum şey, ofisimde ne işi olduğı?" Hem onun hem de Tate'in kaşlarını atmasına neden olacak şekilde tersliyorum.

"Ben...o...um..." Kekeliyor ama Tate bana doğru adım atıyor.

"Ona kızma Savy. Zorbalıkla içeri girdim. Seni daha sonra ögle yemeğine götürmeyi umuyordum."

Parmaklarımı çantamın sapında sıkıca kavırıyor ve içimden savurmak istediğim milyonlarca küfrü bastırıyorum. Her ikisinin de yanından geçip çantamı masama bırakıyorum, aramıza koyuyorum ve sonra asistanımı sert bir bakışla kısıtırıyorum, geniş gözleri Tate ve benim aramda gidip gelirken bile.

"Mandy! Küçük bir ünlü olmak kimseye ofisime girme hakkı vermez. Lütfen, bunu gelecekte hatırla."

Bakışları birkaç kez daha ileri geri gidip geldikten sonra heyecanla, "Siz ikiniz birbirinizi ***tanıyor*** musunuz?" diye soruyor.

Tate kıkırdarken bile gözlerindeki şaşkın bakışa kızarak başımı sallıyorum.

"Şimdi gitmeniz için iyi bir zaman. İşe alındığınızda imzaladığınız gizlilik anlaşmasını gözden geçirdiğinizden emin olun."

Ona, irkilmesine ve kapıya doğru koşmasına neden olacak kadar sert bir ses tonuyla söylüyorum. Başımı boynumun üzerinde döndürüyorum ve şimdiden boynumdaki ve omuzlarımdaki gerginliği hissediyorum. Sabahın sekizi ve ben şimdiden günün bitmiş olmasını diliyorum.

Gözlerimi Tate'e çeviriyorum ama konuşmuyorum, sadece onu gün ışığında son kez bu kadar yakından gördüğümünden beri olan değişiklikleri inceliyorum. Dolgunlaşmış... her yeri. Aksine, çenesi daha da köşeli ama şimdi gülümsediğinde bana doğru uzattığı gamzelerini gizlemeye yaramayan, sık kırılmış sarı bir sakalla kaplı. Geniş göğsünü boydan boya geçen koyu lacivert bir elbise gömleği giyiyor. Yakası açık ve kolları kıvrılmış, kaslı ön kollarını ortaya çıkarıyor. Koyu gri elbise pantolonu kalın kalçalarına yapışıyor ve onu tekrar bu kadar yakın görmek maskemi yerinde tutmak için beni zorluyor.

"Ne istiyorsun, Tate?"

Hiçbir ön giriş yok, havadan sudan konuşma çabası yok ve cevap verirken hiç tereddüt etmiyor. "Sen."

Esprisiz bir kahkaha atıyorum ve pencereden dışarı bakmak için ona sırtımı dönüyorum ama sonra o ve Jude karşıdaki binadan bana bakınca inliyorum. Hafifçe güldüğünü duyuyorum ve sonra sırtıma değen sıcaklığını hissediyorum. Bana dokunmuyor ama aramızda sadece bir santim olacak kadar yakın.

"Bebeğim, seni çok özledim. Seni görmek çok güzel." Kulağımın yanında nefes alıyor.

Göbeğim sıkışıyor ve parmaklarım yumruk oluyor. Hâlâ bedenimin ona tepki vermesini nefret ediyorum. Bu düşünceyi bastırıyorum ve aramızda ofisin yarısı kalana kadar ondan uzaklaşıyorum.

"Çok güzel bir manzaranız var. Kiminle birlikte olman gerektiğine dair iyi bir hatırlatma." Bana ses tonunda yoğun bir eğlence olduğunu söyledi.

Ona başımı salladım. "Aynı fikirde değilim. Ne yazık ki bugün ya da başka bir gün öğle yemeği için müsait değilim. Sen gitmelisin."

Kollarımı göğsümde kavuşturup daha sert bakıyorum ama o sadece başını sallıyor ve ziyaretçi koltuğuna oturmak için hareket ediyor.

"Pekâlâ, burada konuşalım o zaman."

Hayal kırıklığı içinde çığlık atma dürtüsü içimden geçiyor ama bunun yerine onu bastırıp masamın arkasına geçiyorum, onu bir kalkan gibi kullanıyorum ve yavaşça sandalyeme yerleşiyorum.

"Jude'a söyledim, size de aynısını söyleyeceğim ve lütfen beni tuzağa düşürme planları varsa bunu diğer ikisiyle de paylaşın. Konuşacak bir şey yok! Yıllar önce üniversitede kötü giden kısa bir kaçamak yaşadık. Hikayenin sonu. Neden birdenbire beni kendinize bağlamaya karar verdiniz bilmiyorum ama böyle bir şey olmayacak. Bu yüzden hepiniz yolunuza devam etmelisiniz!"

Sonunda sinirlerim tepeme çıkıyor ve küfretmeme neden oluyor; tutmak için çok uğraştığım kontrolü kaybetmeye başlamaktan nefret ediyorum. Tate eğilip sert, kaslı kollarını masama dayıyor ve bana yoğun bir bakış fırlatıyor.

"Birdenbire değil, Savy. Hiç kaybolmadı. O gece yüzde yüz çuvalladık ama bunu neredeyse olur olmaz anladık. Peşinden koştuk ama uçağa bindiğinde seni dakikalarla kaçırdık. O anda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Arka arkaya playofflar ve ardından ulusal yarışmalar vardı. Hepimiz sana mesaj attık, seni aradık, mesaj bıraktık ve açıklamaya çalıştık."

Başımı sallayıp alay ediyorum ve ona bakmak zorunda kalmamak için yüzümü başka tarafa çeviriyorum.

"Hepiniz değil," dudaklarımdan farkında olmadan dökülüyor ve kan tadı alana kadar dilimi sertçe ısııyorum. Tate iç geçiriyor ve sandalyeye yaslanıyor.

"Bunu düzeltmek onun sorumluluğunda. Ama onun hataları için bizi suçlayamazsınız. Savy, okul tekrar başladığında geri döneceğini düşünmüştük. Bunu düzeltmek, seni ne kadar istediğimizi ve her şeyi mahveden o şüphe anı için ne kadar üzgün olduğumuzu göstermek için zamanımız olduğunu düşündük. Ama geri dönmedin ve sonra askere alındın ve Jude ile ben ülkenin karşı taraflarına gönderildik."

Bir elini saçlarının arasından geçiriyor, kaşları pişmanlıkla dolu gözlerinin üzerinde birbirine çarpıyor.

"Profesyonel bir futbolcu olarak o sahaya ilk adımımı attığımda hep bunun hayatımın en güzel günü olacağını düşünmüştüm, biliyor musun? Orada durdum, kalabalığın adıma tezahürat yaptığını duydum ve olabildiğince çok yüzü taradım ama en iyi gün değildi... çünkü sen orada değildin. Benimle gurur duyacağını bildiğim tek kişi. Hayatımın en güzel günü olmalıydı ama sen olmadığın için olmadı, yapayalnızdım." Bana yumuşak bir tonda söylüyor ve anılar beni ele geçirince irkiliyorum.

Takım sahaya çıkarken koltuğumda daha da büzülüyorum ve beyzbol şapkamı büyük güneş gözlüklerime çarpına kadar aşağı çekiyorum. Tate'in adı anons edildiğinde ve o dönüp haykıran kalabalığa baktığında, kalbim onunla duyduğum gururla kabarırken bana yaşattığı acıyı kısa bir süreliğine unutuyor. Geçen hafta Jude'un ilk maçına gittiğimde de aynısı olmuştu. Bu dikkatsiz çocuklar beni çok incitti ama gelmek zorundaydım. Böylesine önemli bir anda tribünlerde onları destekleyecek bir aileleri olmayacağını biliyordum ve burada olduğumu asla bilmeyecek olsalar da, kariyerlerine onları seven kimse olmadan başlamaları düşüncesine dayanamadım.

Tate'in geniş sırtışı, dudakları düz bir çizgi haline gelene kadar kalabalığa bakmaya devam ederken azalmaya başlıyor ve sonra kısa bir el sallayarak elini kaldırıyor ve takımına katılmak için koşuyor. Burada olmadıkları ve Tate'in neşesinin azalmasına neden oldukları için boktan ailesine lanet ediyorum. Arkama yaslanıp maçın geri kalanını izliyorum ve bu adamların gitmesine izin verip hayatıma devam edebilmemin ne kadar süreceğini merak ediyorum.

Tekrar ona odaklanıyorum, dudaklarımı içeri çekip ısıırıyorum ve sonra orada olduğumu, yalnız olmadığını, artık ailesini değil beni aradığını bildiğimi söylememek için gözlerimi kaçırıyorum.

"Bebeğim, bana bak."

Ne kadar istemesem de, gözlerim mıknaş gibi ona geri dönüyor.

"Sana defalarca kazık attığımı ilk kabul eden ben olacağım ama artık o adam değilim. Hepimiz kafası kıcına sıkışmış bir avuç aptal yirmi yaşındaydık. O zamandan beri hepimiz büyüdük. Lütfen, bize... bana... bunu kanıtlamak için bir şans daha verin."

Duygular üzerime çökerken gözlerine sertçe bakıyorum ama en önemlisi acı. Bunu yapamam. Onu, Jude'u ya da hiçbirini içeri almayacağım. Bu

Sevdiğim herkesin beni terk ettiği defalarca kanıtlandı. Bunun bir daha olmasına asla izin vermeyeceğim, bu yüzden güçlendirici bir nefes alıyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Üzgünüm Tate, verecek başka şansım yok. Bir toplantım var, bu yüzden gitmen gerekiyor."

Ayağa kalkıyor ama birkaç dakika kıpırdamadan bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Seninle tüm şansımı tükettiğimi anlıyorum ama lütfen Savy, Jude'u dışlama. Onun sana ihtiyacı var. Sana inanmaktan ve seni sevmekten asla vazgeçmedi."

Tate bir kez daha başını sallayarak ofisimden çıkıyor ve kapıyı usulca arkasından kapatıyor.

Sandalyeme çöküyorum, kollarımı karnıma sarıyorum ve onları görmenin ve sözlerini duymanın yeniden alevlendirdiği acıyı zapt etmeye çalışıyorum.

"Bayan Sevan? Beş dakika içinde Bay Hanson ile görüşmeniz var."

Mandy'nin sesi dahili telefonumdan geliyor ve bana burada sorumluluklarım olduğunu hatırlatıyor, ben de acıyı içime çekip derinlere gömüyorum. Ayağa kalkıyorum, bir an için gözlerimi kapatıyorum ve maskemin yerine oturmasına izin verdikten sonra klasör yığınınını alıp Mark'ın ofisine gidiyorum. Sevimli gülümsemesi yüzündeki ifadeyi silmeden önce yüzünde beliren kızgınlık ifadesini yakalıyorum.

"Savanna, umarım iyi bir hafta sonu geçirmişsindir. Stella'nın açılışında gördüğüm fotoğrafın sürpriz oldu. Biriyle görüşmeye başladığını bilmiyordum."

Ona sıkı bir gülümseme gönderiyorum, başımı sallıyorum ve fırçalıyorum.

"Ben değilim. Basının olayları nasıl çarpıttığını biliyorsun. Dinle, yaptığın bu anlaşmalar hakkında konuşmamız gerekiyor." Klasör yığınınını kaldırdım ve karşısındaki sandalyeye oturdum. "Bu konuyu konuştuk ve bu yönde ilerlemeyeceğimize karar verdik. Mark, bunları neden imzaladığını anlamıyorum. Bu anlaşmaların hiçbirisi Sevan Şirketi'ni gitmek istediğimiz yöne doğru ilerletmiyor. Aksine, bizi geriye götürüyor."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve yumuşak bir gülümsemeyle ellerini birleştiriyor. "Prenses, son dört yılda çok yol kat ettiniz ama hâlâ çok gençsiniz. O anlaşmaları yaptığım adamların Sevan'la uzun bir geçmişi var. Karşılanması gereken beklentiler var. İşler böyle yürür. İyiliğe karşı iyilik. Bunu zamanla öğreneceksin."

Ses tonundaki küçümseme karşısında parmaklarım klasör yığınınının üzerinde geriliyor.

"Bu açgözlülükten başka bir şey değil! Bu anlaşmalar, daha fazlasına ihtiyacı olmayan aynı eski ailelere servet aktarmaktan başka bir şey yapmıyor. Sevan Şirketi'nin tam da amacını değiştirmek için çalışıyoruz. Üzgünüm ama bunları imzalayamam."

Uzaklara bakmadan önce gözlerinde sert bir ifade beliriyor. "Hayal kırıklığınızı anlıyorum ama dediğim gibi, iş böyle yapılır. Biz onlara veriyoruz, onlar da bize geri veriyor. Kasayı bu şekilde dolu tutuyoruz ki para ihtiyacı olanlara akabilsin. Eğer verdiğim sözleri imzalamazsanız, birçok programımız tehlikeye girecek. Savanna, Sevan Şirketi için neyin en iyisi olduğunu bildiğim konusunda bana güvenmelisin."

Hayal kırıklığı içinde homurdanmamaya çalışıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sana güveniyorum Mark, ama buna tamamen katılmıyorum. Senin de söylediğin gibi kasalarımız dolu olmaktan çok daha fazlası. Taşmış durumdalar. Keşfedebileceğimiz başka, daha temiz yollar da var. İhtiyaç sahipleri ihtiyaç duydukları şeyleri 'damlaya damlaya' alırken, zaten aşırı zengin olan adamları daha da zenginleştirecek anlaşmalara imza atmayacağım. Yönetim kurulunu kovup seni CEO yaptığımda tüm bunları değiştirecek bir planımız vardı. Peki şimdi neden geri adım atıyorsunuz?"

Mark ayağa kalkarak beni ona bakmaya zorluyor ve bu da ağzımda ekşi bir tat bırakıyor, ben de ayağa kalkıyorum. Yüz ifadesinden kabul etmeyeceğini anlıyorum, bu yüzden babamın en yakın arkadaşına ve sahip olduğum tek aileye bir zeytin dalı uzatıyorum. O alana kadar dosyaları ona uzattım.

"Eğer bu rotada ilerlemeye kararlıysanız, bana nedenini göstermelisiniz. 'böyle yürüyor' demek yeterli değil. Bunun banka bakiyemize daha fazla sıfır eklemekten başka Sevan Şirketi'ne nasıl bir fayda sağlayacağını ve bu anlaşmaların iptal edilmesi halinde sonuçlarının ne olacağını detaylandıran bir rapor hazırlayın. Aksi takdirde imzalamam."

Kaşları birbirine çarpıyor ve "Bu şirketi uzun zamandır ben yönetiyorum!" diye bağırıyor.

Hemen karşılık veriyorum. "Ve ben ona sahibim!"

Nefesimi içime çekiyorum ve kendimi sakinleştirmek için bir elimi at kuyruğumda gezdiriyorum. Ona karşı adil davranmıyorum. Adamların bana pusu kurması beni gerdi ve bunun acısını Mark'tan çıkarıyorum. Ona daha yumuşak bir gülümseme gönderiyorum ve tekrar deniyorum.

"Bunun için üzgünüm Mark. Bu anlaşmaları neden yaptığımızı gerçekten anlamaya çalışıyorum. Sadece aynı sayfada buluşabilmemiz için bana yol göstermeni istiyorum. Lütfen bana yardım eder misin?"

Klasörleri başını sallayarak masasına koyarken yüzündeki tüm öfke kayboluyor. "Elbette prenses. Ben de özür dilerim. Önümüzdeki birkaç hafta içinde sizin için bir rapor hazırlayacağım ve siz tatmin olana kadar satır satır üzerinden geçeceğiz."

Gergin gülümsemeler paylaşıyoruz ama ofisinden çıktığımda o gülümseme tamamen kayboluyor ve yerini kaş çatmaya bırakıyor.

TATE

Az önce bitirdiğim altı millik koşunun ardından nefesim yavaşlamaya başlarken kapıya şifreyi giriyorum. Bir ay önce buraya taşındığımızda hep birlikte girdiğimiz eve giden uzun araba yolundan yukarı doğru yürüyorum. Karşıma çıkan malikaneyi tarıyorum ve hepimizin paylaştığı son evden ne kadar farklı olduğunu görüp gülüyorum. Yaklaşık on bir bin metre kare farklı ve fiyat etiketinde çok daha fazla sıfır var. Yeniden bir arada olduğumuzda, eskiden olduğumuz aile birliğine geri döneceğimizi düşünmüştüm ama aynı şey değil. Hepimizin nefesini tutmasına neden olan bir şeyler eksik ve eksik olanın Savy olduğundan hiç şüphem yok. O gelene kadar burası gerçek bir ev gibi hissettirmeyecek.

Onun bize geri dönmesine ve aramızda oluşan tüm pürüzleri gidermesine ihtiyacımız var. Ash ve Jude hala eskisi gibi değiller ve Beck'in de yoluna devam edebilmesi için onun affına hepimizden daha çok ihtiyacı var. Onunla ya da onsuz.

Jude'u büyük şefin mutfağında bir tavada kızartma yaparken, bir Lizzo şarkısı eşliğinde sallanırken buluyorum ve bu beni kapı girişinde sırtarak durduruyor. Savy bizi terk ettiğinden beri Jude'u ilk kez o eski şakacı haliyle görüyorum. Savy geri dönmediğinde, sanki Jude'un içindeki tüm çılgın eğlenceyi çalmış gibiydi. Bir yıl önce onu geri almak için her zamankinden daha kararlı bir şekilde odaklanana kadar bir süre çok karanlıktı.

"Saçımı savur, kontrol et..."

Uzun saçlarını omzunun üzerinden savuruyormuş gibi yaparken çılgık atıyor ve beni izlediğini görünce duruyor.

"Hey T, bu sabah seni görmedim. Ne ?"

Sıfırın altındaki buzdolabına gidip bir su şişesi alıyorum, kırıyorum ve ona cevap vermeden önce yarısını içiyorum.

"Şehre gittim. Onu görmeye gittim."

Elindeki spatula bir an donuyor, sonra kızartmayı bir kez daha karıştırıyor, sonra ocağı kapatıp temkinli gözlerle bana dönüyor.

"Nasıl geçti? O nasıldı?"

Su şişesinin kapağını kapatıp serinliğini ensemde gezdiriyorum. "O... eskiden olduğundan daha sert. Fiziksel olarak, sanki eskiden sahip olduğu tüm yumuşaklık yakılıp yok edilmiş gibi ama bu onu daha da güzeldi. Dürüst olmak gerekirse, yorgun görünüyordu."

"Hmm, eğer uyumuyorsa, bu onun üzerinde bir ağırlık olduğu anlamına gelir. Ya da birisi."

Başımı salladım. "Evet, beni hemen susturdu. Bana daha fazla şans vermeyeceğini söyledi. Ayrıca diğerlerine onu pusuya düşürmekle uğraşmamalarını çünkü ilgilenmediğini söylememi istedi."

Jude tezgâha yaslanıp ağzını ovuşturuyor ama tekrar bana baktığında yüzünde bir gülümseme var.

"Bebeğin artık bu gösteriyi yönetmiyor olması çok kötü. İsteddiği kadar ilgilenmediğini söylesin, yalan söylüyor. Savy bizim onu aştığımız kadar bizi aştı."

İçimi şüphe kaplarken terli saçlarımı geriye itiyorum. "Bilmiyorum dostum. Bu sabah oldukça açtı."

Bir kahkaha atıyor, dönüyor ve öğle yemeğini tabağa döküyor. "Neyden emin olduğumu bilmek ister misin?" Kaşlarımı kaldırıyorum, o da bana söylüyor. "Turuncu ve mavi. Dün sabah çitinden atladığımda siyah giymiyordu. Benim eski mavi Cannon's tişörtümü ve senin turuncu Hennessy Academy kapüşonunu giyiyordu. Hayır, eğer kızımız bizi aşmış olsaydı, bizim kıyafetlerimizle uyumazdı. Peşini bırakmayacağız T. Bu sadece başlangıç atışıydı."

Savy'nin bunca zaman sonra kapüşonlumu giydiği düşüncesi göğsümü sıcak bir parıltıyla dolduruyor, ben de başımı sallayarak omuzlarımı dikleştiriyorum.

"Pekâlâ, o zaman hızlanıyoruz." Odaya bakıyorum ve "Ash ve Beck nerede?" diye soruyorum.

"Ash bugün hastanenin ortopedi bölümüyle değişim programına başladı. Önümüzdeki hafta boyunca orada çalışacak. Beck hayvanat bahçesine gitti."

Hızlı bir hamleyle tabağındaki brokoli parçasını kapıyorum. "Ben duşu gireceğim. Diğerleri döndükten sonra ne yapacağımıza dair bir plan yapalım."

Jude çatalını sallayarak bana onay verirken, bir yandan da kızartmayı ağzına atıyor.

Suyun sıcaklığının altına girdiğimde ve başımı arkaya yaslayıp kendimi küçük kızım nihayet kollarıma döndüğünde hayatın nasıl görüneceği hayaline bıraktığımda.

SAVY

Öfkeli bir kaş çatmayla arka kapıda duruyorum. Mo dışarı çıkmak için ayaklarımın dibinde titriyor ve onu arka bahçemde beni bekleyen davetsiz misafiri parçalayacak vahşi bir köpek cinsiyle takas etmeyi düşünüyorum. Bu Jude'un dışarıda beni beklediği üçüncü sabah ve ben biraz aklımı kaybetmeye başlıyorum. İlk iki gün Mo'yu dışarı çıkarıp kapıyı arkasından kapattım ve sonra arka tarafa bakan üst kattaki bir odaya saklanıp bir saat boyunca Mo'ya top atmasını izledim, sonunda pes edip duvardan atlayıp gitmeden önce. Google'da duvarın üstüne çiviler ya da cam kırıkları yerleştiren şirketleri araştırdım ama şu ana kadar bunu yaptırmak için telefon etmeye cesaret edemedim.

Jude'a ve onun bana bakarken yüzünde beliren 'sana meydan okuyorum' ifadesine bakarken birkaç dakikalığına küçük tırnağımı çiğniyorum ama Mo mızızlanıp ayaklarını sürüyerek birazdan dışarı çıkması gerektiğini yoksa yerleri kirleteceğini söylediğinde hırlayarak pes ediyorum. Kapıyı açıp dışarı fırlıyorum. Mo en yakın çimenliğe doğru koşuyor ve Jude bana bakıyor.

"Günaydın, bebeğim. Siyaha mı döndün?"

Selamını ve onun gömleği yerine giymeye zorlandığım siyah ipek pijamalarım ile ilgili yorumunu duymazdan geliyorum ve hemen söylenmeye başlıyorum.

"Yeter! Buraya gelmeyi bırak, Jude! Seni istemiyorum ve eğer beni zorlarsan, seni dışarıda tutmak için güvenliği artıracağım."

Başını eğiyor ve getirdiği paket fincanı bana doğru kaldırıyor.

"Kahveni içmedin mi daha?"

Ayağımı yere vuruyorum ve küçük bir çığlık atıyorum. "Benden ne istiyorsun lan?"

Ayağa kalkıyor, sırtışı yerini gergin bir ifadeye bırakıyor.

"Her...lanet...şeyi. Senden her şeyi istiyorum bebeğim ve sen bana verene kadar vazgeçmeyeceğim."

Bu sabah yine aşağıya inmeden önce toplamadığım için sinirlenerek alay ediyorum ve saçlarımı geriye savuruyorum.

"Sana bunu zaten verdim ve sen ve diğerleri her şeyi bok ettiniz! Siktir git, Jude. Sana ya da başkasına verecek bir şeyim yok!" Ona bağıriyorum.

Avını takip eden bir avcı gibi bana doğru adım atıyor ve nefesim hızlanırken sırtımda bir ürperti oluşuyor.

Yüzüme doğru yaklaştı ve "Saçmalık... bok. Saçmalık, Savy. Bana her şeyi vermedin. Arkasına saklandığın duvarın üzerinden bana bir bakış attın. Gerçekte kim olduğuna dair küçük bir bakış ve bu beni sana sıırıslıklam aşık etti." Parmağını arka bahçe duvarına doğru itiyor. "Bu sadece sana ulaşmak için tırmanmam gereken ilk duvar. Asıl duvarın senin kendi etrafına sardığın duvar olduğunu ve onu aşmanın çok daha zor olacağını biliyorum ama bebeğim, bu on yıl da sürebilir ve ben yine de o zaman gördüğüm anlık görüntüye ulaşmak için tırmanmaya devam ederim."

Acı dolu bir nefes çekiyorum ve beni göğsüne doğru çekip dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce gözleri ağzıma düşüyor. Dillerimiz çarpışıp savaşıırken dört buçuk yılın bastırılmış duyguları, acısı ve arzusu dışarı taşıyor. Parmaklarım gömleğini pençeliyor ve onunkiler sırtıma ve kalçama çürükler bırakacak kadar sert giriyor ama yine de yeterli gelmiyor. Ben inleyip gömleğini çekiştirirken o hırlıyor ve alt dudağımı ısırtıyor ama Mo'nun koca kafası bize çarpıyor ve beni sendeleterek yana savuruyor. Jude'un ayaklarının dibine salyalı bir örtü topu bırakıyor ve o büyük kahverengi yalvaran gözlerini ona diyor.

İki adım geri çekilip ellerimi uzun saçlarımin arasında gezdirirken beynim az önce bana çarpan Jude bombasından arınıyor. Topu almak için uzanıyor ve bahçenin diğer ucuna doğru fırlatıyor ve bana dönüp baktığında küfrediyor.

"Hayır, yapma bebeğim. Benimle kal."

Ama ben şimdiden başımı sallamaya ve kendimi kapatmaya başladım. "Gitmen gerek. Sana verebileceğim hiçbir şey yok Jude. Dört yıl, on yıl, fark etmez. Verecek bir şey yok, görececek bir şey yok. Seni istemiyorum."

Mo geri gelir ve topu düşürür, o da tekrar fırlatır. "O öpücük bana hiçbir şey gibi gelmedi, bebeğim."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Sadece fiziksel, başka bir şey değil." Bana doğru geri adım atıyor ve çenemi yukarı kaldırıyor.

"Ben alırım o zaman."

"Ben...ne?"

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "İkimiz de bunu hissettik. Bedenlerimizde dolaşan ihtiyacı mı? Bu dört uzun yıl boyunca yağmursuz kalmış bir ormanın tutuşmak için bir kıvılcım beklemesi demek. Duvarını yüksek tutmak mı istiyorsun? Kalbini benden uzak tutmak mı? Tamam, şimdilik bunu kabul ediyorum ama sana söyledim bebeğim. Bu vücut benim. Sana hiçbir yere gitmeyeceğimi de söyledim, bu yüzden onu bana vereceksin. Son dört yıldır ona yapmayı hayal ettiğim tüm kötü, iğrenç şeyleri yapmama izin vereceksin çünkü bebeğim, senin de buna benim kadar ihtiyacın var."

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, göbeğim onaylarcasına sertçe sıkılıyor. Gözlerimi sert ve inkâr dolu tutmaya çalışıyorum ama eli yukarı kalkıp parmak eklemleri gömleğimin ipeğine sertçe bastıran sivri meme uçlarımdan birinin üzerinden geçerken yüzünde yavaş bir gülümseme belirliyor ve ne kadar kötü yaptığımı gösteriyor.

"Ve onu sana vereceğim."

Topu alıp tekrar atmak için yıldırım hızıyla eğiliyor, bana göz kırptıyor ve sonra kalkıp bahçe duvarını aşıyor. Bacaklarımdaki sırlı sıklam ipeği görmezden gelmeye çalışarak dönüp eve doğru yürüyorum.

Bir saat sonra Patrick beni ofis binamın kapısına kadar geçiriyor. Kafam hala Jude ile o kadar dolu ki, doğrudan sert bir vücuda doğru yürüyorum ama zıplamadan önce güçlü eller dirseklerimi kavıyor ve beni topuklarımda sabitliyor. Küçük bir kıkırdama başımı kaldırmama neden oldu.

"Günaydın, bebeğim. Sana nereye gittiğine dikkat etmeni söyledim ama bunu yapmadığında ortaya çıkan sonuçları seviyorum."

"Tanrı aşkına... Ne istiyorsun, Tate?"

Dişlerimi sıkıp kendimi ondan uzaklaştırıyorum. Yumuşak gözlerle gülümsüyor, başını sallıyor ve geri adım atıyor.

"Şimdi iyiyim, bebeğim. Sadece güne senin güzel yüzünü görerek başlamak istedim. Günün tadını çıkar."

İnsanlar yanımdan ve etrafımdan geçip giderken kalabalık lobinin ortasında duruyorum ve arkama bakmadan kalabalığın arasından kayarak döner kapılardan çıkışını izliyorum. Bundan sonra ne yapacağımı tamamen şaşırmış durumdayım. Hay sikeyim.

Günün geri kalanında hiçbir işe yaramadım. Ne zaman işe odaklanmaya çalışsam, aklım Tate ve Jude'a geri dönüyor. Söyledikleri şeyler langırt makinesindeki bilyeler gibi kafamın içinde sekip duruyor. Vücudum, uzun zamandır gömdüğüm bir başkasının dokunuşunu isteme duygusuyla sınırsız sarılmış durumda. Onlardan uzaklaştığımdan beri kendimden başka kimse bana bu şekilde dokunmadı

ve libidom tepkiler içinde çırpınıyor. Duvarlar üzerime üzerime geliyormuş gibi hissetmeye başladığımda masamdan uzaklaşıyorum ve koridorlarda dolaşmak için ofisimden dışarı uçuyorum. Mandy bana meraklı bir bakış atıyor ama ben onu görmezden geliyorum ve bu hayal kırıklığının bir kısmını yakmak için yoluma devam ediyorum. Temas kurmak için birkaç departmana uğruyorum ama hiçbir yerde uzun süre kalamıyorum ve sonunda midemdeki öfkeyi yatıştırmak için bir içki ve bir şeyler atıştırmak üzere yönetici personel odasına gitmeye karar veriyorum.

Koridordan personel odasına doğru dönüyorum ama tam malzeme dolabının geçerken kapı açılıyor ve bir el kolumu ısırarak beni karanlığın içine çekiyor. Çılgılık atmaya çalışırken başka bir el ağzıma bastırıyor ve ardından kapı kapanarak beni tamamen karanlığa gömüyor. Çırpınmaya başlıyorum ama kısık bir kıkırdama beni olduğum yerde donduruyor. Güçlü eller beni döndürüyor ve onun göğsü sırtıma bastırırken benim göğsüm de raflara bastırılıyor.

Ağzı sıcak nefesiyle boynumdan aşağı süzülüyor ve tüm vücudumu titretiyor.

"Gittiğinden beri her lanet gece, ağrıyan sikimi yumrukladım ve bu kıvrımlı, ateşli vücudun anılarıyla okşadım, bebek. Beni terk ettiğin için seni cezalandırmak için kafamda sana yaptığım şeyler? Dilimde senin tadın olmadan bir gün daha geçirmeme imkân yoktu."

Eli ağzımdan kayarak boğazıma dolanıyor. Bağırarak, haykırmak, güvenliği geçip katıma nasıl çıktığını öğrenmek istiyorum ama diğer eli kalçalarımın birini sarıyor ve söyleyebileceğim tüm kelimeleri çalarak yukarı doğru kaymaya başlıyor.

"Ellerini raflara koy bebeğim ve sıkı tutun."

Zihnim ne kadar zayıf, zavallı bir kadın olduğumu haykırırken bile ellerim metali kavramak için havaya kalkıyor ama o sert, kaba parmaklar eteğimin altından kayarken bedenim tüm düşüncelerin önüne geçiyor. Çoraplarımın dantel bandının üzerinden geçip çıplak tenime değdiklerinde boynuma doğru inliyor. İhtiyacımın sızlanışını durdurmak için dişlerim alt dudağımı ısırıyor ama kıcım bana baskı yapan sertliğe karşı geri itiyor. Tümseğimi örten ipek parçasını yana itiyor ve hafifçe yarığıma sürtünüyor. Boğuk bir inilti, bulduğu şey karşısında boynumun derisini ısıtıyor.

"Sırılsıklam, bebeğim. Hâlâ dokunmaya çok duyarlı. Bu amcığı öyle bir ağlatacağım ki benimkinden başka her erkeğin dokunuşunu unutacak." Dişlerini boynuma geçirip kulak mememi ısırıyor. "Başka hiçbir erkek

Şimdi buna dokun, bebek. Bu am benim, benim ve kardeşlerimin, başka kimsenin değil. Söyle!" Kulağıma karşı hırlıyor.

Gerçekten ne istediğini biliyorum. Ona başka biri olmadığını söylememi istiyor. Siktir et onu. Oynamak mı istiyor? Ben de ona karşılık verebilirim. Ona karşı omuz silkiyorum ve parmaklarının kıvrımlarına tam istediğim yerden girmesine neden oluyorum. Ne istediğini en iyi şekilde söylemediğim için beni cezalandırıyor, o parmaklardan ikisi zonklayan kanalımın derinliklerine girdiğinde. Onları daha da derine çekmeye çalışarak sıkıştırıyorum ve o da boğuk bir "Fu-ck!" diye tükürüyor.

İçimdeki parmaklarını kullanarak beni sikine doğru daha sert çekiyor, kıcıma sertçe sürüyor ve ben gülüyorum. Gülüyorum çünkü vücudumu kontrol ettiğini sanıyor ama gerçek şu ki, onunki kadar kötü bir tasma ve tasma var. O kıvrılmış parmaklarını tekrar tekrar içime sokarken ve avucunun topuğunu klitorisime sürttüğünde kahkaha bir inlemeye dönüşüyor. Oluşturduğu dalga yükselmeye başlıyor ve amım nabız başlıyor, zirveye çok yakın ve sonra çekiliyor ve benden geri adım atıyor ve nefes nefese dudaklarımın arasından bir inkar nefesinin fişkırmasına neden oluyor.

"Çok yakında görüşürüz, bebeğim." Homurdanıyor ve sonra kapı kapanmadan önce üzerime bir ışık vuruyor ve tekrar karanlığa dönüyorum.

Klitorisim zonklıyor ve parmaklarım metal raflara doğru kıvrılıyor ama yüzüme geniş bir sırtma yayılıyor. Ellerini üzerime ilk koyduğu zamanki küçük masum olmadığımı dair hiçbir fikri yok. Kalbimi sonsuza kadar kilitlemiş olabilirim ama bir kızın ihtiyaçları vardır ve yıllarca oyuncaklarla deney yaptıktan sonra tam olarak nasıl sevdiğimi biliyorum, bu yüzden onun yardımını olmadan kendimi çabucak bitiriyorum. Doğruluyorum, iç çamaşırımı yerine yerleştirdikten sonra eteğimi düzeltiyorum ve çenemi kaldırıyorum. Zihnim artık bulanık ve karışık değil. Onun ya da diğerlerinin bana daha fazla duygusal zarar vermesine asla izin vermeyeceğim ama seks? Eğer Jude beni kontrol edebileceğini, beni manipüle edebileceğini düşünüyorsa - beni ısıtarak ve istekli bırakarak? Benim de onun için ne kadar ateşli şeyler yapabileceğim hakkında hiçbir fikri yok. Asıl soru, benim yanmamdan kurtulup kurtulamayacağı.

JUDE

Kahretsin, oyuncak bebeğin dişleri çıkmış. Benim küçük tatlı kızım artık eskisi gibi değil. Yumruğumu kum torbasına defalarca vuruyorum ama bu beni sikimdeki ve kalbimdeki ağrıdan uzaklaştırmıyor. Beni daha fazla reddettiğinde, arkasına saklandığı o lanet duvarı kırmak için bir yol olacağını umarak fiziksel olarak kabul edeceğimi söyledim ama bunun yerine etrafına napalm ile bir hendek doldurdu.

Kahkahalarla güldü! Sanki ondan tam olarak ne duymak istediğimi biliyor gibiydi ve cevap vermek yerine omuz silkmesi ona karşı olması gerekenden daha sert davranmama neden oldu. Ama bebeğim bu yüzden daha da ateşlendi ve ıslandı. Kızım sertlikten hoşlanıyor ve bunu ona kimin öğrettiğini merak ediyorum. Savy o zamanlar toplamak için çok olgunlaşmıştı. Ona yaptığım, öğrettiğim her şeyi bir melek gibi kabul etti. İşler kötüye gittiğinde onunla daha yüzeyi yeni çizmişim. Dokunmaya bu kadar duyarlı bir kız için dört yıl çok uzun bir süre. Bu süre içinde hiç deneyim yaşamadığını düşünmek aptallık. Benim başka bir kadının bana dokunmasına hiç izin vermemiş olmam, onun da başka bir erkeğin ona dokunmasına hiç izin vermediği anlamına gelmez. Benim olana elini süren her şerefsizin bıçağını kırmızıya boyamak istiyorum.

"SİKTİR!"

İçimde bastırdığım tüm öfke ve hayal kırıklığıyla torbayı bir kez daha yumrukluyorum, sonra onu o odada kenarda bıraktığımdan beri atamadığım diğer hayal kırıklığını gidermek için duşa giriyorum. Gözyaşlarıyla dolu mavi gözleriyle bana bakarken sikimin etrafına sarılmış o pembe dudaklarını hayal ediyorum ve serbest kalışım ile fayansları boyuyorum. Sıcak spreyin altına giriyorum ve yüzümü bir sırtış kaplarken başımı arkaya yatırıyorum.

Pekala, pekala, pekala. Sadece ısıyı biraz daha yükseltmem gerekecek. Her şey yerle bir olana kadar onun lanet duvarının temelini tuğla tuğla yıkacağım. Beni bir zamanlar sevmiştı, biliyorum. Onu tekrar düşürebilirim.

SAVY

Cuma sabahı arka pencereynden dışarı baktığımda Jude'u verandadaki masamda her zamanki yerinde göremeyince rahattladım mı rahatlamadım mı bilmıyorum. Bir nefes veriyorum ve Mo'ya beni takip etmesi için aşağıya çağırıyorum. Yataktan fırladığında koca ayakları yere çarpıyor ve sonra küçük bir midilli gibi dörtmala yanımdan geçip merdivenlerden aşağı iniyor. Onu dışarı çıkarmak için arka kapıyı kırıyorum ve krallığına girmeye cüret edebilecek kuşlara karşı derin bir uyarı havlamasıyla içeri dalarken gülümsüyorum. Kapıyı kapatmaya gidiyorum ama Jude etrafından dolanırken kapı tokmağı elimden kopuyor. Beni geride bırakarak içeri giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor. Ben ondan uzaklaşırken altın rengi gözleri ihtiyaçtan alev alev yanıyor ama uyku gömleğimin ipeğinden tutup beni geri çekiyor.

"İstedığım tadı hiç alamadım, bebeğim. Bunu düzeltmek için buradayım," diyor hışımla ve sonra dizleri önümde yere vuruyor ve bol pijama pantolonum aşağı indiriliyor. Önce bir bacağımyı, sonra diğeriini kaldırıp bir kenara fırlatıyor ve gömleğimin altından sadece bir çift siyah arsız külot çıkıyor. Külot çoktan ıslanmaya başlamıştı. Ona durmasını söylemem için bana meydan okuyan bir ifadeyle bana bakıyor, ben de kendi 'devam et bakışımı' kaşlarımı kaldırıyorum.

Meydan okumayı kabul ederken gözlerinde eğlence parlıyor ve sonra sert elleri kalçalarımından yukarı kayıyor, parmaklarını açıyor, böylece başparmakları merkezime sürtünüyor.

Bana ne yapacağını izleyebilmek için gömleğimi karnıma doğru çektiştiriyorum ve ondan mırıltılı bir kahkaha duyuyorum. Yaklaşıyor ve sonra dili külot çizgimi kızdırmak için dışarı çıkıyor. Klitorisim beklentiyle zonklamaya başlıyor ama beni külotumun içinden yalamaya devam ediyor, asla en çok ihtiyacım olan noktayı bulamıyor. İşte o zaman onun beni cezalandırmak, kızdırmak, sarmak için burada olduğunu anlıyorum.

ve beni daha fazlası için çaresiz bırakıyor ve ben buna katlanamıyorum. Oynama sırası bende.

Parmaklarımı solgun saçlarının üstündeki uzun beyaz-sarı saçlara doğru kaydırıyorum ve onu istediğim yöne doğru çekmeye çalışıyorum ama bana karşı sıkı duruyor ve bir kahkahayı ısırmama neden oluyor. Bunun yerine bir bacağımı omzuna koyacakmış gibi kaldırıyorum ama dizimi omzuna sıkıştırıyorum ve sertçe iterek onu ayaklarımın dibine kıç üstü yatırıyorum. Onu takip edip iki dizimle omuzlarını sıkıştırıyorum ve ona doğru sırtıyorum. Sırlıslıkla iç çamaşırım bu pozisyonda yüzüne birkaç santim uzaklıkta ama ağzını bana dayamak için başını kaldırmamasına yetecek kadar yakın değil. Onu yerinde tutmak için omuzlarına baskı yapmaya devam ediyorum ve bir elimi tişörtle kaplı karın kaslarının üzerinden geçirerek joggers ve boxer'ının bel bandının hemen altına kadar kaydırıyorum ve sonra parmaklarımı sıcak, zonklayan horozunun etrafına sarıyorum. Jude altımda donup kalıyor, ağzı açık kalıyor ve gözleri kapanıyor, sert bir "Bebeğim?" sesi çıkıyor.

Parmaklarımın onun sert şaftını delip geçen çengellerin her birinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum ve sonra tekrar sıkıyorum. Serbest kalan elimi göğüslerimin arasından geçirip gömleğimin kuyruklarını kenara itiyorum ve külotumun altından geçirip bacaklarımın arasındaki ıslak sıcaklığa sokuyorum. Jude'un başı yukarı kalkıyor ve gözleri pamuğun arkasına gizlenmiş harekete odaklanıyor. Çaresiz bir sesle inliyor, ben de amıma yaptığım şeyle eşleşen sabit bir ritimle sikini okşamaya başlıyorum.

"Siktir, bebeğim. Yapmama izin ver... en azından görmeme izin ver?"

Mükemmel noktaya ulaştığımda inleyerek başımı arkaya yatırıyorum. Dört yıldan sonra vücuduma nasıl şarkı söyleteceğimi çok iyi biliyorum, hızlı ya da çok yavaş. Parmaklarımın etrafındaki ılık prekuma bakılırsa, bunun hızlı olması gerekiyor.

"Kapa çenenizi, burada çalışıyorsunuz," diyorum ona.

Parmak uçları dış kısmına değdiğinde boğuk bir kahkaha atıyor; bu, onu ulaşabileceği tek yer. Hayal kırıklığı içinde tıslıyor ve sonra elimi becermek için kalçalarını yukarı kaldırmaya başlıyor, ben de onun ağırlığını daha sıkı sıkıyorum ve parmaklarımı amımın derinliklerine sokuyorum, her şey sıkılaşıp nabız atmaya başladığında çığlığı geri ısıyorum. Bu tam olarak doğru zamanlama çünkü Jude elimde şişiyor. İkimiz birlikte düşerken çığlıklarımız birbirine karışıyor. O kalçalarını daha da yukarı kaldırıyor, ben de parmaklarımın verdiği zevki dindirmek için göğsüne bastırıyorum. Sonunda başım öne düşüp gözleriyle buluştuğumda gözlerindeki huşu ve aşk

Elimi pantolonundan çekiyorum. Diğer elimi amımdan çekip ona ne kadar ıslak olduğunu gösterirken, ıslak parmaklarımı bir anlığına dudaklarına yaklaşıtıyorum. Ama onları uzaklaşıtıyorum ve diğer elimdeki dölüne sürüyorum ve sonra dilimi düzleştiriyorum ve birleşik tatlarımızı yalamak için yukarı . Başı bir iniltiyle parke zemine çarpıyor.

"Tanrım, bebeğim."

Ona başımı salladım. "Hayır. O İsa değildi ve sen de değildin. Hepsi beni beceriyordu... bebeğim."

Ayaklarımı altına alıyorum ve üzerinden kalkıp uzaklaşmak için itiyorum ama gevşek bir elini bileğime dolayarak beni durduruyor, ben de boş bir ifadeyle ona bakıyorum, maske sıkıca yerinde duruyor.

"Doll...Savy, seni çok seviyorum."

Gözlerindeki güç bana bunun doğru olduğunu söylüyor ama bu gerçekleşmiyor, ben de kaşlarımı çatıyorum.

"Bu konuda dikkatli olmalısın. Yanmakla yanmak arasında büyük bir fark var Jude. Kendini dışarı bırakabilirsin. Benim işe gitmem gerek."

Kafasını tekrar yere vurduğunu duyuyorum ama merdivenleri çıkarken arkama bakmıyorum.

Ben aşağı inip duş aldıktan ve iş için giyindikten sonra Jude gitmiş oluyor ve Mo son yemeğiymiş gibi kahvaltısını kürekle yiyor. İşini bitirdikten sonra onu tırmalıyor ve sıkarak sevmeye çalışıyorum, elbisemin ve takım ceketimin üzerinde tiftik silindiri gezdiriyorum ve akşam eve döndüğümde ona sarılacağıma söz veriyorum.

Çenem yukarıda, Jude Dixon aklımın bir köşesinde dururken binaya adımımı atıyorum ama Tate üst üste ikinci sabah önüme çıktığında tökezleyerek duruyorum. Bu sefer konuşmaya zahmet etmiyorum, sadece onu bekliyorum ve sırtıp başını eğdiğinde gamzelerinin parladığını görüyorum. Bana küçük bir kutu uzatıyor ve hiç düşünmeden elim kutuyu almak için kalkıyor.

"Bu da ne?" diye bağırdım.

Elini kaldırıp omzumun üzerinden sarkan at kuyruğumu düzeltiyor.

"Sevgilim için tatlı bir şey. Bugün çok güzel görünüyorsun. Umarım harika bir gün geçirirsin."

Sonra etrafımdan dolaşıp yanımdan geçip gidiyor. Kendimi durdurmaya çalışıyorum ama lobide onu takip edip kapıdan çıkarken topuklarım dönüyor ama bu sefer kapıya varmadan hemen önce arkasına bakıp bana göz kırpmıyor. Yıllar sonra ilk kez, sıcak bir kızarıklığın boynumdan yanaklarıma doğru kaymaya başladığını hissediyorum. Arkamı dönüp asansöre doğru fırlıyorum, birkaç dakika önce binaya adım attığımda hissettiğim tüm güven ve fiyaka kayboluyor.

Yukarı çıkarken elimdeki pembe kutuya bakmaktan kendimi alamıyorum ve onu ne kadar sıkı tuttuğum için neredeyse parçalayacaktım. Sonunda kutunun kapağını çevirip açıyorum ve içindeki, ucunda çikolatadan bir kalp olan mükemmel buzlu keke ters ters bakıyorum. Ayaklarım beni Mandy'nin masasının yanından geçirdiğinde, kaşlarını çatarak başını ve beni durduruyor.

"Ne var? Ne oldu?"

Bana sempatik bir bakış gönderdikten sonra, "Avukatlar aradı. Bir toplantı için saat ikide ofislerinde olman gerekiyormuş."

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Avukatlarımız bize gelir. Neden onların binasına gitmemi istesinler ki?

"Çok özür dilerim Sevan Hanım. Üvey anneniz ve kız kardeşinizle ilgili."

Kan basıncım hızla yükselirken ve mide bulantım midemde çalkalanmaya başlarken maskemi yerinde tutmak hiç bu kadar zor olmamıştı. Başımla onaylayıp yanından geçmek için hamle yapıyorum ama durup ona elimi uzatıyorum. Küçük, meraklı bir gülümsemeyle pembe kutuyu benden alıyor.

"Mola için. İyi eğlenceler, Mandy."

Sonra ofisimin kapısını arkamdan sessizce kapattım.

SAVY

Jude, Tate ve yaklaşan toplantıyla ilgili tüm düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp kendimi işe gömüyorum ve gömülü stresin neden olduğu baş ağrısını durdurmak için üç ağrı kesici alıyorum. Cipten inip kat kat hukuk bürolarıyla dolu bir gökdelenin önüne geldiğimde tekrar alevleniyor. Zihnim, dört yıl önce tüm bağlarımı kopardığım bu kadınların ne isteyebilecekleri konusunda dönüp duruyor. Asansöre adımımı atarken, alay ediyorum. Her ne istiyorlarsa, parayla ilgili olacak. Babam öldükten sonra onlar için sadece bu oldum. Kullanacakları bir ATM ve zorbalık edecekleri istenmeyen bir çocuk. Tırnaklarımı avuçlarıma batırırken başım zonkluyor, midem endişeyle düğümleniyor ve onlarla en son bir yönetim kurulu masasında karşı karşıya geldiğim anılar öne çıkıyor.

"Bunun için neden burada olmamız gerektiğini gerçekten anlamıyorum!"

Celeste, Vanessa'yla birlikte babamın ölümünden bu yana işlerini yürüten hukuk ekibinin karşısındaki yerlerini alırken sızlanıyor. Pencereilerin yanında durup kollarımı karnımın üzerinde kavuşturarak dışarı bakıyorum ve içimdeki acıyı bastırmaya çalışıyorum. Bir hafta önce mutluluk şansımı yok ettiği o geceyi hatırlamadan Vanessa'ya bakmaya bile dayanamıyorum.

"Bu çok saçma! Vanessa ve benim şu anda uçakta, tatil için Maldivler'e gidiyor olmamız gerekiyordu. Savanna'nın bu evrakları imzalaması için burada olmamızın hiçbir nedeni yok."

Avukatlardan biri boğazını temizler. "Evet, bu sadece Sevan Hanım'ın mirasına sahip çıkmasından daha fazlası. İkinizle de görüşmemiz gereken konular var. Bayan Sevan? Bize katılırsanız, başlayacağız."

Derin bir nefes alıyorum, omuzlarımı dikleştiriyorum ve Celeste'in karşısındaki sandalyeye geçiyorum ama gözlerimi yere indiriyorum.

"Bildiğiniz gibi, Bayan Sevan yirmi bir yaşına girdi ve şu anda Sevan holdinglerinin tamamını kontrol ediyor. Babasının ölümü sırasında, siz ve kızınız onun vasiyetinde yer almıyordunuz. Reşit olmayan kızının vasiliğini, tüm masraflarınızın bu süre boyunca karşılanacağı anlaşmasıyla üstlendiniz. Bayan Sevan'ın mirasın tamamına sahip olmasıyla birlikte bu durum artık sona erdi."

Celeste keskin bir nefes alıyor ve göz ucuyla onun koltuğunda öne doğru eğildiğini görebiliyorum.

"Bir dakika bekleyin! Ne demek sona erdi? Yani masraflarımız artık karşılanmayacak mı? Saçmalama!"

Avukat sözünü kesmemiş gibi devam ediyor. "Evlilik öncesi sözleşmenizde kararlaştırılan miktar için toplu bir ödeme almanız öngörülmüştü. Ancak Sevan Hanım'ın vasiliğini üstlendikten sonra yaptığınız harcamalar üzerinde yapılan incelemede, kişisel harcamalarınızın bu miktarın iki katından fazla olduğu tespit edildi."

Celeste ellerini titretmeye ve kekelemeye başlar. "O harcamalar Savanna'nın alıştığı hayatı sürdürmesini sağlamak içindi!"

Avukat bir kez daha sözünü keser. "Detaylı denetim, paranın Sevan Hanım için harcanmadığını gösterdi. Onun tüm giyim, yiyecek ve ihtiyaçları zaten olan ev bütçesi tarafından karşılanıyordu. Hayır, harcadığınız para sadece sizin ve kızınızın seyahatlerine, kıyafetlerine, sanat eserleri alımlarına ve diğer savurganlıklarına gitti. Denetçiler doğrudan Bayan Sevan'a ait herhangi bir harcama bulamadılar. Kısacası, mirası dolandırdınız."

"Savanna! Böyle şeyler söylemelerine nasıl izin verirsin?" Bana bağırarak soruyor. "Senin için yaptığım onca şeyden sonra mı? Seni yapayalnız bırakabilirdim ama bunun yerine seni kendi kızım olarak kabul ettim!"

Bunun üzerine kaşlarımı çatarak başımı kaldırıyorum. "Beni içeri mi aldın? Beni hastaneden taburcu ettikleri anda Vanessa'yla birlikte jete atlayıp Bahamalar'a gittiniz. Kırılmış, travma geçirmiş, yas tutan bir çocuğu, personelden başka bakacak kimsesi olmadan yapayalnız bıraktınız." Başımı salladım. "Beni yanınıza almadınız. Sadece aldın. Benim için hiçbir şey yapmadın ama bana yük olduğumu hissettirdin... Sanki senin ya da başkasının sevebileceği kadar iyi değilmişim gibi."

Celeste ayağa fırlar. "Bunu nasıl söylersin? Biz senin aileniz!"

Gözlerim bana ters ters bakan Vanessa'kayıyor. "Hayır, değilsin, hiçbir zaman olmadın ve kızın benim bir çocuk sahibi olma şansımı elimden aldı."

Vanessa sarı saçlarını savurarak acı bir kahkaha atıyor. "Bana teşekkür etmelisin! O adam psikopatın teki," diye tükürdü. "Boğazıma bıçak dayadı ve beni öldürmekle tehdit etti!"

Bunu duyunca kaşlarım çatıldı. Eğer gerçekten böyle bir şey olduysa, bunu yapan nedense Jude olmalıydı. Artık bunun bir önemi yok, bu yüzden bakışlarım onun kusursuz ve lekesiz tenine kayıyor ve omuz silkiyorum.

"Ama sen öldün mü?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Seni lanet olası amcık! Ben..." "Ne yaptın sen?" Celeste ona bağırır.

"Güvenlik sizi uzaklaştıracak!" Avukatlarımdan biri bağırıyor.

Gözlerimin arasını ovuşturdum ve "Ona çeki ver ve bu iş bitsin" dedim.

Vanessa ve Celeste konuşmalarını yarıda kesip gözlerini tekrar avukata çevirdiler.

"Bayan Sevan, avukatının tavsiyesine rağmen, cömertçe size orijinal evlilik sözleşmesi tutarını ödemeye ve hakkı olduğu gibi size karşı dolandırıcılık suçlamalarını takip etmemeye karar verdi. Ancak bazı şartları var. Tüm banka ve kredi kartlarını teslim etmelisiniz. Mülklerini boşaltacak ve gizlilik anlaşmaları imzalayacaksınız. Sevan Hanım hakkında hiç kimseye alenen konuşmayacaksınız, aksi takdirde dolandırıcılık suçlamalarını yeniden ele alır ve her ikinizi de harcadığınız her kuruş için dava ederiz. İkiniz de Sevan Hanım'la bir daha hiçbir şekilde temas kurmayacaksınız ve halka açık bir etkinlikte karşılaşmanız halinde mesafenizi koruyacaksınız."

Hem Vanessa hem de Celeste bana ters ters bakıyor ama Celeste tersleyene kadar boş bir ifadeyle bakışlarını üzerimde tutuyorum.

"Güzel! Bir kez daha beni tam bir hayal kırıklığına uğrattın Savanna. Bize nasıl davrandığını bilse baban senden utanırdı."

Onları odadan çıkarırken gözlerimi devirmekten kendimi alamıyorum. Babamın bu engerek yılanının ne olduğunu anlayacağına ve üçüncü evlilik yıldönümlerine varmadan onu boşayacağına inanmak zorundayım.

Ekibin yarısı kadınları odadan çıkarıyor ama ben ayağa kalkmaya başladığımda yanımdaki adam koluma bir el koyuyor.

"Sevan Hanım, bir şey daha var. Tüm evraklar imzalandığına göre, size bunu vermem istendi."

Bana bir zarf uzatıyor. Ön yüzünde babamın el yazısıyla ismimin yazdığını fark ediyorum ve nefesimi tutuyorum.

"Ne... ne oldu?" Parmaklarımı ismimin üzerinde gezdirirken soruyorum.

"Sanırım bu babandan gelen bir mektup. Üvey annenle evlendikten kısa bir süre sonra, sen o yaşa gelmeden vefat ederse yirmi birinci yaş gününde sana vermemizi tembihleyerek bize verdi."

Elime alıp göğsüme bastırıyorum ama beni sevebileceğini düşündüğüm erkeklerden gelen mesajları okuyamadığım gibi bunu da okuyamayacağımı biliyorum.

İçimdeki tüm kargaşayı saklayan maskemle asansörden çıkıyorum ve katın derinliklerinde bir sekreteri takip ederek neyse ki son bulunduğumdan farklı bir toplantı odasına giriyorum.

Celeste, karşısında dört avukatın bulunduğu büyük masanın bir kenarında tek başına oturuyor ve Vanessa'yı da görmek zorunda kalmayacağımı bilmek gerginliğimi bir nebze olsun azaltıyor. Üzerimde hiçbir gücü olmadığını söylemek isterdim ama bunca zaman sonra bile, o gece verdiği zararın acısı hala aklımdan çıkmıyor. Oturuyorum ve Celeste'ye kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hiçbir temas olmayacağına dair bir anlaşma yapmıştık. Bunu bozmanın sonuçlarını göze almana ne sebep olabilir Celeste?"

Sertçe yutkunmasını ve gözleri tekrar bana dönmeden önce avukatlara bakış atmasını izliyorum.

"Bu konuşmayı özel olarak yapsak daha iyi olur Savanna." "Hayır.

Ne söyleyeceksen söyle." Ona düz bir tonda söyledim.

Parmaklarını büküyor ve başını sallayarak beni onaylıyor. "Öncelikle, ben... yıllar boyunca sana nasıl davrandığımı düşünmek için zamanım oldu ve senden özür dileme ihtiyacı hissettim. Baban öldüğünde o kadar üzül müştüm ki..."

Masaya sert bir tokat atarak sözünü kestim. Bana çocukken ya da yıllar sonra yaptıkları için bahane üretemez.

"Eğer günümü bu yüzden böldüyseniz, bu toplantı bitmiştir."

Sandalyemden kalkmaya başlıyorum ama beni durdurmak için elini kaldırıyor. Dudakları limon emmiş gibi büzülürken özür dileyen ifadesi eriyip gidiyor.

"Bekle! Tamam, kartlar masada o zaman. Geleceğinizi etkileyecek bilmediğiniz şeyler var. Öğrendiğinizde sizi şok edecek ve ileriye dönük gidişatınızı değiştirecek şeyler."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Ve? Bu şeyleri bana söyleyecek misin?"

Gözlerindeki çekingenliği fark ediyorum ve acı bir kahkaha atıyorum. "Bir bedel karşılığında, değil mi? Başka bir ödeme için bana söyleyeceksin."

Başımı sallıyorum ve ayağa kalkmak için hareket ediyorum, bu bariz para gaspından bıkmıştım ama ellerini yalvarırcasına uzatarak ayağa fırlıyor.

"Bekle! Savanna, lütfen. Gerçekten bilmek isteyeceğin önemli bilgilerim var. Sadece... finansal olarak birkaç yanlış adım attım. Ablan... Vanessa işleri hiç kolaylaştırmadı. Lütfen, eğer sadece..."

"Hayır. Bir kuruş daha olmaz. Bana yalan olmayan bir şey söyleyebileceğine bir saniye bile inanmıyorum. Beni umursamıyorsun, hiç umursamadın. Yani, hayır. Artık para olmayacak, şimdi ya da hiçbir zaman."

Hayal kırıklığıyla ağzını kapattı ama tekrar gitmek için hareket ettiğimde, "Mark! Mark hakkında."

Gözlerimi ona dikiyorum ve başımı sallamaya başlıyorum. Mark hakkında bana zaten bilmediğim hiçbir şey söyleyemezdi. Yönetim kurulunu kovduktan sonra onu CEO yapmadan önce onun hakkında derin bir araştırma yapmamı tavsiye edenler tam da bu odadaki avukatlardı. Görüştüğü kadınları biliyorum. Sık sık gittiği erkekler kulübünü ve ara sıra Vegas'a gittiğini biliyorum. Bunların hiçbiri onun yaşındaki bekar bir adam için uygunsuz değil ve beni ilgilendirmez. Mark hakkında bana söyleyebileceği hiçbir şey ödemeye değmez. Bu beni incitmeye çalışmasının bir başka yolu, bu yüzden baş avukata bakıp başımı sallıyorum.

"Gitmeyi reddederse güvenlik ona dışarı kadar eşlik etsin. Sizinle tekrar iletişime geçmeye çalışırsa, oluşturduğunuz dolandırıcılık davasına devam edin."

Kapıya doğru yürürken Celeste'e tekrar bakma zahmetine girmiyorum ama onun veda konuşmasını duymamak mümkün değil.

"Buna pişman olacaksın Savanna!"

SAVY

Bacaklarım titreyerek asansörü bekliyorum. Celeste ve Vanessa ile geçirdiğim onca yılı geride bırakmaya çalışsam da, o anıları asla tam olarak iyileşmeyen bir yara gibi deşmekten kendimi alamıyorum. Beni tatillerde her yalnız bıraktıklarında, her sert sözlerinde, bana kendimi değersiz hissettirdikleri her an çirkin yüzünü gösteriyor. Sadece bir aile istedim, beni sevecek birini. Asansöre adımımı atarken kendime, "Benim neyim var ki kimse kalmıyor?" diye soruyorum, acınası düşünceler içinde kaybolmuş bir halde.

Hissetmemem gereken duygular yüzeye çok yakın ve bunun Jude ile Tate ve onların kafamı karıştırma şekilleri yüzünden olduğunu biliyorum. Mesajları, açılmadan bir çekmeceye yığılmış mektupları ve yıllar boyunca gönderilen tüm küçük hediyeleri ve çiçekleri görmezden gelmek bir şeydi ama onları yüz yüze görmek, sözlerini duymaya zorlanmak ve şimdi de Jude'un ellerinin vücudumda olması beni tamamen dengesizleştirdi. Kapılar kapanırken dümdüz önüme bakıyorum ve sahip olamadığım onca şey için ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Kalbimi bir aile fikrine, aşka kapattığımda...

Sıcak ve yumuşak bir şey elimi tuttuğunda kolumu geri çekiyorum. Aşağıya baktığımda üç ya da dört büyük olmayan küçük bir çocuk gördüğümde gözlerim yuvalarından fırlayacak oluyor. Başımı sağa sola çevirip asansörde unutmuş olabileceğim bir anne ya da baba arıyorum ama elim boş dönüyorum. Elimi alnıma bastırıp sayıklayıp sayıklamadığımı kontrol ediyorum çünkü küçücük bir insanın avukatlarla dolu bir binanın asansöründe tek başına ne işi var?

Eteğimdeki bir çekiştirme şaşkınlığımı üzerimden atmamı ve bu sevimli küçük adamın seviyesine inmek için çömelmemi sağladı. Yumuşak kahverengi bukleleri var,

Koyu kirpiklerle çerçevenlenmiş güzel açık mavi gözler ve öpücüklerle boğmak istediğim tombul pembe yanaklar.

"Merhaba tatlı çocuk. Annen nerede?"

Ondan aldığım tek karşılık küçük bir gülümseme. Bir şey için ailesiyle birlikte binada olmalı ve onlardan kaçmış olmalı. Annesi endişeden çılgına dönmüş olmalı.

"Tamam, merak etme tatlım, seni güvenliğe götüreceğim ve annenin kollarına bırakacağım." Yumuşak bir gülümsemeyle buklelerinin bir kısmını geriye doğru tarıyorum ve soruyorum, "Bana adını söyleyebilir misin? Benim adım Savy."

Güzel gözleri parlıyor ve sonra küçük kollarını evrensel küçük çocuk tarzında kaldırarak kucağa alınmak istiyor. Kısa bir süre tereddüt ediyorum. Bu benim çocuğum değil ama biliyorum ki benim çocuğum olsaydı ve kaybolup yalnız kalsaydı, bana dönene kadar nazık bir yabancının bakmasından mutlu olurum. Onu camdan yapılmış gibi dikkatlice kaldırıyorum ve küçük büyücü yüzünü boynuma yaslayıp sadece küçük çocukların yaptığı o güven dolu kemiksiz şekilde bana doğru eridiğinde neredeyse bayılıyorum.

İnsanlar inip bindikçe asansör farklı katlarda duruyor ama ben onun saçlarının yanağıma değen ipeksi yumuşaklığında ve tatlı kokusunda kayboluyorum. Çimen ve güneş ışığı gibi kokuyor, biraz da bebek şampuanı. Başka birinin çocuğunu tutarken kalbim acıyla ağrıyor ve umutsuzca benim olmasını diliyorum. Kendi çocuğuma sahip olmak, onu sevmek ve sevilmek, başımı keder içinde asla sahip olamayacağım bir şeye hafifçe yaslariken gözlerimin kapanmasına neden oluyor.

Asansör hafifçe zıplayarak zemin katta durdu ve ben olduğum yerde kaldım, bunun hayalini birkaç saniye daha sürdürerek diğer yolcuların önce inmesine izin verdim. Yumuşak buklelerine zar zor bir öpücük konduruyorum, gözlerimi açıyorum ve dışarı çıkmak için hareket ediyorum ama yüzünde telaşlı bir ifadeyle kapıları açık tutan adamlarla karşılaşınca hemen duruyorum. Kollarımdaki minik çocuk kocaman bir sırtıyla doğrulup ilk kez konuşana kadar birkaç saniye şaşkınlıkla Beckett Hart'a bakıyorum.

"Baba! Sa-vy!"

Sıcak küçük eliyle yanağıma okşuyor ve kollarını Beckett'a uzatarak benden uzaklaşıyor. Bir kalbin ikinci kez kırılmasının mümkün olduğunu bilmiyordum. Küçük kayıp melek Beckett'ın oğlu. Beck'in bir oğlu var ve bu şu anlama geliyor.

"Becerikli mi? Kahretsin, açıklayabilirim..."

Sahip olduğum her Şeye rağmen onun sözünü kesiyorum, göğsümde sıkışmış bir hıÇkırık acıyla titreŐirken sesimi olabildiğince sabit tutmaya çalışıyorum ama yine de parçalara ayrılarak çıkıyor.

"Onu buldum. O, o iyi. Karınız Şu anda dehşete düŐmüŐ olmalı ama o iyi."

Yanından geçmeye çalışıyorum ama beni engellemek için kayıyor. "Hayır, Savy, değil..."

Yapamam, yapamam!  atlayacağım ve bunu burada bu kadar insan görürken yapamam.

Başımı hızla sallayıp fısıldıyorum, "O çok ama çok güzel Beck. ... Senin adına mutluyum."

Ve sonra onu itip geçiyorum ve bir parçam daha ölürken dışarı çıkmak, uzaklaşmak için neredeyse lobiye koşuyorum.

BECKETT

"Hey, dostum! Binebilir miyiz yoksa bu senin kişisel asansörün mü?"

Bu sözler beni az önce olanların şaşkınlığından kurtarıyor ve bekleyenlerin asansöre binebilmesi için Tanner kucağımdayken hızla kenara çekiliyorum. Oğlumu gözden kaybetmenin paniği ve nerede olduğunu bilmemenin dehşeti yüzünden kalbim hâlâ hızla çarpıyor. Sinir dolu bir nefes verirken kollarım küçük kaçış sanatçısını sıkıca sarıyor. Her şey bir saniyede olup bitmişti. Avukatımın sorusuna cevap vermek için arkamı döndüğümde gitmişti. Asansör kapılarının kapandığını ve onun arsız sırtışını bir saniye geç fark ettim.

Dudaklarımı saçlarına bastırıyorum ve dadısının bebek arabasıyla beklediği yere doğru yürüyorum. Tanrım, sanırım bu hayatımdan bir on yıl götürmüş olabilir. Sadece asansörün lobiye ulaşması için gereken süre boyunca yoktu ve şükürler olsun ki atladığım asansör onu yere indirdi yoksa her şey çok farklı bir şekilde gelişebilirdi. Anlaşmanın son detaylarını gizli tutmak için dadı Paula'yı son arabuluculuk randevumuz için lobide bıraktım ama onun yerine gelip hukuk bürosunun lobisinde beklemesini sağlamalıydım. Bu, bir baba olarak çuvaldamamın bir başka yolu ve adrenalinin etkisiyle titreyen bacaklarımla Paula'nın yanındaki banka çöküyorum.

"Savy, baba! Savy!"

Tanner tiz sesiyle bağırıyor ve ben hemen şimdi burada ağlamak istiyorum ama bunu oğlumun önünde yapamam, onun yerine gülümseyip başımı sallıyorum.

"Evet, onu buldun dostum. Dinle, öyle kaçıp gidemezsin, Tan! Bu babamı çok korkuttu. Kaybolabilirdin. Başına korkunç bir şey gelebilirdi."

Sırıtarak başını sallıyor. "Evet! Savy!"

İçimi çektim ve Paula'nın onu bebek arabasına bindirmesine izin verdim. Oğlum hayatı boyunca Savy'nin adını duydu, bu yüzden sonunda bir isme bir yüz ekleyeceği için heyecanlı olması sürpriz değil. Savy'nin sadece bu binada olması değil, aynı zamanda oğlum kaybolduğunda onu bulması ihtimali nedir ki? Bu, onun oğlumu öğrenmesini istediğim yolun tam tersiydi. Hay sikeyim! Kapılar açıldığında ve herkes indiğinde gördüklerimi hayal ederken ellerimi yüzümde gezdiriyorum.

Oğlumu kucagında görmeyi beklediğim son kişi Savy'ydi. Yanağını Tanner'ın başına yaslarken gözleri kapalıydı ve yüzündeki saf umutsuzluk ifadesi, oğlumu güvende görmenin verdiği rahatlamanın üzerine kendi çocuğuna asla sahip olamayacağına gerçekten inanıyormuş gibi, neredeyse dizlerimin bağını çözüyordu. Dört yıl önce o gece olduğu gibi bir daha kırıldığını göreceğimi hiç düşünmemiştim. Ona hak ettiği tüm mutluluğu ve sevgiyi vermek için buradayız ve şimdi bunun gerçekleşmesi için hiçbir şansım olmayacağını biliyorum. Eş kelimesini söylediğinde gözlerindeki o bakış... Hay sikeyim.

Paula ve Tanner'ı kapalı otoparka götürüp bindirdim ve Tanner kendi versiyonunu uyumsuz kelimelerle söylerken otobüsteki tekerlekleri tekrar tekrar dinlerken duvardan duvara akan trafiğe küfretmedim bile. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Olanları açıklamak, ondan af dilemek, gerekirse yalvarmak için bir şansım olmalıydı. Son evrakların mahkeme ve avukatlar tarafından imzalanması için sadece bir güne, bugüne ihtiyacım vardı. Hayatımın en kötü ve en iyi gününü hatırlarken parmaklarımı direksiyon simidinin derisi etrafında sıkıyorum.

Kapı zilinini çaldığını duyuyorum ama Ash'in aşağıda olduğunu ve açacağını bildiğimden duymazdan geliyorum. Yaklaşan bir sınavım var ve sözleşmeler hukuku kısmı canıma okuyor, bu yüzden sınavı geçmek istiyorsam alabileceğim tüm çalışma zamanına ihtiyacım var.

"Beck! kaldırıp buraya gel!"

Ash merdivenlerden yukarı doğru bağılıyor ve ses tonundaki bir şey sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti yayıyor. Hiç vakit kaybetmeden odamdan çıkıp merdivenleri iniyorum ve onu ve belli belirsiz tanıdık gelen bir kadını oturma odasında beni beklerken buluyorum. Kanepenin kenarında oturuyor, ayaklarının dibinde bir yığın çanta var ve bir tanesi battaniyeyle örtülmüş. Onu nereden tanıdığımı bulmaya çalışarak bir süre tarıyorum ama eğilip gömleği açılana kadar bir şey bulamıyorum

Bana göğüs dekoltesinde açan büyük bir gül dövmesi gösteriyor. Neredeyse bir yıl önceki sarhoş bir gecenin puslu, alkole bulanmış anıları kafamda uçuşuyor ve suçluluk duygusu içime çöküyor.

"Uh, hey. Özür dilerim, o gece isminizi alamadım." Yüzümü buruşturarak söylüyorum ve burada ne işi olduğunu merak ediyorum. Sırıttıyor ve bir omzunu silkiyor.

"Evet, o gece pek bir şey konuşmadık. Seninkini bilmemin tek nedeni..." Bana bir şey fırlatıyor ve yakaladığımda çalınan şeyin cüzdanım olduğunu görüyorum. Ona kaşlarımı çatıyorum ve o da küçük bir kahkaha atarak omuz silkiyor.

"Doğru, bunun için üzgünüm - ama iyi tarafı, en azından seni tekrar nasıl bulacağımı biliyordum."

Cüzdanı sehpanın üzerine fırlatıyorum ve kollarımı kavuşturarak ona bakıyorum. "Peki ya telefonum? O da kayboldu."

Bana gözlerini deviriyor ve koltuğa yaslanıyor. "Birkaç dolara sattım. Eminim senin gibi başarılı bir futbolcu onu değiştirmekte zorlanmamıştır."

Ash'e bir bakış fırlatıyorum, o da bana yaltaklanarak karşılık veriyor ve tekrar ona dönüyorum. "Harika. Cüzdanı geri verdiğin için teşekkürler ama içimden bir ses bunun için burada olmadığını söylüyor, değil mi?"

"Tek seferde hallettim, koca adam. Bak, bir partide biriyle yattığımda, her zaman Rus Ruleti oynamış gibi olurum ve elime istenmeyen bir şey geçebilir. Bilirsin, bel soğukluğu ya da morarmış bir göz gibi ama ben bu bok için kaydolmadım. Bir ayımı verdim, bilirsiniz, doğru şeyi yapmaya çalıştım ve tüm bu saçmalıklar ama işim bitti, o yüzden hepsi sizin."

Kızgın bir ifadeyle ayağa kalkıyor ama dışarı çıkmasını engellemek için elimi uzatıyorum.

"Hanımefendi, neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Benim olan ne?"

Dudaklarını büzüyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, sonra eğilip çantalarından birini örten battaniyeyi çekip alıyor ve bedenimdeki her şey kıpırtısız kalıyor. Burada gördüklerime bir anlam veremiyorum. Hayatımda gördüğüm en küçük bebek ayaklarımın dibinde araba koltuğunda uyuyor ve ben parçaları birleştirmek için zihnimi zorlayamıyorum.

"Peki, umm... iyi şanslar!"

Gülüyor ve etrafımda dolaşmaya başlıyor. Neyse ki Ash'in kafası hala vücuduna yapışık çünkü onu yakalıyor ve kanepeye geri itiyor.

"İyi deneme, kaltak. Otur kışının üstüne ve konuşmaya başla. Buraya bir çocuk bırakıp öylece çekip gidemezsin. Onun olduğunu kim söyledi?"

Ash'e ters ters bakıyor ve sonra cebinden buruşuk bir sigara paketi çıkarıp bükülmüş bir tanesini dudaklarının arasına sıkıştırıyor.

"İyi. Sigara içmemin sakıncası var mı?"

Ash onun ağızındaki dumanı kapıyor ve bir hırıltıyla ikiye ayırıyor, o da oflayarak kendini koltuk minderlerine geri atıyor.

"Siktir git, dostum! Bunlar çok pahalı. Daha fazlasını alacak param yok," diye sızlanıyor. "Lanet çocuk bütün paramı yedi. Onu almalısın yoksa sisteme girecek. Yapacak işlerim var, kalçamdan sarkan bir çocuk değil."

Ash bir elini omzuma sıkıyor ama gözlerim annesinin onu vermeye çalıştığı, huzur içinde uyuyan bebeğe gidiyor.

"Bebeğin ondan olduğunu nereden bileceğiz?"

Öne doğru eğilip önce bebeğe, sonra bana bakıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Kesinlikle ona benziyor." Ash ona sert bir adım attığında kıkırdıyor. "Sakin ol kaplan. Sadece şaka yapıyorum. Tarihler uyuşuyor. Birkaç ay kurak bir dönem geçirdiğimi ve birlikte olduğum tek erkeğin bu koca oğlan olduğunu söyleyebilirsin. Güven bana, bu onun çocuğu. Ama onu istemiyorsan, bir sonraki durağım itfaiye. Orada bir çocuğu sorgusuz sualsiz bırakabileceğiniz güvenli bir sığınak var."

Ash inleyerek elini saçlarının arasından geçirir. "Sana hiçbir konuda güvenmiyoruz. Bir doğum belgesine, babalık testine ve..."

Onları engelliyorum ve çocuğa daha yakından bakmak için çömeliyorum ve üzerinde futbol topu olan mavi bir tulum giydiğini görüyorum. Bir oğlan. Bir oğlan ve onun benim olduğunu söylüyor. Benim oğlum, benim ailem, benim. Bebeğin dudakları uykusunda bir gülümsemeye dönüşüyor ve göğsümde iki büyük duygu savaşıyor. Sevgi, ona bakmak ve korumak için şiddetli bir ihtiyaçla kabarıyor ve diğer tarafta sevdiğim kadını asla geri alamayacağımı bilerek keder acı verici bir şekilde zonkluyor.

Sonunda şehir merkezinden çıktık ve eve doğru otobana girdik. Tanner arka koltukta uyurken, çocuk müziğini kapattım ve bir kez daha iki büyük duyguyla savaştım. Tanner'ın nihayet tamamen benim olmasının verdiği rahatlama ve Savy'yi incittiğim ve işleri düzeltme şansımı kaybettiğim için duyduğum kalp ağrısı. Savy'yi onlara bir şans daha vermeye ikna etmeyi başarırlarsa kardeşlerimle nasıl kalabileceğimi bilmiyorum. Onu onlarla görmek, etrafında olmak ve onu sevememek beni yavaş yavaş öldürecek.

Sadece yarım saat sürmesi gereken ama trafik ve inşaat nedeniyle bunun üç katına çıkan yol, kapıdan geçip arabayı yukarı çektiğimde nihayet sona eriyor. Jude elinde balonlarla dolu bir yumruk ve geniş bir sırıtışla merdivenlerden iniyor ve kapımı açmamı bekliyor.

O da Tanner'ı en az benim kadar seviyor ve Justine'in para hırsızları ellerini onun üzerinden çekebilmek için uzun ve yorucu bir mücadele verdi. Jude, Justine'in tehdit ve şantajlarına son vermesi için sonunda reddedemeyeceği bir rakam ortaya attı. Oğlumu benim için satın alan çeki imzalarken gözünü bile kırpmadı. İkimize de gösterdiği sevginin ve paranın karşılığını ona asla ödeyemeyeceğim. Cipun kapısını itip açtım ve dışarı çıktım.

"Bana imzaladığını söyle? Suratın başarı çığlıkları atmıyor. Eğer o uyuşturucu bağımlısı fahişe imzalamazsa, ben..."

"Hayır, dostum. Her şeyi imzaladı ve ona bir kez bile dönüp bakmadı. Her şey bitti. Tanner eve döndü ve bir daha onun için endişelenmemize gerek yok."

Jude omzumu sıkıyor. "O zaman neden kutlama yapmıyorsun? Suçlu hissediyor olamazsın. Sonunda ona ödemeseydik Justine seni yıllarca sömürürdü. Tanner, hayatını mahvetmeden daha iyi durumda. Onunla vakit geçirmeyi hiç denemedi bile. Sadece tehditler ve ödeme için ortaya çıkıyor."

Başımı sallıyorum. O kadının oğluma asla zarar veremeyeceğinden emin olduğum için hiç suçluluk duymuyorum. Taşıdığım suçluluk duygusu farklı bir tür.

"Mesele o değil. Savy'yle ilgili. Bir şey oldu, ben...biz...onu gördük. Tanner'ı biliyor ve bunu iyi karşılamadı."

Jude'un kaşları çatılır. "Tamam, define bunu iyi karşılamadı. Savy yapmazdı..." İkimizin de telefonu saniyeler arayla çalıyor ve onun sözünü kesiyor. Biz telefonlara uzanırken kaşları çatılıyor. Bu zil sesi bir Google uyarısı için özel bir bildirim. Bunları yıllar önce Savy'nin hayatı hakkında basında çıkan haberleri takip edebilmek için kurduk. Jude telefonunu benden önce aldı.

ve kapıyı açıyor ve sonra bana bakarken yüzündeki tüm kan çekiliyor.
"Gitmemiz gerek. Gitmeliyiz, hemen şimdi!"

SAVY

SUV'a ulaşıyorum ama Patrick kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz yıkılıyorum. Boğuk hıçkırıklar dökülürken ellerimi ağzıma bastırarak kamburlaşıyorum. Bu çok fazla. Hepsi çok fazla. Jude ve Tate. Celeste'in Mark'ı benden almaya çalışması. Benim olması gereken o güzel küçük çocuk ve şimdi Beck'in sevecek başka birini bulduğunu bilmek. Bu beni paramparça ediyor, zar zor iyileşen kalbimi parçalıyor. Beck hakkında bir şeyler hissetmeye hakkım yok, hem de hiç yok. Tabii ki hayatına devam etti! Yıllar geçti ve ben onun kısa bir süreliğine takıldığı aptal bir kızdan başka bir şey değildim.

Denedim, her şeyi duvarın arkasına saklamak için o kadar çok uğraştım ki, acıyı geride tutmak için yarattım ama bugün çok fazla ve beni bataklığa sürüklüyor.

"Bayan Sevan? Savanna?"

Boğulan bir kurban gibi nefes nefese kalıyorum, yaptığım şeyin bir tanığı olduğunu hatırlıyorum ve "Ev" kelimesini çıkarmayı başarıyorum.

Gözlerimi kapatıp çekiyorum, öyle bir çekiyorum ki tüm bu duyguları tekrar içime hapsedip maskemi onarabileyim. Gözyaşlarımı siliyorum, yüzüme bir güneş gözlüğü takıyorum ve temkinli bir nefesle koltuğuma geri yaslanıyorum.

"Özür dilerim Patrick. Bir anlık bir şey oldu ama şimdi her şey yolunda."

Onu dikiz aynasından bana bakarken yakalıyorum, bu yüzden dudaklarımı bir gülümsemeyi geçiştirecek kadar çekiyorum ve gözleri köşelerde kırışıyor.

"Ne demek istediğinizi anlamadığıma eminim hanımefendi. Şu anda trafik çok yoğun ama yirmi dakika içinde sizi evinize bırakmış olurum."

O gözlerini kaçırana kadar yavaşça başımı sallıyorum, sağduyusu için inanılmaz minnettarım. Kafamı boşaltmam gerekiyor, bu yüzden e-postalarımı okumak için telefonumu çıkarıyorum ve Sara'dan Mo'yu parka götürdüğüne dair bir bildirim görüyorum. Aptal gözyaşları yaşıyor

Yine boş bir eve gideceğimi biliyorum. Şu anda beni seven birine gerçekten ihtiyacım var ve sahip olduğum tek şey Mo.

"Patrick? Onun yerine parka uğrayabilir misin lütfen? Sanırım yürüyüşe çıkmak istiyorum. Belki ördekleri beslerim."

Gözleri tekrar aynaya takılıyor ve cevap vermeden önce birkaç saniye beni inceliyor.

"Elbette, hanımefendi. Parka gitmek için çok güzel bir gün. Hangi tarafa bırakılmak istediğinize dair bir tercihiniz var mı?"

"Bir saniye bekle. Sara ile Mo'nun nerede olduğunu kontrol edeyim."

Central Park'ı oluşturan sekiz yüz dönümlük alanda yerlerini bulamayacağımı bilerek bir mesaj gönderiyorum.

Bana geri döndüğünde, Ravine yakınlarında olduklarını bildiriyorum, böylece beni onlara en yakın yere bırakabilir.

E-postaları okumaya çalışıyorum ama aynı satırı tekrar tekrar okuduğumda kendimi kandırdığımı biliyorum, bu yüzden telefonumu cebime sokuyorum ve görmezden gelmeye çalıştığım tüm düşünceleri zihnimin ön saflarına geri dönmeye bırakarak pencereden dışarı bakıyorum.

İyiydim. Belki biraz yalnızdım ama iyiydim. Geleceğim için bir planım vardı. Stella ve Mo ile ara sıra Mark'la akşam yemeği dışında yalnız yaşayacağımı kabullenmişim. Böylesi daha güvenliydi, daha kolaydı. Hiçbiri beni terk edemez, incitemez, bir erkeğin... erkeklerin yapabileceği gibi kıramazdı. Ve belki bir gün kendimi yeterince güçlü hissedersen, bir çocuk evlat edinmeyi, hatta bir sperm donörü bulmayı düşünebilirdim. Belki kendi ailemi kendim kurabilirdim. Bir sürü oyuncakla kendi cinsel ihtiyaçlarımı bile karşılamayı başardım. Seks ya da aşk için bir erkeğe ihtiyacım yoktu. Kendi başıma gayet iyiydim.

Parka yanaştığında Patrick'e el sallıyorum ve beni almaya hazır olduğunda onu arayacağımı söylüyorum. Hâlâ sorunlarıma dalmış bir şekilde yürüyüp gidiyorum.

Celeste ve Vanessa'nın çirkin geçmişini geride bırakmışım. Bana yaşattıkları acılar için onları asla affedemeyebilirdim ama beni neden istemediklerini, neden kimsenin benimle kalmak istemediğini anlamaya çalışmayı bırakmışım. Bunu hatırlamam gerekiyor. Hayatımı altüst eden tüm bu şeyleri temizlemeliyim. Artık yok. Artık Jude yok, Tate yok, benden, Mo'dan, Stella'dan ve Mark'tan başka kimse yok. Tek ihtiyacım olan bu. Beni dinleyip geri çekilmezlerse bir güvenlik ekibi çağıracağım. Burada ya da içimde onlar için hiçbir şey yok ve beni rahat bırakmaları gerek. Bunun etrafında dönüp . Onları görmek ve hatırlamak çok acı veriyor.

Dokunulmanın ve sevilmenin nasıl bir his olduğunu. Kendi ailem için umut beslemek. Sara'nın onların olacağını söylediği yere doğru ilerlerken yüksek ağaçların gölgesinde güneşten uzaklaşıyorum ve kararlılığımı pekiştirmek için çalışmaya devam ediyorum.

Koşucular ve bisikletliler yanımdan geçerken ara sıra "Solunda!" seslerini duyduğumda sağa doğru adım atıyorum ama onları görmüyorum. Tek gördüğüm Jude'un duvarıma tırmanmaya devam edeceğini söylemesi. Tate ofisimde beni sevdiğini söylüyor ve sabahları sırf yüzümü görmek için geliyor. Beck ve en tatlı tombul yanakları ve oğlunun benim, bizim çocuğumuz olmasını nasıl umutsuzca dilediğim. Tüm bunlar silmem gereken düşünceler. Onları dışarıda tutmalıyım yoksa kendim için kurduğum sakin ve istikrarlı hayata asla geri dönemem. Kalbimin kaldıramayacağı kadar çok acı çekiyorum.

Atkuyruğum şiddetle sağa doğru çekilirken gerçek fiziksel acı beni kavıyor ve topuklarımın üzerinde tökezleyip bileğimi burkmama neden oluyor. Bir kol boğazıma dolanıp solunum yolumu keserken ve patikadan ağaçların arasına doğru sürüklenirken bunun acı veren zonklamasına odaklanamıyorum bile. Kollarımı ve bacaklarımı çırparken kolundan gelen bayat nikotin kokusunu alabiliyorum, tekmeliyorum ve sonra beni yakalayan kişinin beni patikadan daha uzağa götürmesini engellemek için kazmaya çalışıyorum. Ciğerlerim havasız kaldığı için görüşümde koyu lekeler oluşmaya başlıyor ve BİR ŞEY YAPMAZSAM her an bilincimi kaybedebileceğimi biliyorum! Parmaklarımı pençelere dönüştürüyorum, arkama uzanıyorum ve adamın yüzünü olabildiğince sert bir şekilde kazıyorum ve tırnaklarımı aşağıya doğru sürüklüyorum.

Bir homurtu, bir küfür duyuyorum ve sonra ormanın zeminine düşüyorum, açlıktan ölmek üzere olan ciğerlerime alabildiğim kadar havayı hırıldayarak alıyorum ve sonra yuvarlanıp tekrar yuvarlanıyorum, yardım çığlığı atacak kadar hava alabilmek için umutsuzca çabalarken onunla arama olabildiğince mesafe koymaya çalışıyorum.

"Lanet olası amcık! Bunu ödeyeceksin." Bana tükürüyor ve gözlerimi ona çeviriyorum. Uzun boylu, buradan bakınca devasa görünüyor ve başında bir beyzbol şapkası ile eskiden covid sırasında taktığımız, pençelerim yüzünden burnunun altına çekilmiş siyah bir yüz maskesi var. Koyu siyah gözlerinin altında oyuklar var ve bir damla kan maskesinin siyah kumaşında kaybolmak üzere aşağı akıyor. Bir an her şeyi kavıyorum ve sonra bir ciğer dolusu hava çekiyorum ve tekrar üzerime gelmeden önce kısmi bir çığlık atmayı başarıyorum.

Eli genişçe sallanıyor ve sertçe iniyor ama çenemi eğiyorum, böylece yüzüme tam olarak almak yerine alnımın yan tarafına çarpıyor. Hâlâ yıldızları görmeme neden oluyor ama kalçalarımı oynatmaya ve onu itmeye devam ediyorum.

Belime sarılıyor ve başımın diğer tarafına bir darbe daha indiriyor. Panik ciğerlerimi dondurduğu için çığlıklarım daha çok hırıltılı haykırışlar gibi çıkıyor ama elleri boğazımı sarıp sıkıldığında tamamen kesiliyorlar.

İşte o zaman soğuk, sert gözlerinde bunu görebiliyorum. Beni soymak ya da tecavüz etmek istemiyor, beni öldürmek istiyor. Ellerim yanlara doğru uçuyor ve yerde bir şey arıyor, bir dal, bir taş - silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey. Sol elim bir şeye çarpıyor ve parmaklarım kavramak için onu , bir topuk buluyor. Bu, beni sürüklerken çıkmış olması gereken ayakkabılarımdan biri. Onu kaldırıp kafasının yan tarafına defalarca vuruyorum ama durmasını sağlayacak kadar hasar vermiyor.

Oksijensizlik beni etkisi altına almaya başladığında siyah kanatlar gözlerimdeki ışığı kapatmaya başlıyor ve aklımdan asla sahip olamayacağım, denemekten korktuğum her şey . Kollarım yere , savaşmaya devam edemeyecek kadar güçsüzken, yüzlerini görüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve bırakıyorum.

Üstümdeki adam vahşi bir hayvan gibi, etimi ısırp parçalayacak keskin dişleri olan bir hayvan gibi vahşice hırlıyor ve sonra beni yere sabitleyen ağırlık gidiyor ve küçük bir hava damlası ağrıyan boğazımdan aşağı ateş gibi kayıyor. Tek duyabildiğim, ciğerlerim küçük yudumlarla hava çekerken aldığım düzensiz, keskin nefesler. Ağırlık geri geliyor ve sonra yanağımda geniş bir yol yalayarak dudaklarımın arasından dehşet dolu bir inilti çıkmasına neden oluyor. Eşdeğer bir inilti bana geri dönüyor ve gözlerimin iri, sıcak kahverengi gözlerle buluşmak üzere açılmasına neden oluyor. Zorla çıkarmaya çalıştığım çığlıklar sonunda duyuluyor ve ağır kollarım kalkıp kahramanımın kalın tüylü boynuna dolanırken çınlıyor.

"Aman Tanrım! Sevan Hanım? Oh Tanrım, Oh Tanrım! Savanna? Mo! Çekil, çekil! Biri 911'i arasın!"

"Kovalayın şu adamı! Kaçıyor!"

"...Central Park'taki Ravine yakınlarında bir ambulansa ihtiyacım var." "Savanna, gözlerini açabilir misin?"

"Bu Savanna Sevan mı? Vay anasını! Fotoğrafını çek!" "Herkes geri çekilsin! Geri çekilin! Yaralandığını görmüyor musunuz?"

Hepsini duyuyorum ama sadece Mo'ya tutunup nefes almaya devam ediyorum.

ASHER

"Şanslısın ki güzel ve temiz bir kırılma olmuş. Seni spor kliniğine yönlendireceğiz ve alçı çıktıktan sonra sahalara geri dönmene yardımcı olacak bir program ayarlayacaklar."

Ortopedi asistanı basketbol smaçını vurmaya çalışan, ıskalayan ve bunun yerine direğe çarpan gencin bakım sonrası talimatlarını gözden geçirirken geride duruyorum. Ekibin bu hastaneyle yürüttüğü bir program kapsamında birkaç gündür ortopedi bölümünde gölge hekimlik yapıyorum ve şimdiden çok şey öğrendim. Keşke sonunda takım doktoru olmak için tıp doktorluğumu tamamlayabilseydim ama spor hekimliğine geri dönmeden önce on yıllık okul, staj ve ardından ihtisasla yüzleşmek çok fazlaydı. Mezun olduğumda Tate beni takımının antrenman kadrosuna almak için torpil yaptığı için çok şanslıyım. O ve Jude Kings'e takas olduklarında, sonunda hep birlikte olabilmemiz için benim işimi de anlaşmanın bir parçası haline getirdiler.

Hepimizin yeniden aynı çatı altında olması çok iyi oldu ve Jude ile arkadaşlığımı onarma şansına sahip olmak daha da iyi oldu. Geçen hafta Savy'yi şahsen görmek, ona tekrar yaklaşacak cesareti henüz bulamamış olsam da omuzlarımdan büyük bir yük aldı. Jude ve Tate'in onu geri kazanmak için zamanları olmasına izin vermek için şimdilik geride kalmaya çalışıyorum. Onlara göre hepimize karşı direnç gösteriyor ama Jude onunla ilerleme kaydettiğinde ısrar ediyor. Nihayet sıra bana geldiğinde, ne kadar üzgün olduğumu ve birlikte bir şans hak ettiğimizi görmesi için elimden geleni yapacağım.

"Bay James, burada işimiz bitti. Bana bir iyilik yapın ve bu çizelgeyi merkez istasyondaki hemşirelere bırakın ve sonra bizim kata gelin. ACL rehabilitasyonu üzerine bazı araştırma makalelerim var.

İlginç. Bildiğiniz gibi bu, oyuncularınızın karşılaştığı oldukça yaygın bir spor sakatlığı."

Acil servis kabininden çıkıp farklı yönler giderken başımı sallayarak çizelgeyi ondan alıyorum. İstasyondaki üç hemşire sohbete dalmış, ben de dosyayı vermek için bankonun diğer tarafında bekliyorum.

"Artık o kadar da kayıtsız değil, değil mi?"

"Ah, Dana, tam bir kaltaksın," diye gülüyor içlerinden biri. "Ünlü biri olması bunu hak ettiği anlamına gelmez."

"Biliyorum, her zaman kendini beğenmiş bir tavrı var. Yani, gülümsemeyecek neyi var ? Parası var. Kadın hayatının geri kalanında gülümsemek için neye ihtiyacı varsa satın alabilir. Anlamıyorum."

İçlerinden biri beni fark ediyor ve cilveli bir gülümsemeyle çizelgeyi almak için elini uzatıyor, ben de ona uzatıyorum ve onların önemsiz dedikodularını dinlemekle ilgilenmeyerek uzaklaşmak için dönüyorum. Daha birkaç adım atmıştım ki telefonum, haberlerde Savy'den bahsedilmesi halinde Google'dan uyarı bildirimi gönderiyor. Asansöre doğru yürürken üzerimdeki lacivert önlükten telefonu çıkarıyorum ama ekranda gördüğüm manşet beni durma noktasına getiriyor.

Sevan'ın varisi, parkta uğradığı saldırının ardından hastaneye kaldırıldı44in4.

Beynim hemşirelerin dedikodularını manşetle birleştiriyor ve ayaklarım geri koşmam için beni döndürüyor. Dikkatlerini çekmek için elimi tezgâha vuruyorum.

"Savanna Sevan, bahsettiğin kişi bu muydu? O burada mı? Buraya getirildi mi?"

Üçü de birbirlerine temkinli bakışlar atarak hemen sustular.

"Dedikodularınız umurumda değil! O burada mı? Söyle bana!"

İçlerinden biri yavaşça başını sallıyor. "Üzgünüm, bu bilgiyi açıklayamayız. Hasta mahremiyeti ve her şey."

Tezgâhın üzerindeki elim yumruk oluyor ve yüzümde ne varsa üçü de bir adım geri çekiliyor.

"O benim için bir hasta değil, o benim kızım," diye sıkılmış dişlerimi gıcırdatıyorum. "Eğer buradaysa, bilmem gerek!"

Kaşlar bu ifade karşısında şaşkınlıkla havaya kalkıyor ama içlerinden biri bana acıyıp işaret ediyor. "Altı numaralı yatakta ve söylediklerim için özür dilerim..."

Tanımadığı bir kadın hakkında ileri geri konuştuğu için dilediği özrü duymak için etrafta dolaşmaya zahmet etmiyorum. İşaret perdeye doğru koşuyorum. Uzanıp yavaşça geri çekerken elim titriyor.

Savy'nin yatakta doğrulduğunu ve bir doktorun onu kontrol ettiğini görmeme yetiyor. Gözlerim yüzünün yan tarafındaki derinleşen morluğu ve boynunun etrafındaki kızgın kırmızı izleri görürken bile onu uyanık ve dik görünce hızla atan kalbim biraz yavaşlıyor. Üzerindeki hastane önlüğü diğer yaralarını örtüyor ama üzerinde çalışan bir sağlık ekibi yok, yani her ne olduysa hayati tehlike arz etmiyor olmalı.

Elleri kucağında duruyor ve onları ne kadar sıkı tuttuğundan parmak eklemlerinin parlak beyazlığını görebiliyorum. Ama yüzünde görebildiğim savaş bana zar zor dayandığını söylüyor. Bu yüzü iki yıl boyunca bizzat inceledim ve ardından medya aracılığıyla dört yıl daha inceledim ve kontrolünü kaybetmeye ve maskesinin parçalanmasına ne kadar yakın olduğunu biliyorum.

Bunu kimsenin görmesini istemezdi, ben de "Bir dakikaya ihtiyacı var!" diye . Çık dışarı!"

Hem doktorun hem de Savy'nin kafaları bana doğru sallanıyor; doktorunki hızla öfkeye dönüşen bir kızgınlıkla, Savy'ninki ise gözleri kapanmadan önce bir anlık rahatlama hissiyle.

"Sen de kimsin be? Ne cüretle bir hastanın bakımına karışsın?" Doktor bana hırlıyor. Beni patlatmaya hazırlanırken göğsü kabarıyor ama daha başlamadan önünü kesiyorum.

"Ben onu son altı yıldır seven adamım ve onun bir dakikaya ihtiyacı var" derken gözlerim Savy'nin yüzünden hiç ayrılmıyor.

Doktor kekeliyor ama Savy'nin yumuşak, boğuk "Pl-ease" yalvarışı, ellerini vücudundan kaldırmamasını ve geri adım atmasını sağlıyor.

"Evet, elbette Sevan Hanım. Sizi VIP katımıza naklettirmeye çalışacağım."

Yatağın etrafında dolaşarak bana dar gözlerle bakıyor ve sonra dışarı çıkıp perdeyi arkamdan sıkıca kapatıyor. Orada öylece donmuş bir şekilde durup ona bakıyorum, ta ki en ufak bir ağlama sesi çıkarana kadar ve sonra odanın diğer ucuna geçip yatağın üzerine çıkıyorum ve onu kucağıma alıp kollarımla sarıyorum. Yüzünü boynuma bastırıyor ve dizleri sanki tamamen kaybolmak için kendini mümkün olan en küçük topun içine sokmaya çalışıyormuş gibi yukarı kalkıyor. Onu sarıyorum ve incitmeden tutabildiğim kadar sıkı tutuyorum.

Yüzümü saçlarına gömüyorum ve fısıldıyorum, "Sorun yok. Sana sahibim. Artık bırakabilirsin."

Ve öyle de yapıyor. Göğsümü tutarken hıçkırıklarında duyabildiğim acının büyüklüğü benim de gözlerimi yaşartıyor. Bu kız, bu tatlı, mükemmel kız içten içe çok kırılmıştı ve bunun sadece yaşadıklarından kaynaklanmadığını biliyordum.

bugün ona oldu. Hıçkırır hıçkırır ağlamasından çok daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum. Üzerinden akan acı, yılların biriktirdiği kalp ağrısı ve bunun bir kısmının oluşmasında payım olduğunu bilmek beni kahrediyor.

Sonunda hıçkırıkları sakinleşir, nefesleri kesilir ve olanları fısıldamaya başlar.

"O, o sadece beni... aldı! Yoldan çıkardı. Onu durduracak kadar güçlü değildim."

Birinin her zamanki at kuyruğunu çıkarmasından dolayı gevşemiş olan saçlarını geriye doğru tarıyorum ve kafatasındaki kaz yumurtası yumrusunu hissettiğimde irkilmemeye çalışıyorum.

"Geçti, geçti tatlım. Artık güvendesin. Her şey bitti."

Başı elimin altında titriyor. "Neden? Bunu neden yaptın? Neden başıma kötü şeyler gelmeye devam ediyor? Ne, ben ne yaptım?"

Saçlarına bir öpücük konduruyorum ve çenesini yukarı kaldırıyorum.

"Hayır, , hayır, meleğim. Sen hiçbir şey yapmadın. Bu senin hatan değil. Olan hiçbir şey senin suçun değildi. Savy, bunu hak etmedin ve sana yaptığım şeyi de hak etmedin. Çok özür dilerim meleğim."

Kollarımda sertleşiyor ve beni itmeye çalışıyor ama onu bana yaslamak için kollarımı sıkıyorum. Şu anda onu bırakmamın hiçbir yolu yok.

"Bunu duymak istemediğini biliyorum. Bana inanmak istemediğini biliyorum ama inanıyorum. Sana karşı aptalın tekiydim. Aramızda engeller olmadan birini sevmekten o kadar korktum ki her şeyi yanlış yaptım. Ama sana söz , artık o aptal olmadığımı kanıtlamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Angel, maskenin ve parmaklıkların ardına saklandığında sana aşık oldum ve sonra evimde kıyı iznindeki bir denizci gibi küfreden gerçek sana aşık oldum. Çok kötü batırdım ve her şeyi mahvettim. Bunu düzelteceğim Savy. Bu sefer hepinizi sevmeme izin verirsiniz her şeyi yaparım."

O büyüleyici gözleri daha fazla yaşla doluyor ama perde geri çekilip bir boğaz temizlendiğinde cevap vermekten kurtuluyor. Sonunda gözlerimi yatağın ucunda duran doktora kaldırmadan önce bakışlarını birkaç kez daha kendime sabitliyorum.

"Böldüğüm için özür dilerim ama basın toplanıyor, bu yüzden Sevan Hanım'ı VIP katına taşımamız gerekiyor. Orada daha iyi güvenlik var ve orada daha rahat dinlenebilir."

Onu kollarımdan bırakmak zorunda olmaktan nefret ediyorum ama o haklı. Acil Servis şu anda olması gereken yer değil. Başımı sallıyorum ve Savy'yi yavaşça yatağa geri kaydırıp aşağı atıyorum.

"Hadi gidelim."

TATE

Jude, Beck ve ben hastanenin VIP katına çıkan asansörden yüzümüzü buruşturarak çıkıyoruz. Bir güvenlik görevlisi bizi karşılıyor ve elindeki listeden kimliğimizi kontrol ettikten sonra kenara çekilerek geçmemize izin veriyor. Neyse ki Ash buradaydı yoksa hiçbirimizin onu görmesine izin verilmeyecekti. Buraya kadar gelebilmek için üçüncü kez kimliğimizi göstermek zorunda kaldık. Dışarıdaki basın kalabalığı, içeri sızmak ve New York'un en genç ve en ilgi çekici kadın milyarder hakkında bilgi almak için fırsat kollayan akbabalardan oluşuyordu.

Savy'nin saldırıya uğradığı haberini aldıktan birkaç dakika sonra Jude eve girdiğinde ben çoktan kapıya doğru koşmaya başlamıştım. Tanrıya şükür, Paula Tanner'ın dikkatini dağıttı ve hemen çıkabilmemiz için bize el salladı. Yol boyunca haberleri okuduk ve Twitter'da Savy'nin ambulansa bindirilişini gösteren görgü tanıklarının videolarını izledik. Gördüğümüz tüm videolarda bilinci ve oturuyordu ama Ash grup sohbetinde bize bir mesaj gönderene kadar hepimiz onun iyi olacağına dair ilk rahat nefesimizi almadık.

Hastaneye kapalı otoparktan girmeye çalıştık ama orada bile kamp kurmuş basın mensupları vardı ve Jude'un kulüp açılışında Savy'nin ayaklarının dibinde çektiği fotoğraftan sonra noktaları birleştirip bize çok kişisel sorular yönelttiler.

Üçümüz Savy'nin odasına girdiğimizde, gözleri kaşlarını çatarak hepimizi görmek için kısa bir süreliğine kalkıyor ama sadece başını sallıyor ve tekrar kucağına bakıyor. Ash yatağının yanındaki sandalyede oturuyor ve ona doğru ters ters bakıyor.

"Neden ona ters ters bakıyorsun?" Jude ona ters ters bakarak, bakışlarını kendisine çevirme hakkını kazanıyor.

"Çünkü kalmayı reddediyor! Doktorlar onu izlemek için bir gece burada tutmak istiyor ama o taburcu olmakta ısrar ediyor."

Jude yatağın diğer tarafına doğru ilerler ve başını yavaşça yukarı kaldırarak bakışlarını Jude'a çevirir.

"Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız, bebeğim. Kalbim seni tekrar hastane yatağında yaralı görmeye dayanamıyor."

"Ben iyiyim. Sadece birkaç sıyrık, morluk ve burkulmuş bir bilek," diye mırıldanıyor. Bunun üzerine boğazına bakıyorum ve şişmiş kırmızı ve mor deriyi görüyorum. Morluklarla birlikte sesinin kısıklığı bana onu soymaya çalışan herifin aynı zamanda onu boğmaya çalıştığını söylüyor. Biri ona elini sürdüğü, onu incittiği için içimde öfke yükseliyor. Ona bağırmak ve kışında bir güvenlik ekibi olmadan o parkta yürürken aklından ne geçtiğini öğrenmek istiyorum ama hepsini bastırıyorum ve Jude'un yanına gidip eline uzanırken yüz ifademi yumuşatıyorum.

"Bebeğim, iyi olmana sevindim ama Jude haklı. Seni tekrar hastanede görmek çok korkutucu. Başına başka bir şey gelmediğinden emin olmak için seni balonlu naylonla sarmamız gerekecek. Tanrım, bebeğim, dördüncü kez neredeyse ölüyordun."

Biraz şaka yapmaya çalışıyorum ama öldü kelimesiyle boğazım düğümleniyor ve Savy'nin gözlerinden okuyamadığım bir şey geçerken arkasını döndüğünü görüyorum.

"Ne var? Ne oldu?"

Yutkunurken yüzünü buruşturuyor ama başını sallıyor. "Bu konuda endişelenmek sana düşmez. Hiçbirinizin yeri değil. Neden burada olduğunuzu bile bilmiyorum." Gözleri yanıımızdan geçip kısa bir süre Beck'e dikiliyor, sonra tekrar kucağına kayıyor.

Başımı çevirip ona sert bir bakış attım. Yolda bize Savy ve Tanner'la olanları anlatmıştı ve bu pisliği hemen düzeltmesi gerekiyordu. Ona endişeyle bakıyor ama yine de yatağın ucuna doğru adım atıyor.

"Savy, karım falan yok. Hiç olmadı. Sadece sen varsın, şeftaliler."

Kaşlarını çatarak kucağına bakıyor ama kız cevap vermeyince Ash sandalyesinde öne doğru eğiliyor.

"Tate haklı. Seni tüm bu çılgınlıklardan uzak tutmamız gerekiyor..." Gözlerini kısarak konuşmasını sürdürüyor sonra sandalyesinden kalkıp yoğun bir bakışla yatağının kenarına tünüyor.

"Angel? Bana bir şey söylemeni istiyorum. Eğer ölürsen, servetin kime kalacak?"

Sorduğu soru karşısında kaskatı kesildim ve bir anda onun başından geçen her şeyi hatırladım. Babasını öldüren ve neredeyse onu da öldürecek olan araba kazası. Çilekli şampanya. Dairesinin havaya uçması, oturduğu binanın tüm katının havaya uçması ve şimdi de gasp bile olmayabilecek bu saldırı.

Başını kaldırıp adamın gözleriyle buluşuyor ve gözlerindeki ifadeden onunla aynı fikirde olduğunu anlıyorum ama yine de başını sallıyor.

"Hayır, sadece hayır. O benim vaftiz babam, babamın en iyi arkadaşı. Tüm bunlar sadece bir dizi talihsiz kazadan ibaret."

Ash onun yanağını okşar. "Ama ya değilse?"

Yüzü kısa bir süreliğine buruşuyor, sonra inatçı bir bakışla tekrar toparlanıyor. "Yanılıyorsunuz. O ya da bir başkası, benim o evde olacağımı nereden bilebilir ki?"

Bugün parka gittin mi? Oraya nadiren giderim. Sara, Mo'nun köpek bakıcısı, onu oraya götürüyor, ben değil. Bugün gittim çünkü boş bir eve gidemezdim..." Beck'e hızlı bir bakış atarak sözünü kesiyor. "Kimse orada olacağımı bilmiyordu." Kararlı bir şekilde konuşuyor ve sonra bir bardak suya uzanıyor. Jude ondan önce davranıyor ve bir yudum alması için pipeti tutuyor ama Ash'in anlattıkları karşısında yüzünde gök gürültüsü gibi bir ifade beliriyor.

"Oraya nasıl gittiniz? Bir şoförünüz var, değil mi? Seni bıraktığı yeri birilerine söylemiş olabilir. Ya da biri seni haftalardır takip ediyor ve sana ulaşmak için fırsat kolluyor olabilir. Bu ciddi bir şey, bebeğim!"

Yatakta bacaklarının yanına oturuyorum ve bana en yakın olanı hafifçe ovuyorum. "Pekala bebeğim, şeytanın avukatlığını yapacağım. Son günlerde bir şey oldu mu?"

Son dört yılda? Hiç kıl payı kurtuldun mu?" Başını sallıyor. "Diyelim ki, duyması ne kadar zor olsa da, o gün babanla birlikte ölmen gerekiyordu ama sen hayatta kaldın. Mirasın bir tröste kaldı, değil mi? Peki sen reşit olmadan önce emaneti kim kontrol ediyordu?" Yüzünü buruşturup bana cevap vermeyi reddediyor, ben de diğerlerine bakarak başımı sallıyorum. "Vaftiz baban onu ve şirketi kontrol ediyordu, değil mi? Ama tam sen yirmi bir yaşına girip her şeyin kontrolünü eline alacakken iki şey oldu. Dairen havaya uçtu ve kadın yerle bir oldu ve biri içkine çilek kattı, her ikisi de seni öldürebilirdi."

Ash devralıyor ve soruyor: "Son zamanlarda ne oldu? İşle ilgili neler oluyor?"

Başını hızlıca sallıyor ama gözlerinin zihnindeki bir şeyi takip ettiğini görebiliyorum.

"Affedersiniz Sevan Hanım ama eğer uygunsanız, polis ifadenizi almak için burada." Arkamızdan bir hemşirenin söyledikleri Savy'nin irkilmesine neden oldu. Her birimize bakıyor ve sonra hemşireye başını sallıyor.

"Lütfen ziyaretçilerimi dışarı çıkarır mısınız ve sonra da polisi içeri gönderir misiniz?" Jude homurdanıyor, "Bebek!"

Bacağını sıkıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Söyle onlara Savy," diyorum ama boş bir bakışla karşılaşıyorum.

"Kahretsin, bunu görmezden gelme meleğim. Burada senin hayatından ." Ona karşılık veriyor ve ses kısıklığı daha da kötüleşiyor.

"Kesinlikle! Benim hayatım. Senin değil, onların değil. Hepinizin zorla girdiği bu benim hayatım. Lütfen, gidin."

Ash ayağa kalktığında ona ters ters bakıyor ama ona cevap veren Jude oluyor.

"Uzun sürmeyecek, bebeğim. Eğer bir an için çekip gideceğimizi düşünüyorsan, yanıyorsun. Sen bizim hayatımızsın ve yıllar önce evimize adım attığın andan beri de öylesin. Sana söyledim, dört yıl, on yıl, hiçbir şey ifade etmiyor. Sen bizimsin, buna alış artık!"

Jude gözleri fal taşı gibi açılmış hemşirenin yanından hışımla geçip gidiyor ve biz de onu takip ediyoruz.

Hemşirenin "Güvenliği arayıp onları aldırmamı ister misiniz?" diye sorduğunu duyuyorum.

Savy fısıldayana kadar kapıda duraksıyorum, "Ne anlamı var ki? Yapsan bile geri dönmenin bir yolunu bulurlar."

Omuzlarımdan bir ağırlık kalkarken nefesimi üflüyorum. Şimdi anlıyor.

SAVY

Polisle uğraşmak, daha önce verdiğim cevapları tekrar tekrar sormaları nedeniyle sıkıcı. Cevaplarım hiç değişmezken neden aynı sorularla dönüp durduklarını anlamıyorum ama sabırlı olmaya çalışıyorum. Hikayemin değişmeyeceğinden emin olduklarında tamamen bitkin ve tükenmiş oluyorum ve ayrılıyorum. Tereddüt ettiğim tek an, birinin bana zarar vermek istemesi için herhangi bir neden bilip bilmediğimi sordukları andı. Ash ve diğerlerinin ne dediği umurunda değil, Mark bana asla zarar vermez.

Pencereye doğru bakıyorum ve sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bir günün sonunda gecenin çöktüğünü görüyorum. Sanki haftalar önce avukatlarla görüşmüşüm de kucağında küçük, tatlı bir oğlan çocuğu varmış gibi geliyor. Yatağımın başucundaki telefonuma uzanıyorum ve her şeyin nasıl acıdığını görünce irkiliyorum. Boğazım acıyor, başım zonkluyor, sağ kalçam ağrıyor ve yüzümün yan tarafı . Sıcak bir banyo ve yarım şişe ağrı kesici istiyorum, sonra da Mo yanımda kıvrılmış yatağa giriyorum.

Stella'ya iyi olduğuma dair bir kez daha mesajla güvence veriyorum ve yarın beni evde ziyaret edebileceğini söylüyorum. Basın burayı kuşatmışken onu burada istemiyorum. Daha önce Mark'la telefonda kısaca konuşmuştum ve medyayı sakinleştirmek için bir açıklama hazırlamıştı. Ben de e-posta ile gönderdiklerini hemen okudum ve onayladım. Ayrıca ondan gelmemesini istedim. Kafamda şüphe gölgeleri oluşturdular ve vaftiz babamın gözlerine bakıp endişesinin gerçek olup olmadığını sorgulamak istemiyorum. Tam Patrick'e gelip beni alması için mesaj atacaktım ki hayatımı işgal eden dört sinir bozucu adam tekrar içeri giriyor. Hepsi yatağın etrafına, getirilen sandalyelere oturunca hemen savunmaya geçiyorum.

"Eve gidiyorum. Biraz ağrı dışında iyiyim. Burada olmam için bir neden yok."

Jude kaşlarını çatır, altın rengi gözleri endişeyle doludur, daha önceki öfkesi görünürde yoktur.

"Doktorlar beyin sarsıntısı geçirme ihtimaline karşı seni izlemek istiyorlar. Gelip bizimle kalman gerektiğini düşünüyoruz."

Boğazımı acıtan bir kahrkaha attım. "Yok artık! Hepimiz bu oyunu daha önce bir kez oynadık. Tekrarla ya da tekrarlanacak trajik sonla ilgilenmiyorum."

Ash araya girer. "Savy, inanmasan bile biri sana zarar vermeye çalışıyor olabilir. Süper köpekle bile evinde yalnız kalmak aptallık. Rutinini değiştirmelisin. Bir şeyleri değiştir ki öngörülebilir olmayasın ve kafana göz kulak olması için birkaç gün seninle kalacak birine ihtiyacın var. İki darbe aldın. Beyin sarsıntıları her zaman hemen ortaya çıkmaz."

Başım zonklarken gözlerimi hayal kırıklığı içinde sıkarak kapatıyorum ve hemşirenin bana başka bir ağrı kesici getirmesi için zili çalmayı düşünüyorum. Şakaklarımı hafifçe ovuyorum ama koluma bir şeyin dokunduğunu hissedince gözlerimi açıyorum. Jude üzerime eğilmiş çağrı düğmesine basıyor, rahat bir nefes alıyorum ama bunu hâlâ yapamıyorum. En son bu adamlarla hastaneden eve döndüğümde kalbim kırılmıştı.

"Yapacak futbol işlerin yok mu senin?"

Tate zaten istediğini elde etmiş gibi bana gülümsüyor.

"Hayır, sezonlar arası. Günlük kondisyonumuzu yapıyoruz ama yaz kampı başlayana kadar bir ay daha . Seninle ilgilenmekten başka yapacak bir şeyimiz yok bebeğim."

Jude hemşireyi kapıda karşılıyor ve ona ağrım olduğunu söylüyor ve sonra içinde iki beyaz hap olan küçük bir kâğıt bardakla geri geliyor. O yatakta yanıma otururken ben birkaç acı su yudumuyla hapları yutuyorum. Serbest elimi tutuyor ve parmaklarımla oynamaya başlıyor.

"Senin yerin, bizim , fark etmez, bebeğim. Sen iyileşene ve güvende olduğunu bilene kadar birbirimizden ayrılmayacağız. Bence amcanı araştırması için bir özel dedektif tutmalıyız."

Hayal kırıklığımı haykırmaya çalışıyorum ama daha çok bir sızlanma gibi çıkıyor. "Bu...bir...soygundu! Bu şehirde her gün oluyor!"

Beck'in iri elleri yatağın ucundaki parmaklığa sertçe inerek beni sarsıyor. Buz mavisi, sert gözleriyle beni iğneliyor.

"Çantanı almaya çalıştı mı? Sana tecavüz etmeye mi çalıştı? Yoksa sadece seni öldürmeye mi çalıştı, Savy?"

Soğuk, siyah gözler zihninden geçerken yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum. Olanların her detayını canlı renklerle hatırlarken vücudum titremeye başlıyor. Paramı hiç istemedi, kemer tokasına uzanmadı ya da kıyafetlerimi yırtmaya çalışmadı. Sadece bana vurdu ve beni boğmaya çalıştı. Korkunç bir ses beni şimdiki zamana geri döndürdü ve sesin benden geldiğini fark ettim. Başımın arkasını avuçlayıp saçlarımın arasına iyi olduğuma dair sözler fısıldarken yataktan kalkıp Ash'in kollarına geri dönüyorum. Gömleğini bir cankurtaran simidi gibi kavrayan parmaklarımı yavaşça açıyorum ve hüznü, yeşim yeşili gözleriyle buluşmak için göğsünden geriye doğru itiyorum.

"Seni gözümüzün önünden ayırma şansımız yok meleşim. Seni bir daha kaybetmeyeceğiz."

Kaybedecek olanın ben olmadığımı anlaması için bir argüman oluşturmaya çalışırken tüm vücudumun titrediğini hissedebiliyorum ama ben bir şey bulamadan biri adımı söylüyor ve tüm vücudum donuyor.

"Savanna? Burada neler oluyor?"

Başımı çevirip amcamın endişeli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve iç çekiyorum.

"Merhaba Mark." Ash'e dönüp fısıldıyorum: "Beni tekrar yatağa yatırır mısın lütfen?"

Gözlerini bana diyor ve kolları sıkıca sarıyor. "Hayır."

"Hepiniz kimsiniz? Onun odasında ne yapıyorsunuz?" Mark soruyor.

Jude hemen cevap verir. "Biz onun adamlarıyız ve burası da tam olarak ait olduğumuz yer."

Mark şok içinde yarım yamalak birkaç cümle kurar. "Onun...erkekleri, yani...hepiniz...onun mu?"

Tate ayağa kalkıyor ve Mark'la benim arama giriyor, hemen ardından Beck geliyor ve aramızda bir kas duvarı oluşuyor.

"Burada neler olduğunu bilmiyorum ama sanırım Savanna ile yalnız konuşmam gerekiyor."

Beck'in sesi tehditkâr bir sahip, "Hayır," diye gürlüyor ve neredeyse aynı anda Jude, "Şansını kaybettin," diyor.

Mark beni görebilmek için odanın diğer ucuna doğru ilerliyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Öncelikle, sen iyi misin?" Yorgun bir şekilde başımı sallıyorum, o da devam ediyor. "Güzel."

Beni endişelendiriyor. İmzaladığınız açıklamayı e-posta ile gönderdim ama basın

hala dışarıda. Ayrıca evinizden size bazı eşyalar, giysiler ve banyo malzemeleri getirdim." Kaşlarını çatarak kendisine bakan adamlara ve sonra da bana bakıyor. "Basından bahsetmişken, hiç düşündün mü..." diye odadaki adamlara el sallıyor, "...bunun onlar için nasıl bir sonuç doğuracağını? Yıllardır seni bir erkekle eşleştirmek için salyalarını akıtıyorlar ama birden fazla erkek? Sence bu akıllıca mı?"

"Basını da seni de sikeyim!" Jude tersliyor ve ben de şu anda yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Başımı Ash'in göğsüne yaslıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onun saçlarımı düzeltmesine izin veriyorum. Artık tartışacak ya da kavgaya edecek gücüm kalmadı. Canım ve çok yorgunum.

"2023 yılındayız, poli bir şeydir. Araştırın! Ayrıca, kiminle birlikte olduğu ne onları ne de sizi ilgilendirir."

"Adı Sevan olduğu ve yaptığı şey markamızı etkilediği sürece bu beni ilgilendirir. Sen de kimsin be?" Mark karşılık veriyor ve ben Ash'in göğsüne daha da gömülüyorum, keşke hepsi gitse de biraz huzur ve sessizlik bulsam diye.

"Sorun değil. Yarın onunla evleneceğim ve o zaman lanet isim sende kalabilir çünkü o benimkini alacak. Kim olduğumu bilmek ister misin? Bebeğime tekrar zarar vermeye çalışan herkesi katledecek orospu çocuğuyum. Buna sen de dahilsin!"

İnliyorum, "Jude! Lütfen! Başım beni öldürüyor. Mark, beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim ama lütfen git. Yarın seni arayıp açıklayacağım."

Ash bizi öne doğru eğiyor ama bu sadece yataktan battaniyeyi alıp üzerimize örtebilmek için. Ağrı kesiciler etkisini gösterirken ve Ash'in sıcaklığı beni benden alırken başka bir şey söylendiğini duymuyorum.

"Efendim! Tekerlekli sandalyeyle ayrılması hastane politikasıdır."

"Hayır," diye gürlüyor Beck yanağımın altından ve bir gözümü kırıyorum ama yanımdan geçen parlak floresan ışıkları görünce hemen kapatıyorum.

"Ne oluyor? kaç?" Mırıldanıyorum.

Dudaklarının başımın tepesine vurduğunu hissediyorum. "Seni hapisten çıkaracağız, sevgilim. Saat sabahın dördü ve basının çoğu gece için ayrıldı, bu yüzden seni görünmeden çıkarabilmeliyiz."

"Mmm, tamam. Eve mi?"

"Emin olabilirsiniz. Sıkı dur, seni hemen bir yatağa yatıracağız."

Başım hala ağrıyor ve bununla savaşmam gerektiğini biliyorum, ona beni bırakmasını ve beni yalnız bırakmasını söylemeliyim ama birinin

benimle ilgilendi ve bu çok iyi hissettiriyor, ben de izin verdim. Yarın tartışırım.

"Hayatımızın sonuna kadar tartışabiliriz, şeftaliler. Ben yine de seninle olacağım." Bana eğlenerek söyledi, sanırım bunu yüksek sesle söyledim. Bu adamların yanında ilaçların etkisi altında olmayı bırakmalıyım.

Duruyoruz ve gözlerimi tekrar açmayı düşünüyorum ama bir kadının konuştuğunu duyana kadar boşvermeye karar veriyorum.

"Bak bakalım bunları alması için onu uyandırabilecek misin? Geçişe yardımcı olurlar ve işte şişe. Ağrıyı kovalamasına izin vermeyin, önüne geçin. En azından birkaç günlüğüne ve sonra reçetesiz ilaçlara geçsin."

Başım acıyla zonkluyor, ben de boş ver, yarın uyuşturucuyu bırakırım diyorum ve avuç içim dışarı bakacak şekilde elimi kaldırıp Beck'in kıkırdamasına neden oluyorum. İçine iki hap düştüğünü hissediyorum, onları ağzıma götürüyorum ve sonra parmaklarımın arasına sıkıştırılmış bir bardak suyu alıp irkilerek yutuyorum. Sanırım bir teşekkür mırıldanıyorum ama tekrar hareket ediyoruz ve sonra başka bir kola geçiyorum ve Jude'un narenciye kokusu beni sarıyor.

"Yakaladım seni, bebeğim. Uyumaya devam et. Tuttum seni."

Ben de öyle yaptım ve yıllardır ilk kez tam olarak olmam gereken yerde olduğumu hissettim.

SAVY

Gözlerimi göğsüme bastırılmış tüylü bir taş kafayla ve hava boşluğumu kirleten ciddi bir köpek nefesiyle açıyorum. Her yerim ağrıyor ama yine de ellerimi kaldırıp en büyük kahramanımı kaşımak ve sevmek için tüylerine dalıyorum. Sağlık görevlileri beni ağaçların arasından ambulansa taşırken Sara ile kısa bir süre konuştum ve bana Mo'nun bir an yanında sakince yürürken bir an sonra tasmaını elinden koparıp dörtmala uzaklaştığını söyledi. Beni buldukları yerden çok uzakta olmadıklarını ama yardım istediğimi hiç duymadığını söyledi. Her nasılsa, benim koca hayvanım beni duydu ve kurtarmaya geldi.

Bir keresinde köpek kelimesinin tersten okunuşunun iyi bir nedenden ötürü Tanrı olduğunu okumuştum ve buna şu anda bana bakmak için bir gözünü açtığında ve göğsümde bir salya havuzu oluştuğunda inandığımdan daha fazla inanmamıştım. Tanımadığım bir tişörtle kaplı bir göğüs. Köpek kokusundan uzaklaşmak için tasmayı burnuma doğru çekiyorum ve narenciye kokusuyla . Jude'un tişörtünü üzerime giymek için beni soymuş olmasına sinirlenmeye çalışıyorum ama... bu lanet olası Jude. Nereye isterse oraya esen tek kişilik bir kasırga.

Gömleği tekrar aşağı çekiyorum ve minik parmaklarla tutulan küçük mavi bir kibrit çöpü kamyonu burnuma çarpmak için yaklaştığında gözlerim kesişiyor. Gözlerimi yana çeviriyorum ve sırttan bir melek yüzünün bana baktığını görüyorum.

"Savy! Kamyonları sever misin?"

Ona bakıyorum ve yatak odamda OLMADIĞIMI görüyorum, bu yüzden iç çekiyorum ve ciddi bir tonda söyleyebileceğim tek şeyi söylüyorum, "Kamyonları, arabaları, otobüsleri ve trenleri seviyorum. Tekerlekleri olan her şeyi seviyorum."

Sesim ölmek üzere olan bir kurbağa gibi çıkıyor ve tatlı kızın

kıkırdamasına neden oluyor. "Adın ne senin, yakışıklı?"

Küçük kamyonunu dudaklarımın üzerinden yüzüme doğru sürüyor ve Mo'nun koca kafasına konması için fırlatıyor ve "Tanner!" diye bağırıyor.

Mo, kapıdan gelen sesle aynı anda sesli bir inilti çıkarır. "Tan-Man! Sana o uyanana kadar beklemeni söylemiştik."

Jude yatağa doğru ilerler ve küçük çocuğu kucağına alarak tekrar bağırmasına neden olur.

"My Savy!"

Jude bana göz kırptı ve ona "Sıraya gir dostum. Sıraya gir." Onu havada süzerek kapıya götürüyor ve ayağa kaldırıyor. "Git oyna. Savy ile sonra görüşürsün."

Tanner "Yavru köpek!" diye bağırıyor. Acaba tek ses seviyesi bu mu diye düşünürken Mo üzerimden kalkıp ağrıyan bedenimi yere seriyor ve helikopter gibi kuyruk sallayan küçük çocuğun peşinden gitmek için yataktan atlıyor.

Jude yatağa geri geliyor ve iki beyaz hap uzatıyor. İkisi yerine birini alırken bile ona ters ters bakıyorum. Canım yanıyor ama artık evde olmadığımı bildiğim için aklımı başıma toplamam gerekiyor. Dün gece hepsine karşı gardımı düşürdüm çünkü olanlardan sonra kendimi savunmasız ve acı içinde hissediyordum ama duvarım ve maskem sağlam bir şekilde yerine oturdu.

"Beni kaçırdın."

Sırıtarak bana bir su bardağı uzattı.

"Tatlı şeftali kışına bahse girebilirsin ki yaptım. Yaralısın ve muhtemelen tehlikedesin.

Ne yapacağımı sanıyordun?"

Bardağı ona geri veriyorum ve yastıklara doğru daha da kayıyorum.

"Dediğimi yapıp beni eve götürebilirdin. Beni sonsuza dek burada tutamazsın, Jude."

Yatağa tırmanıp karşıma oturdu.

"Siktir et onu. Sonsuzluk şu anda başlıyor, bebeğim. Bunu o muhteşem kafana sokana kadar sana tekrar tekrar söylemeye devam edeceğim. Sen benimsin, bizimsin ve gitmene izin vermeyeceğiz. Seni seviyorum, bebeğim. Sensiz bir dakika daha yaşayamam."

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum, şişmiş bir yumruya dokunduğumda yüzüm buruşuyor.

"Neden şimdi? Eğer gerçekten bunu kastediyorsan, benim için gelmene yıllar vardı. Beni bulamadın değil ya! Evime ve ofisime yeterince pislik gönderdiniz. Hayır, bu sizin için bir çeşit oyun. Dört yıl önce bana inanmıyordunuz, şimdi de ben size inanmıyorum. Dalga mı geçmek istiyorsun? İnme mi? Tamam, hadi bakalım. Birkaç iyi sikiş beni sisteminden çıkarır ama diğer her şey masanın dışında. Sen, hiçbiriniz.

hayatımda herhangi bir söz hakkım ya da kontrolüm yok. Biz diye bir şey yok ve sonsuzluk diye bir şey de yok, bunu o hayalperest kafana sok!"

Neredeyse tam bir dakika boyunca okuyamadığım gözlerle bakıyor, yüzüne geniş bir sırıtış yayılmadan önce endişeyle alt dudağımı çiğnemeye başlamama neden oluyor.

"Hmm, penis eldivenine çubuğumu daldırmam için uygun bir durumda değilsin ama istersen sana bir penis portresi gönderebilirim. Tabii bunu yaparsam mesajlarımı okumak zorunda kalırsın, değil mi? Arayı kapatmak ve gerçekte nasıl bir oyun oynadığımı öğrenmek için dört yıllık mesajlarımı baştan sona okuman gerekir." Yataktan kayıyor ve ayağa kalkıyor. "Şu anda seks söz konusu olmadığına göre, onun yerine seninle ilgilenmemize razı olman gerekecek." Kapıya doğru yürür ve arkasına bakar. "Tate sana kahvaltı hazırlıyor. Dışarı çıkıp bir şeyler yemelisin. Kendini daha iyi hissedersin."

Ona yatağa geri kayarak ve sırtımı ona vermek için yan dönerek cevap veriyorum. Kapının kapandığını duyuyorum ve rahat bir nefes alıyorum. O... onlar... bunu bir daha yapamayacaklar. Bozdukları şeyi düzeltmek için dört yıldan fazla zamanları vardı ama hiçbirini bile. Gönderdikleri mesajları, mektupları, hediyeleri ve çiçekleri saymıyorum. Bozdukları şeyi düzeltmek istiyorlarsa, ortaya çıkmalı, gözlerimin içine bakmalı ve şahsen çaba göstermeliydiler. İkinci, hayır, üçüncü şanslarını sikeyim! Gözlerim komodinin üzerinde duran cep telefonuma takıldı. Hiç dinlemediğim ve silmeye kıyamadığım yüzlerce, hatta daha fazla kısa mesaj ve sesli mesajla dolu bir cep telefonu. Gözlerimi o lanet şeye dikiyorum ve sonra ona bakmak ya da düşünmek zorunda kalmamak için kapatıyorum. mesajların ne içerebileceği.

Kapı tekrar açıldığında ve Tate'in adımı söylediğini duyduğumda geriliyorum.

"Savy? Sana biraz kahvaltı ve kahve getirdim. Yiyecek misin? O hapları aç karnına almamalısın."

Cevap vermeyince iç geçiriyor ve diğer komodinin üzerine bir şey koyup gittiğini duyuyorum. Kapı kapanır kapanmaz doğruluyorum ve tabağa uzanmak için yana kayıyorum. Bana iki haşlanmış yumurta, kızarmış ekmek ve küçük bir kase taze meyve hazırlamıştı ve karnım bir gün önce yediğim son öğün öğle yemeği olduğu için istekle gurulduyordu.

Yemeğimi yerken ve kahvemi acı içinde yutarak içerken, bulunduğum odaya bakıyorum. Belli ki bir misafir odası, nötr bir dekorla dekore edilmiş ve kişisel dokunuşlar yok. Jude'un, evinin dekorasyonu konusunda

ve beni yatağına yatırdı. Belki biraz büyümüştür ve en azından bana burada kendi alanımı vererek söylediklerimi duymuştur diye düşünerek gözlerimi deviriyorum. Belki de vermemiştir. Kendi evim yerine buradayım.

Üç kapı ve dışarıya açıldığını tahmin ettiğim bir dizi cam Fransız kapısı var. Hangi kapının evin geri kalanına çıktığını zaten biliyorum, bu yüzden yavaşça yataktan kalkıyorum, giderken ağrıyan vücudumu dikkatlice esnetiyorum ama ayağa kalkmaya çalıştığımda ağzımdan küçük bir acı ııııı çıkıyor. Aşağı baktığımda sağ ayak bileğimin şiştiğini ve tensör bandajıyla sarıldığını görüyorum. Topallayarak ilk kapıya doğru ilerliyorum ve bir dolap buluyorum. İçinde bazı kıyafetlerimin asılı olduğunu görünce iç geçiriyorum ve Mark'ın hastanede bana bir şeyler getirdiğini söylediğini hatırlıyorum. Bir sonraki kapı ayrı bir duşu ve büyük bir küveti olan bir banyo. Banyo malzemelerim tezgâhın üzerine dizilmiş ama aynadaki yansımam dikkatimi çekiyor.

Yüzümün şakağıma yakın bir tarafında koyu bir morluk var ve saldırganın ilk darbesini hatırladığımda ellerim titremeye başlıyor. Saçlarım başımın etrafında dağınık bir halde ve onunla birlikte yerde yuvarlandığım için saçlarımda birkaç ezilmiş yaprak parçası görüyorum. Çene çizgimde çürük gibi görünen ama yakından bakıldığında kir olduğu anlaşılan koyu bir leke var. Bacaklarımı asıl titreten ve zayıflatan şey boğazımın etrafındaki izler. Parmak şeklindeki birkaç belirgin çürüğü seçebiliyorum ve onun ellerinde ölüme ne kadar yaklaştığımı görünce gözlerim yaşıyor.

Boğazımda düğümlenen hıçkırığı engellemeye çalışarak keskin bir nefes alıyorum ve aynadan uzaklaşıyorum. Neler olabileceğini düşünmeme izin veremem. Hayattayım ve buna odaklanmam gerekiyor, bu yüzden küveti doldurup bornozumu ve rahat kıyafetlerimi dolaptan almak için dışarı çıkıyorum ve sonra banyo kapısını arkamdan kilitliyorum.

Sıcak suyun altına giriyorum ve sıcaklığın ağrılarımı dindirmesi için arkama yaslanıyorum. Zihnimi boş tutmaya çalışıyorum ama geçen hafta hayatıma tekrar girdiklerinden beri olan her şey dönüp duruyor. Mark'la iş yerinde anlaşmazlığa düşmek ve şimdi de yaşadığım yakın kazalardan onun sorumlu olabileceğine dair karanlık düşünceler beni hasta ediyor. Babam öldükten sonra bana destek olmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Beni Celeste'nin bakımına bırakmak yerine yanına almasını dilerdim. Birkaç yıl önce bir keresinde ona neden yapmadığını sordum ve bana avukatların ona bunu yapmamasını tavsiye ettiğini söyledi. Babamın mirasının kontrolünü elinde tutan genç ve bekar bir adamdı ve Celeste, eğer bunu yapmaya kalkışırsa ortalığı karıştırmakla tehdit ediyordu.

beni almak için. Beni istediğinden değil, para akışını sürdürebilmesinin tek yoluydum. Şimdi, onun tüm nedenlerini ve beni değil de parayı isteyip istemediğini sorguluyorum.

Bu sefer belki de hiç ailem kalmadığını fark ettiğimde hıçkırıklarına engel olamıyorum. Dizlerimi suyun içinde göğsüme kadar çekiyorum ve gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum. Çok yoruldum. Yalnız olmaktan yoruldum. Bana zarar veremesinler, beni terk edemesinler diye herkesi kendimden uzak tutmak için bu kadar çok çalışmaktan yoruldum. Sadece uyumak ve bir daha uyanmamak istiyorum.

Banyo kapısının kilidi açılıyor ve Tate endişeli bir kaş çatma ve elinde bükülmüş bir ataçla içeri dalıyor. Beni küvette kıvrılmış ağırlarken görünce yüzü yumuşuyor.

"Ah, bebeğim, çok üzgünüm. Lütfen ağlama."

Başımı çevirip fayanslara bakıyorum ve mırıldanıyorum: "O kapıyı kilitlememin bir sebebi var. Yalnız kalmak istiyorum."

"Kusura bakmayın. Kilitleri açmak için bir ataç kullanmayı öğrendik. Tanner haftada en az bir kez kendini bir odaya kilitler." Küvetin yanında diz çöküyor ve ıslak saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. "Ve bence şimdiden çok fazla yalnız zaman geçirdin, bebeğim. Bunun bir kısmı bizim hatamız. Bazıları da sana dağıtılan kötü bir el. Şu anda benim, bizim seninle ilgilenmemize izin verebilir misin? Birazcık bize yaslanabilir misin bebeğim? Lütfen, Savy?"

Söylemem gerektiğini bildiğim hayır'ı söylemeye zorlayamıyorum, bu yüzden başımı dizlerimin üzerinde çapraz duran kollarımın üzerine koyuyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Tate bunu onay olarak kabul etmiş olmalı çünkü tezgahın şampuan şişesini alıyor ve saçlarımı usulca yıkamaya başlıyor. Parmakları güçlü ama aynı zamanda nazik, köpükleri köpürtürken kafa derimdeki şişlik ve çürüklere çok fazla bastırmamaya dikkat .

"Biliyorsun, büyürken oldukça boktan bir babam vardı. Anneme o kadar da davranmazdı. Annemi takdir etmeden ya da ona teşekkür etmeden onun için her şeyi yapmasını beklerdi. Bir kadına nasıl davranılacağı konusunda iyi bir rol model değildi. Arkana yaslan da şunu durulayayım."

El duşu aparatını açmak ve suyun sıcaklığını ayarlamak için uzanıyor. Kollarımı dizlerimin etrafında sıkıttığımda, çenemi kaldırıyor, böylece ona bakmak zorunda kalıyorum.

"Seni banyoda ilk kez görmüyorum bebeğim, ama söz veriyorum bakmayacağım."

Gözlerindeki güven duygusu başımı arkaya eğecek kadar gevşememi sağlıyor. Saçımdaki sabunu duruluyor ve ardından saç kremi alıp saçlarıma masaj yapıyor. Sabunlu bir bez sırtımda ve kollarımda gezinirken gözlerimi kapatıyorum.

"Tanıştığımızda ben de ona çok benziyordum. Olgunlaşmamış, beğenmiş ve biraz da zorba biriydim. Ondan önce her şey bana oldukça kolay geliyordu. Futbol, kızlar, popülerlik, hiçbiri için çabalamam gerekmiyordu, bu yüzden ne istersem elde etmeyi bekliyordum. Beni istemeyen, istediğimi vermeyen ilk kişi sendin ve bu beni sana karşı daha da büyük bir pislik haline getirdi. Seni istediğimi, daha önce hiç kimseyi istemediğim kadar istediğimi fark ettiğimde, bana ilk kez siktir git demiştin. İşte o zaman değişmeye başladım, daha iyi bir insan olmaya çalıştım. Bana ikinci bir şans verdin ve büyük ikramiyeyi kazanmış gibi hissettim ama hala daha iyi bir insan olmayı öğreniyordum, bu yüzden sana aşık olmama rağmen yine de çuvalladım. Senden şüphe etmeme izin verdim. Vanessa'nın seninle ilgili bazı gerçeklere eklediği yalanlara inandım. Kendini beğenmiş bir hıyar olmaya geri döndüm."

Kollarımdan birini nazikçe dizlerimden ayırıyor ve sabunlu bezi üzerinde gezdiriyor.

"Bana gerçek adını söylememeye nasıl cüret eder? Kelebek olarak işini benden saklamaya nasıl cüret eder? O da tıpkı diğer kadınlar gibi oyun oynuyor, benimle birlikte olmak için bir şeyler çeviriyor. Hiç hakkım yokken ihanete uğramış hissettim. Jude'un gerçeği ondan zorla öğrenmesi ve bizi yola getirmesi sadece beş dakika sürdü ama bu beş dakika çok uzun sürdü ve seni kaybettik."

Beni büyük küvetin içinde çevirip diğer kolumu yıkıyor ve ben elimde olmadan yüzüne bakıyorum. Yüz ifadesi o kadar üzüntü ve pişmanlıkla dolu ki gözlerimden yaşlar süzülüyor.

"O gün hayatımın en kötü günüydü bebeğim. Başıma gelebilecek en iyi şeyin elimde olduğunu bilmek ve onu tutamayacak kadar aptal olmak. O adamın seni hak etmediğini biliyordum ve o günden beri her gün seni hak edecek adama dönüşmek için çalışıyorum."

Elimi kaldırıp bezi içine koyuyor ve yalvaran gözleriyle gözlerime bakıyor.

"Lütfen Savy, sana o adamı göstermem için bana bir şans ver. Cesur bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmazsın."

Ayağa kalkıyor ve son bir bakışla banyomu bitirmem için yanımdan ayrılıyor. Tam kapıya ulaştığında adını fısıldıyorum ve arkasına bakmasına neden oluyorum.

"Ben de oradaydım."

Kaşları şaşkınlıkla çatılır.

"Profesyonel bir oyuncu olarak ilk kez sahaya çıktığın gün. Orada tribündeydim ve seninle gurur duyuyordum. Yalnız değildin."

Belki de bunu kendime saklamalıydım diye düşünmeme neden olan bir şeye karar vermeden önce yüzünde bir dizi duygu dolaşıyor. Bana umutla bakıyor ve sonra kapıyı yavaşça kapatarak beni yalnız bırakıyor.

SAVY

Günün geri kalanında beni yalnız bırakıyorlar ve bu beni rahatlatıyor. Tate'in söylediği her şey beni derinden etkiledi ve kendimi çelişkili ve bunalmış hissediyorum. Yetiştirilme tarzının bir insanı nasıl şekillendirdiğini ilk elden biliyorum. Ebeveynlerimin her ikisinin de ben çok küçükken ölmesi beni dünyadan uzaklaştırdı, beni de terk etmesinler diye kimsenin bana yaklaşmasına izin vermedim. Dört yıl önce, bu adamlar tüm bunları değiştirmeye başladı. Onlara aşık olmama, önemsememe izin verdim ve sonra beni hayal kırıklığına uğrattıkları anda kaçtım. O gece olanların çoğu onların hatasıydı ama şimdi görüyorum ki sonrasında gelen her şey, mesajlarını, mektuplarını ve hediyelerini görmezden gelmek, korktuğum ve beni hayal kırıklığına uğrattıkları için onları cezalandırmak istediğim içinmiş. Bunda benim payımla yüzleşmeye hazır değilim, bu yüzden günü başkalarına ulaşmak için kullanıyorum. Asistanımı arayarak başlıyorum.

"Mark programımı temizledi de ne demek?" Kızgınlıkla talep ediyorum.

İş, kafamı yüzleşmek istemediğim her şeyden uzak tutmak için güvenilebileceğim tek şey.

"Özür dilerim. Bay Hanson bana her şeyi bir sonraki haftaya erteletti. İyileşmek için ofis dışında olacağınızı söyledi. Başınıza gelenler için ne kadar üzgün olduğumu söyleyebilir miyim Sevan Hanım? Ofisteki herkes sizi düşünüyor ve bir an önce iyileşmeniz için dua ediyor."

"Teşekkür ederim Mandy. Minnettarım. Mark'la konuşup sana geri döneceğim."

Telefonu kapattım ve hemen Mark'ı aradım. Bütün bir hafta işten izin alamam!

"Savanna, tatlım, nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim. Birkaç sıyrık, morluk ve bileğimde burkulma var ama hepsi bu. Az önce Mandy ile konuştum ve bana önümüzdeki haftanın tamamı için programımı boşalttığını söyledi. Buna gerek yok! Pazartesi günü gelebilirim."

Hattan derin bir iç çektiğini duyuyorum.

"Prenses, iyi değilsiniz. Korkunç bir şey yaşadın. Bir hafta dinlenmeli, iyileşmeli ve eski terapistine ulaşmalısın. Kendine biraz zaman tanı."

"Zamana ihtiyacım yok. Çalışmaya ihtiyacım var!"

"Katılmıyorum. Savanna, Sevan'da çalışmaya başladığından beri canını dişine takmaktan başka bir şey yapmadın. Benden daha fazla çalışıyorsun ve ben lanet olası CEO'yum!" Sesi sert ama devam ederken yumuşuyor. "Bir molaya ihtiyacın var evlat. Kendini toparlamalısın ve birdenbire ortaya çıkan bu adamlarınla neler olduğunu ve bunu dünyaya nasıl sunacağını çözmelisin. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, mikroskop altındasın. Seni yargılamıyorum prenses ama dört erkek normal değil. Basında spekülasyonlar ve varsayımlar olacak ve bunların önüne geçip düzgün bir şekilde sunmazsak birçoğu çirkin olacak. Lütfen Savanna, geri dönmeden önce bunu çözmek için biraz zaman ayır. Yeterince şey yaşadın. Küçük beyinler ve magazin çöpleri yüzünden incindiğini görmek istemiyorum."

Ona basının haber yapacağı bir şey olmadığını söylemek istiyorum ama bunun benim açımdan hüsnükuruntu olduğunu biliyorum. Basın tıklama rekoru kırmak için her şeyi yapar, bu yüzden bir hafta izin almayı kabul ediyorum. En azından morluğum o zamana kadar makyajla kapatılabilecek kadar solmuş olacak. Kaşlarımı çatarak yastığın üzerine koyduğum ayak bileğime bakıyorum. İyileşene kadar yüksek topuklu ayakkabılar bir haftadan daha uzun süre giyemeyeceğim.

"Yarın seni kontrol etmek için uğrayacağım prenses. Senin için bir şey almamı istersen haber ver." Mark bana söyledi.

"Teşekkür ederim Mark, ama şu anda evde kalmıyorum, bu konuda endişelenme." Nerede olduğunu sormaya başladı ama hızlıca bir veda edip telefonu kapattım.

Mark'la ilgili şüphelerimden nefret ediyorum. Ona her zaman tamamen güvenmişim ve Celeste'nin sözlerinin, göz ardı ettiğim ama şimdi yeniden düşünmek zorunda kaldığım uğursuz bir şeyi ima etmesinden daha da nefret ediyorum.

Bir sonraki aramam Stella'ya oldu ve hemen savunmaya geçti.

"Bana kızma! Jude beni telefonundan arayıp birinin seni öldürmeye çalışabileceğini söylediğinde ne yapmam gerekiyordu? Sen

Konu kankalar olduğunda her zaman arkanızı kolladığımı biliyorsunuz ama burada söz konusu olan sizin hayatınız! Dört büyük ve güçlü adamla kapıların arkasına saklanmak akıllıca bir hareket."

Bıkkınlıkla gözlerimi kapatıyorum ve "Sana tam olarak ne için kızmamam gerekiyor?" diye inliyorum.

Stella temkinli bir şekilde cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kalır.

"Jude'un sana bir şeyler paketlemesi ve Mo'yu alması için evine girmesine izin verdim.

ve eşyaları. Bir süre onlarla kalacağını söyledi." Beni görmemesine rağmen dudaklarımı büzerek yavaşça başımı sallıyorum.

"Yani kendini adam kaçırmaya suç ortağı yaptın. ." "Ah, lanet olsun.

Kendi isteğinle gitmedin mi?"

"Hastane sınıfı ağrı kesicilerle kafayı bulmuşken rıza göstermek oldukça zor. Ama kafayı bulmadan önce hepsine onlarla eve gitmeyeceğimi söylemiştim, bu yüzden evet, görünüşe göre kaçıırıldım ve köpekle kaçıırıldım."

"Kahretsin, tamam... Gelip seni geri kaçırmamı mı istiyorsun? Pencereden çıkmaya yardım ederken adamlarını indirmeleri için kulüpten fedailer getirebilirim."

"Onlar... benim... adamlarım değil, Stella!"

"Tabii. Dinleyin bebeğim, biraz sert sevgi zamanı. Bunu söyleyip durduğunuzu biliyorum ama bir dakikalığına gerçekçi olalım. Beşiniz başından beri birbirinize bağlıydınız. Ben her zaman Savy takımında olacağım ama son dört yıldır onlar da öyle. Bu konuda hiçbir zaman çok zorlamadım çünkü bu onlar açısından düşük anahtarlı bir takipti. Ama şimdi? Artık buradalar ve oyunlarını oynuyorlar. Bu boku çözmenin zamanı geldi. Yeterince uzun sürdü. Ya onlarla aranı düzeltip sonsuza dek mutlu yaşayacaksın ya da hayatına devam etmek için ihtiyacın olan kapanışı yapacaksın."

Cevap vermeyince hayal kırıklığı içinde iç geçiriyor. "Bebeğim, hadi ama, hâlâ onlara takılıyorsun. Birkaç hafta ağlamak ve gardırobunu yenilemek dışında, çoğu kızın ayrılık sonrası yaptığıını yapmadın. Kaküllerini kesmedin, saçını boyamadın ya da sarhoşken seks alemine dalmadın. Sadece işe gittin ve kendini kilitledin. Sav, sen onlardan ayrılmadın, onlar da senden ayrılmadı. Aranızdaki her şeyi dört yıllık, uzun mesafeli bir ayrılığa dönüştürdünüz. Bunca zamandır seni geri kazanmak için yalvarıp durdular, o yüzden ya konuşup onları affet ya da tamamen iliğğini kes."

Dudağımı çiğniyorum ve gözlerimin arasını ovuşturuyorum, haklı olmasından nefret ediyorum.

"Ama yalvarmanın şahsen yapılması gerekmez mi? Yani, eğer gerçekten düzeltmek istiyorlarsa, en azından birinin şimdiye kadar ortaya çıkması gerekmez miydi?"

"Belki de gelmemek için iyi bir nedenleri vardı. Onlarla konuşmazsan bilemezsin."

Derin bir nefes çekiyorum ve sonra üflüyorum.

"Benimle terapistçilik oynamandan ve mantıklı konuşmandan nefret ediyorum. Sinir bozucu."

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Şunu bilin ki, bu işi bir daha berbat ederlerse çok söz veriyorum. En iyi kızıma bir daha zarar verirlerse onlara karşı öfkeyi yöneteceğim."

Bugün beni ilk kez gülümsetti. "Kay, seni seviyorum, güle güle."

"Seni seviyorum, güle güle."

Birbirimize standart vedalaşmamızda o da yankılanıyor ve telefonumu kucağıma bırakıyorum.

SAVY

Akşam çökerken **Jude** beni buluyor bana yer verme sabrının sonuna gelmiş olmalı çünkü tek kelime etmeden beni gelin gibi kucaklayıp odadan çıkarıyor. Bizi arka bahçeye götürene ve beni yavaşça büyük bir cam veranda masasındaki bir sandalyeye oturtana kadar gözlerimi aşağıda tutuyorum ve ağzımı kapatıyorum. Yemek için altı tabak hazır ve ben otomatik olarak tabağımın yanındaki su bardağına uzanıp uzun uzun içiyorum. Son hapın etkisi geçtiğinden beri ağrıyı görmezden geliyorum ve sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi Jude boş bardağımı dolu bir bardakla değiştiriyor ve hap şişesini yanına koyuyor. Yine iki yerine bir tane alıyorum ve kaşlarını çatmasını görmezden geliyorum. Yarın, reçetesiz satılan bir şey olup olmadığını soracağım.

"İşte geldi. Umarım açsındır, bebeğim. Fırında patates ve ızgara sebzelerle birlikte bir yığın biftek ve tavuk ızgara yaptık."

Tate masanın ortasına barbekü dolu bir servis tepsiyi koyarken bana gülümsüyor. Ash ve Jude yanlarında daha fazla servis tabağı taşıyarak dışarı çıkıyor ve ardından Beck oğlunu omuzlarına alarak dışarı çıkıyor.

"Savy! 'Inally, şimdi oyna?"

Küçük bir kaş çatmayla sesleniyor ama Beck onu omuzlarından kaldırıp masanın ucundaki yükseltici koltuğa bırakıyor.

"Yemek zamanı, dostum. Savy'nin bazı ağrıları var, o yüzden bugün dinlenmesi gerekiyor." Gergin bir bakışla bana doğru bakıyor. "Belki yarın?"

Gözlerim bana umut dolu gözlerle bakan oğluna dönüyor, ben de ona gülümseyip başımı sallıyorum.

"Evet, yarın seninle oynamayı çok isterim. Tüm kamyonlarınızı ve arabalarınızı incelemem gerekiyor. Bir sonraki yarış için hepsinin doğru çalıştığından emin olmalıyım."

Bana mükemmel küçük bebek dişlerini göstererek kocaman bir sırıtışla sandalyesinde zıplıyor ve "Yarış! Baba! Savy benimle yarışacak!"

Beck bana yumuşak bir minnettarlık bakışı attı ama buna gerek yoktu. Aramızda olanlar yüzünden oğlunu asla cezalandırmam. Tanner'ın tabağındaki yemeği kesmeye başlıyor, ben de tam Mo güverteye çıkıp yanıma kafa atmaya geldiğinde başka tarafa bakıyorum. Ellerim otomatik olarak onu sevmek için tüylerine gidiyor.

"Peki sen bütün gün neredeydin?" Salyaları akarak bana kendinden geçmiş bir köpek sırtışı atarken ona soruyorum. Omzumun üzerinden devasa havuzun ve jakuzinin ötesine bakıyorum ve uzakta yüksek bir duvarla geniş bir çim alan görüyorum. "Bahse girerim etrafta koşturmak için bu kadar geniş alan seviyordursun. Değil mi benim güçlü oğlum? En yakışıklı en iyi çocuk kim? Sensin, değil mi?"

Başımı kaldırdığımda hepsinin gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum ve köpeğimle aptallık ettiğimi gördükleri için yüzüm kızarıyor. Jude'un yüzünde kocaman bir sırtış belirliyor ama gülerek gözlerini kaçırıyor.

Kendimi savunmaya geçmiş hissederek, "Ne?" diye çıkıştım.

Hâlâ sırtarak kaşlarını oynatıyor.

"Sanırım benim için yeni bir sapkınlığın kilidini açtın. Bunu tekrar söylediğini duymak istiyorum ama daha yavaş, bana. Az önce erkeklik organımı büyüttün."

Oluşmak isteyen gülümseme ve kahkahayı durdurmak için dudaklarımı birbirine bastırmak zorunda kalıyorum ve göğsümde bir sızı hissediyorum. Jude'un deliliğini sandığımdan daha çok özlemişim. Gözlerimde görmemesi için ondan uzağa bakıyorum ve Ash'in üzerine düşüyorum.

Daralmış gözlerle bana bakıyor.

"Nasıl hissediyorsun? İyi deme Savy. Bulanık görme var mı? Baş dönmesi ya da mide bulantısı?"

Soruları bana dün hastanede önlük giydiğini hatırlatıyor, ben de cevap olarak başımı sallıyorum ve kendi sorumu soruyorum.

"Hastanede mi çalışıyorsun?"

"Hayır. Kings için antrenman kadrosunda çalışıyorum. Ortopedi bölümünü ve spor kliniğini gözlemlemek için hastaneyle bir değişim programları var. Bileğin ve kalçan ne durumda? Şişlik nasıl? Keskin bir ağrı var mı?"

Hepsi bana bakıp cevaplarımı bekliyor ve bu beni rahatsız ediyor, ben de uzanıp tepsiden bir tavuk göğsü alıyorum ki gözlerimi onlara değil de başka bir yere çevirebileyim.

"Ayak bileğim hala şiş ve üzerine fazla ağırlık binmesinden hoşlanmıyor. Kalçam iyi, sadece biraz ağrıyor ve morarmış."

"Bu çok iyi. Peki ya..."

"Bırak yesin, dostum. Kahvaltıdan beri bir şey yemedi." Tate onun sözünü kesti ve bana döndü. "Sana öğle yemeği hazırladık ama getirdiğimde telefondaydın, bu yüzden seni rahatsız etmek istemedim."

Gözlerimi aşağıya dikerek tabağıma birkaç şey daha ekliyorum.

"Teşekkür ederim, ama endişelenme. Öğle yemeği için çok meşgul olduğum pek çok gün var, o yüzden sorun değil."

Parkta neler yaptığı ve gördüğü, hangi kamyonlarla yarışmanın daha iyi olduğu, görünüşe göre mavi ve sarı - ve daha sonra Dude Amcasıyla nasıl yüzmeye gideceği hakkında sürekli bir sohbet akışı sürdüren Tanner dışında herkes kazarken konuşma minimum düzeydedir. Bazı sessiz harflerle hala mücadele ediyor olsa da, bu kadar küçük bir çocuk için oldukça iyi bir kelime dağarcığına sahip.

Yemekler ve tabaklar toplanıyor ve bana tanıtılan dadı Paula, Tanner'ı temizlenmesi ve mayosunu giymesi için götürüyor. Omzunun üzerinden bana el salladığında ben de ona el sallıyorum ve Beck'e bakıyorum.

"O harika biri Beck. Bana karşı hiç utangaç değil."

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirliyor.

"Olmaz, seninle olmaz. Hayatı boyunca senin adını duydu, sevgilim."

Bu beni hafifçe kaşlarımı çatırdı. Annesinin bunu takdir etmediği kesin. Beck yüzümden ne düşündüğümü okumuş olmalı çünkü başını sallamaya başlıyor.

"Bir aylık olduğundan beri onun hayatının bir parçası olmadı." Buna cevap vermemi bekliyor ama kaşlarım daha da çatılıyor, o da açıklıyor.

"Tanner'ın öz annesi ve ben... oldukça karanlık bir yerdeyken sarhoş bir şekilde takıldık. Dürüst olmak gerekirse o geceyi hatırlamıyorum bile. Tanner doğduktan bir ay sonra ortaya çıkıp onu istemediğini söyleyene kadar onu bir daha hiç görmedim. Eğer onu almazsam, bir itfaiye merkezine bırakacağını söyledi."

"mi?" diye mırıldanırken yüzümdeki şaşkınlık ve güvensizliği . Onu terk etti ve bir daha arkasına bakmadı mı?"

Jude acı bir kahkaha atar.

"Oh, geriye baktı, tamam. Ne zaman parası bitse, onu bizden almakla ilgili tehditler savurmak için geri geldi."

Gözlerim öfkeyle Jude'dan Beck'e sıçırıyor.

"Bunu yapabilir mi? İstemediği halde onu alabilir mi?"

Acımasız bir gülümseme Beck'in dudaklarını yukarı çekiyor. "Artık değil. Dün onunla tanıştığınızda? Avukatlar ve mahkeme temsilcisiyle son toplantı için oradaydık. Sonunda onun üzerindeki tüm haklarından vazgeçtiğine dair belgeleri imzaladı. O artık tamamen benim, bizim."

Kelimeler dökülürken ne söylediğimi düşünmüyorum.

"Bir annenin bunu yapabileceğine inanamıyorum. Bir annem olması için her şeyimi verirdim..."

Hızlı ve derin bir nefes alarak sözümü kesiyorum ve cümlemi bitirmiyorum. Bunun yerine, tek ayağımın üzerinde dengede durarak ayağa kalkmaya çalışıyorum.

"Ben... Sanırım artık yatmak istiyorum. Teşekkür ederim..."

"Savy, bu benim hatamdı. Daha erken gelmediler çünkü..."

"Jude! Odama gitmeme yardım eder misin lütfen?" Neredeyse yalvaracaktım. Burada kalamam. Duygularım yüzeye bu kadar yakinken Beck'in bana ne söylemek istediğini duyamıyorum. Duygularımı kontrol altına almak için kendime bir dakika ayırmam gerekiyor ama Paula, Tanner'ın Jude'a havuza girmesi için bağırmasıyla dışarı çıkıyor ve Ash masanın etrafından dolanıp beni kollarına alıyor, hastanede son kez yıkıldığımda söylediklerini tekrarlıyor.

"yok. Seni tuttum."

Bana omuz vermesini bekliyorum ama tıpkı Jude'un yaptığı gibi beni kollarına alıyor ve eve, odama taşıyor.

"Onu dinlemelisin Savy. Beck omuzlarında büyük bir suçluluk duygusu taşıyor. Açıklamak zorunda olduğu şeyi dinlemenize ihtiyacı var."

Ash beni yatağa yatırıyor, dönüp şifonyere gidiyor ve bir takım ipek pijama getiriyor. İri eli kaşlarını çatarak ipekli kumaşın üzerinde geziniyor.

"Çizgi filmlü tüylü pijama yok mu?"

Boş bir ifadeyle pijamayı ondan alıyorum.

"Ben artık o kız değilim Ash. Hepinizin bunu anlaması gerek."

Yaklaşıp yanağımı okşarken kaşları çatılıyor ve başımı kaldırıp gözleriyle buluşmamı sağlıyor.

"Evet, tıpkı seninle birlikte sıcıp batıran aynı aptal adamlar olmadığımızı anlayan gerektiği gibi. Artık yetişkin adamlarız meleşim ve hepimiz ne istediğimizi biliyoruz."

Yüz ifadesinden bu kişinin ben olduğum anlaşılıyor. Elini üzerimden çekiyorum ve gergin bir şekilde "İyi geceler" diye mırıldanıyorum.

İç çekerek elini yanına indiriyor ve sonra geri adım atıp kapıyı arkasından kapatarak dışarı çıkıyor. Parmaklarım geriliyor, tüm bunların benim için ne kadar zor olduğunu düşünerek ipeği eziyorum. Doğru sıralamak için çok fazla şey var

Şimdi. Sadece uyumak ve şimdilik her şeyi unutmak istiyorum, bu yüzden ipeği bir kenara bırakıp gömleğimi başımın üzerine çekiyorum ve ardından sütyenimi çıkarıyorum. Tam pijama üstümü giymek için elime almıştım ki kapı açılıyor ve Ash tekrar içeri girerek beni irkilterek pijamayı çıplak göğsüme bastırıyor. Sıcak yeşim gözleri açıkta kalan tenimi tararken donup kalıyor ve sonra bir eliyle omzunun üzerinden uzanıp tişörtünü çıkarırken gözlerim kocaman açılıyor.

Kekeliyorum, "A-Ash... Ben..."

Mürekkep kaplı kasları bana doğru hareket ederken. Vücudunun güzelliği karşısında kalçalarımındaki sıcaklık artıyor ama o sadece tişörtünü başımdan geçiriyor ve kollarımı kollarından geçirebilmem için ipeği çekiştiriyor. Üzerime eğilirken gözleri çok yoğun.

"Seni benim kıyafetlerimle hiç göremedim meleğim. Bu gece beni kalbine yakın bir yerde taşıdığını bilerek daha iyi uyuyacağım."

Küçük bir nefesi geri çekiyorum ve elleri omuzlarımdan saçlarıma doğru kayıyor.

"Bunun için altı yıl bekledim tatlım, ama bir saniye daha bekleyemem."

Sertçe yutkunuyorum ve soruyorum, "Neyi bekliyordun?" Dudakları yukarı kıvrılıyor.

"Kelebeğimi öpmek için. Seni öpmek için, Savy, sevdiğim kadını."

Ağzı inerken ve parmakları başımın etrafında kenetlenirken bana itiraz edecek zaman bırakmıyor. Bu tutkulu bir öpücük değil. Ruhumu yok eden bir öpücük. O öpücüğe o kadar çok duygu sığdırıyor ki başım dönüyor ve ellerim asla çıkamayacağım bir çukura düşmemek için kollarına kilitleniyor. Derinleştikçe dili benimkine doğru kayıyor ve beni bir öpücüğün gidebileceğini hiç bilmediğim derinliklere götürürken iniltili bir inilti benden kaçıyor.

Sonunda geri çekildiğinde, nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm kabarıyor. Başparmağını alt dudağımda gezdiriyor, bakışlarıyla onu takip ediyor ama o yeşim gözleri tekrar benimkileri bulduğunda, içlerindeki huşu ve sevgi gözyaşlarımı kabartıyor. Geri çekiliyor ve bana başını sallıyor.

"Beklediğim her dakikaya değdi. İyi geceler, meleğim."

O gittikten sonra uzun süre orada oturuyorum, dünyam temelden sarsılıyor ve sonunda Ash'in gömleği üzerime sarılmış ve kokusu burnuma gelmiş halde yatağın ortasına kıvrılıyorum.

BECKETT

Odanın diğerk ucunda, birkaç metre ötede kocaman köpeğı uyurken oğlumla oynayan en güzel kadının yüzüstü yatışını izliyorum. Savy onun için uluslararası bir yarış pisti inşa ederken Tanner son bir saattir kıkırdamayı bırakmadı. Arabaları ve kamyonları, benzediklerini düşündüğü milletlere göre farklı gruplara ayırdı ve sonra onlara kısık sesiyle komik aksanlı sesler verdi ve Tanner bundan mest oldu. Kaputunda kornalar olan bir kamyoneti kaldırıp ona uzatıyor.

"Bu kesinlikle bir kovboy kamyonu, bu yüzden onu Amerikan grubuna ekleyeceğiz."

Ona doğru sallıyor ve Yosemite Sam'in sesiyle konuşuyormuş gibi yapıyor.

"Tar-ulusu! Bu yarışta o yabancı ve-hic-les'lere ABD seviyesinde bir dayak atacağız. Ya-hoo! İyi 'ole' Amerikan çeliğini yenmek yok!"

Tanner kamyonu kendi "Yahoo!" sesiyle alıyor ve Savy önce İtalyan sonra da Fransız aksanıyla arabalara geçiyor. Bu kadına o kadar aşığım ki kalbim resmen ağrıyor. Onu oğlumla yerde böyle sabırla ve gerçek bir keyifle oynarken görmek içimde derin bir boşluğun dolmasına neden oluyor. Onun benim olmasını, Tanner'ın olmasını ve her zaman olmamız gereken aileyi yaratmayı o kadar çok istiyorum ki.

Dağ gibi oyuncakları ayırıp ilk yarış için hazır hale getirdiklerinde, Paula Tanner'ı uyku saatine götürmek için gelir. Telaşlanmaya başlar ama Savy ayağa kalkar ve onu kucağına alır. Gözlerini kocaman açarak ona ciddi bir bakış atar ve şöyle der,

"Evet! Bu şimdiye kadarki en büyük yarış. En iyi yarışımıza hazır olabilmemiz için dinlenmemiz gerek! Bensiz başlamayacaksınız, değil mi? Ben de hazır olmak için biraz kestirmeliyim."

Tanner da aynı şekilde başını onaylarcasına sallamaya başlar. Savy'nin yanaklarını kavrar ve tam ağzına özensiz bir öpücük kondurur ve ona en ciddi tonuyla şunları söyler,

"Uyanık olmak için batıya gitmeliyiz!"

O da aynı ciddiyetle başını sallıyor ve çocuğu gülümseyen Paula'ya teslim ediyor. Onları kapıya kadar takip ederken gözlerimi ondan alamıyorum, o kadar özlem dolu bir bakışla ayrılıyorlar ki onu aşağı itmek ve rahmini benim, bizim bir başka çocuğumuzla doldurmak istiyorum. Ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Ona sevebileceği on çocuk vermek istiyorum. Bakışları kapıdan ayrılıp odanın öbür ucunda benimkilerle buluşuyor ve içimdeki her şey dökülüyor.

"Ben de onun senin olmasını istiyorum. Onu doğuran kişiyi değiştiremem ve değiştirmem de çünkü değiştirsem şu an olduğu kişi olmaz ama sen ileride onun annesi olabilirsin. Bir aile olabiliriz, sevgilim."

Yaz gökyüzünü andıran gözleri hemen yaşlarla doluyor ve başını başka yöne çeviriyor, ben de oyuncakların üzerinden geçerek odanın öbür ucuna yürüyorum ve önünde diz çöküyorum. Hafifçe çenesinden tutarak gözlerime bakmaya zorluyorum.

"Senin için daha önce gelmemelerinin büyük bir nedeni benim. Annesi... bizden para koparmak için bir sürü tehdit savurdu. İstedğini elde etmek için her türlü çizgiyi aşabilecek bir kadın. Seninle birlikte olursak seni de hedef alacağını biliyorduk. Sen çok zengin bir kadınsın hayatım ve basın seni yakından takip ediyor. Daha büyük bir ödeme için bunu size, bize karşı kullanmanın bir yolunu bulurdu. Onun tarafından incitilmene izin veremezdik."

Gözyaşlarını içine çekiyor. "Karşılaştığım ilk fırsatçı kaltak o değildi ama durum böyleyse şimdi ne değişti?"

Parmaklarımı yumuşak yanaklarında gezdiriyorum ve keşke saçları açık olsaydı da parmaklarımı saçlarının ipeğinde gezdirebilseydim diyorum.

"Hâlâ bizim için dalga geçeceğine dair bir endişe var. Justine son çek için imzaladığı gizlilik anlaşmasını umursayacak bir tip değil. Basına bir hikaye satarak para kazanabileceğini düşünüyorsa, dava açsın ya da açmasın, muhtemelen bunu yapacaktır. Ama artık onu benden alamaz. Tüm haklarından vazgeçtiğini imzaladı ve onu istemediği mahkemelerce de . Bu ve takım takası beklediğimiz tek şeydi.

Senin için geri dönmek için. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Lütfen bunun için diğerlerini suçlama."

Gözleri benimkilerden uzaklaşıyor ve şüphelerle doluyor.

"Kabullenmesi çok zor Beck. Tanner için seni suçlamıyorum, asla suçlamam. O dünya için inanılmaz bir hediye ama aramızda olanları ve aradan geçen onca yılı görmezden gelemem. Parmaklarını şıklatıp bizi bir aile yapamazsın. Kalbimi sana öylece teslim edemem, özellikle de Tanner söz konusu olduğunda. O işin içindeyken riskler çok daha fazla. En son kalbimi kırdığında zar zor atlattım. Eğer o çocuğu sevmeme izin verirsem ve tüm bunlar tekrar patlarsa, bu beni öldürür. Onu kaybetmeye de dayanmam."

Geri çekiliyor ve ağrıyan bileğiyle beceriksizce ayağa kalkıyor ve sonra topallayarak uzaklaşıyor ama henüz gitmesine izin veremem. Ne olduğunu açıklamaya çalışmam gerekiyor, bu yüzden onu tekrar kucağıma çekiyorum, kollarımı beline doluyorum ve yüzünü kavıyorum, böylece uzun zamandır rüyalarımda gördüğüm o gözlere bakabiliyorum.

"Sana o gece neler olduğunu anlatabilir miyim? Kız kardeşinin zehirli bir kaltak olduğunu bilmeme rağmen neden dağılmış beynimin otomatik olarak en karanlık yere gittiğini?"

Savy'nin gözleri üzgün ve uzaklara kayıyor ama beni duymasına ve anlamasına ihtiyacım var, bu yüzden devam ediyorum.

"Annem yüzünden..."

Mavileri benimkilere dönüp şefkatle doluyor ve elleri benimkileri örtmek için kalkıyor, bu kadının ne kadar tatlı olduğunu görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Ona yaptığım şeyden sonra bile, ne kadar saklamaya çalışırsa çalışsın hala verecek çok fazla sevgisi var.

"Sana ondan bahsetmişim, değil mi? Ben daha çocukken kendini nasıl öldürdüğünü? Bunun beni mahvettiğini biliyordum ama sen gidene kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı ve bir kadına hiç bağlanmamıştım. Her zaman aklımın bir köşesinde onların da beni terk edeceğinin olduğunu fark ettim ve bunun tekrar yaşanması riskini göze alamazdım. Annem, beni her zaman ilk sıraya koymasına gereken tek kişi... benim yerime ölümü seçti. Eğer o bunu yaptıysa, beni seçecek başka birine nasıl güvenebilirdim? Peaches, o kaltak senin hakkında o şeyleri söylediğinde, sertçe geri çekildim. Sana duyduğum tüm sevgiyi içime çektim ki sen beni seçmediğinde hayatta kalabileyim. Ben bir korkaktım ve bunun bedelini sen ödedin."

Hâlâ bana verdiği tüm acıyı içime çekiyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum.

"Artık korkmak istemiyorum. Tanner'a sahip olmak bana aşkın, gerçek aşkın, daha önce hiç olmadığınız kadar cesur olmanız gerektiği anlamına geldiğini gösterdi. bir kahraman olmanız gerekiyor. Bu da korkudan aklını kaçırmak ve yine de yapmak demek. Lütfen, şeftaliler, kahramanınız olmama izin verin?"

Savy'nin gözleri kapanıyor ve en küçük bir inilti çıkarıyor, ben de dudaklarımla onu çalıyorum. Elimdeki her şeyi o öpücüğün içine koyuyorum ve sonra onu daha fazla zorlamaktan korkarak kalkmasına yardım etmek için bırakıyorum. Gözlerinden okuyamadığım duygular geçerken parmaklarını dudaklarına bastırıyor ve sonra dönüp topallayarak uzaklaşıyor.

Mo , bana ve onu takip etti.

Jude birkaç dakika sonra geldi ve benimle birlikte oyun minderine oturdu.

"Onu istiyor, bu gün gibi ortada."

Ona bir bakış attım. "Dinliyor muydun?"

Bana sırtarak vurdu. "Tabii ki dinliyordum. Onu zaten sevdiğimden daha fazla sevebileceğimi düşünmüyordum ama Tan-Man ile oynadığını duymak beni onun için daha da yükseltti." Hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Bir sonraki çocuğumuzla karnının kocaman ve yuvarlak olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Bundan o kadar emin ki, keşke aramızdaki her şeyin yoluna gireceğine olan inancının bir kısmına ben de sahip olabilsem.

"Gerçekten bize bir şans daha vereceğini düşünüyor musun?" Gülümsemesi sırtmaya dönüşür.

"Beck, dostum - bebeğimin kalbinin etrafında arkasına saklandığı kalın bir duvar var ama şu anda bizimle geçirdiği her an daha da büyüyen çatlaklarla dolu. Güven bana, bu sadece bir zaman meselesi ve birkaç iyi yerleştirilmiş atış daha o pezevengi yerle bir edecek."

Kıkırdıyorum, "Sanki bir savaşmış gibi konuşuyorsun." Ayağa kalkarken yavaşça başını sallıyor.

"Çünkü öyle. Onun kalbi ve birlikte geleceğimiz için bir savaştayız. Mücadeleyi bırakma kardeşim."

JUDE

Savy'yi mutfakta tezgâha yaslanmış, su şişesinden bir yudum alırken buluyorum. Yine bir şeyleri fazla düşünüyor, bu yüzden duvarını farklı bir alandan vurmanın zamanı geldi. İlerleme kaydetmek için düşünmesine değil hissetmesine ihtiyacım var. Ona doğru yürüyüp belinden kavrayarak tezgâhın üzerine kaldırdığımda ve bacaklarının arasına girdiğimde gözleri temkinli.

"Kötü bir kovboy aksanının bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?"

Bu bana hafif bir gülümseme ve yalamak istediğim yumuşak pembe bir kızarıklık kazandırıyor. ", bana acı çekmediğini söyle. Bana iyi hissettiğini söyle

çünkü amındaki tüm pembeyi yalamak için umutsuz bir ihtiyacım var."

İnlerken göz bebekleri bir anda sönüyor. Benim için yeterince iyi bir cevap, bu yüzden ellerimi uyluklarından yukarı ve giydiği şortun altına kaydırıyorum ve küçük bir çekiş yapıyorum.

"O tatlı kıcını kaldır ki iyi şeylere ulaşabileyim."

Başını gönülsüzce sallarken parmakları bileklerimde kilitleniyor.

"Yapamazsın... burada olmaz... Tanner, dadı!"

Parmak eklemim zaten nemli olan külotuna sürtünerek inkarını küçük nefesler halinde dışarı çıkarıyor.

"Nu-uh, o uykusundan kalkana kadar çıkmayacaklar. Bana istediğimi ver bebeğim, yoksa ben alırım."

İçeri girip ağzımı boynunun pürüzsüz sütununun üzerinde kaydırıyorum, o şerefsizin ona yaptıklarından kalan her çürük ve izi öpmeye çalışıyorum.

"Sana söyledim, vücuduna istediğim tüm kötü şeyleri izin vereceksin, o yüzden izin ver. Dilimi sokmama ve kreminin tadına bakmama izin ver. Yüzümün her yerinde kırılana kadar klitorisini emmek istiyorum. Mızraklamak istiyorum

Dilim içine girsin ki boşalırken nabzının attığını ve sıkıştığını hissedebileyim. Bana istediğimi ver, bebeğim."

Boynuna daha iyi erişebilmem için başı geriye düşerken kalçaları hafifçe kalkıyor. Yarasını incitmemek için öpücüklerimi hafif ve tüylü tutuyorum ve bacaklarından yere kayana kadar şortunu ve külotunu aşağı çekiyorum. Ellerimi tekrar vücudunda gezdiriyorum ve gömleğini başının üzerinden kaldırıyorum, onu sadece siyah dantelli sütyeniyle bırakıyorum ve aletim, tezgahımın üzerinde yayılmış ve ıslak bir şekilde ondan bir yemek yapmamı beklerken acı verici bir şekilde titreşiyor.

Çok uzun süre bakmış olmalıyım çünkü kaşlarını çatıyor ve ne beklediğimi sorar gibi çenesini kaldırıyor. Sırıtarak dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. Seks, kendine güvenini geri kazandığı zamandır. Kontrolün tekrar kendisinde olduğunu düşündüğü zaman. Zavallı bebeğin bunun ona ulaşmanın bir başka yolu olduğuna dair en ufak bir fikri yok, bu yüzden dizlerimin üzerine çöküp ziyafet çekiyorum.

Sıcağının her santimini yaladığımda sırtı eğiliyor ve sonra klitorisini daire içine alıp dudaklarımın arasına çekerek nazıkçe emiyor ve ısıriyorum. İnemeleri ve çığlıkları kulaklarıma müzik gibi gelirken iki parmağımı içine sokuyor ve parmaklarımla onu yumuşak ve istikrarlı bir şekilde beceriyorum. Nefes nefese farklı bir ses çıkardığında, vücuduna bakıyorum ve Tate'in kapı aralığına yaslanmış, gözleriyle onu yuttuğu yere doğru görüş hattını takip ediyorum. Mükemmel zamanlama.

"Mmm, bebeğim, şuna bak. Senin için ne kadar aç olduğuna bak. Ben seni yerken Tate'in meme uçlarını emmesini ister misin? Vücudunda iki ağız olması her zaman bir ağız olmasından iyidir, değil mi?"

Tekrar içeri dalıyorum ve klitorisine hızlı ve sert bir şekilde vurarak "Evet!" diye bağırmasını sağlıyorum.

Tate bize katılırken parmaklarım mükemmel bir ritimle onu sikmeye devam ediyor. Sütyenin askısını yana kaydırarak kolundan aşağıya düşmesini sağlıyor ve göğsünün kabarıklığı üzerinde bir yol yalayarak onu inletiyor. Bu ses onu teşvik ediyor ve sütyeni bir anda kayboluyor. Alaycı bir şekilde yavaşlıyorum, amındaki baskıyı hafifletiyorum, bunu uzatmak ve kardeşimin Savy'nin göğüslerini yalayıp emdiği manzaranın tadını çıkarmak istiyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ve arzuyla bulanıyor. Alt dudağını en ateşli şekilde ısıriyor ve beni işime geri döndürmek için bir kalçasını omzumun üzerinden kaldırıyor. Sikim onun ne kadar mükemmel olduğuna dair prekum damlatıyor ve onunla amını sikmeye daha uzun süre dayanamayacağımı biliyorum.

Ona burada kontrolün onda olmadığını hatırlatmak için Tate'in ellerinden birini tutup çenemin altına koyuyorum ve parmaklarını benimkilere eklemesi için onun içine yönlendiriyorum. Bizim için güzelce geriliyor ve "Evet! Evet, daha fazla!" diye haykırdığında iki sikimizi aynı anda aldığını hayal ediyorum.

Parmaklarımız onu becerirken, dilim klitorisine vururken ve Tate'in dudakları meme ucunu ağzının derinliklerine emerken, başımın arkasını tutmak için arkasından bir elini kaldırdı ve ağzımı ona daha sert sıkıştırdı. Yarım bir çığlıkla kalçalarını çılgınca sallıyor ve bizim için geliyor.

Tate onun gevşek formunu desteklemek için bir kolunu onun etrafına doluyor, ona vahşi, inleyen bir öpücükle vuruyor ve ben de parmaklarımızdan bize verdiği her şeyi yalıyorum. Parmaklarını emerek temizlediğimde Tate ihtiyaç içinde inliyor ama sonra ayağa kalkabilmem için geri çekiliyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve başını odasının olduğu yöne doğru sallıyor, ben de ona yardım için teşekkür ederek göz kırpyorum ve bebeğimi tezgahattan alıp kollarıma atıyorum.

SAVY

Vay anasını, bu akıllara durgunluk veren bir orgazmdı. İkisinin de aynı anda beni çalıştırması, bunca yıldır tasmayla tuttuğum içimdeki canavarı besledi. Kalbimi onlardan korumaya çalışıyor olabilirim ama bedenim ve onun ihtiyaçları tamamen farklı bir şey. Göbeğim artçı şoklarla zonkluyor ve daha fazlası için çılgılık atıyor, bu yüzden Jude beni yatağıma yatırdığında, onu üzerime çekiyorum ve dudaklarımı dilindeki tadımı öpmek için onunkinin üzerine eğiyorum. Geri çekiliyor, çenemi ısırıyor ve bana şu anda görmek istemediğim bir bakış atıyor. Hisler ve duygular hakkında düşünmek istemiyorum. Sevişmek istiyorum.

"Seni seviyorum, bebeğim."

Başımı sallıyorum ve ona gözlerimi deviriyorum.

"Neden kıyafetlerini çıkarıp beni ?"

Gözlerinde hızla parlayan acıyı gördüğümde içim sıkıştı ama yerini daha önce bana hiç yöneltmediği bir şeye, öfkeye bıraktı.

"Sikimi mi istiyorsun, bebek? Onu evine vurmamı ister misin? Bu yarığını katletmemi ister misin?" Hırlıyor ve kıyafetlerini çıkarmak için geri çekiliyor, sonra piercingli sikini dövmeli parmaklarıyla yumrukluyor ve birkaç kez okşuyor, bana yanan gözlerle bakıyor. Dizlerimi yukarı çekip aralarını açıyor ve sikini yarığımdan aşağıya, girişime doğru okşuyor. Kalçalarımı kaldırıp hoş geldin diyorum, o da öfkeyle homurdanarak derinden itiyor.

"Seni seviyorum amına koyayım."

Cüssesinin ve söylediği sözlerin yakıcılığı ve gerginliği karşısında haykırıyorum. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, öfke ve yoğunlukla beni esir alıyor. Sonra geri çekiliyor ve başka bir hırıltıyla tekrar bana çarpıyor.

"Seni seviyorum."

Tekrar ve tekrar, bu kelimeleri söylerken içime giriyor.

"Seni seviyorum."

İt.

"Seni hep sevdim." İt.

"Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Bunu söylüyor ve ben onun adını haykırana ve başka bir orgazmın eşiğine gelene kadar içime giriyor. Şaftının etrafında sıkıldığımı hissediyor ve hala içimde derinleşiyor.

Elini kalbimin üzerine koyuyor ve sertçe fısıldıyor: "Seni seviyorum. Şimdi sen de söyle. Bana gerçeği söyle, bebeğim - ve ben de seni boşaltayım."

Başımı iki yana sallıyorum ve dalgayı aşmak için ihtiyacım olan son sürtünme için kalçalarımı sarsmaya çalışıyorum ama o ağırlığıyla içime doğru itiyor.

"Söyle, Savy. O duvarının ardına hapsettiğin şeyi söyle. Söyle lan!"

İçimden bir şey kopuyor ve onun yerine çığlık atıyorum.

"Seni seviyorum, Jude. Seni seviyorum. Seni seviyorum!"

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve kalçaları sert ve hızlı bir şekilde pistonlanarak beni uçurumun kenarına itiyor ama durmuyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken beni sikmeye devam ediyor, klitorisime doğru her hamlesiyle beni başka bir orgazma sürüklüyor. Alnımız alnımıza değene kadar ağzı benimkinden kalkıyor ve içime boşalırken bir kez daha yumuşak bir şekilde söylerken altın rengi gözyaşlarının cam gibi olduğunu görüyorum.

"Seni seviyorum."

Ve kalbimin bunu yankılamasını engellemenin yolu yok. "Ben de seni seviyorum."

Jude bizi yana yatırıyor ve ben ağlarken beni tutuyor, geri çekilip onunla yüzleşecek kadar sakinleşene kadar nazik parmaklarıyla yüzümü ve sırtımı okşuyor.

"Beni incittin. Bana inanmadın. Benden ne kadar nefret ettiğini biliyordun ama yine de ona inandın." Kırık bir sesle fısıldadım.

O gecedен beri içimde hapsolmuş ve kalbimi zehirleyen kelimeleri nihayet söyleyebildim. Gözleri kısa süreliğine kapanıyor ama tekrar açıldığında pişmanlıkla doluyor.

"Evet, bir anlık şüphe rotamızı değiştirdi. Çok üzgünüm, bebeğim. Bunu düzeltmek için sana verebileceğim hiçbir mazeret yok. Çok kötü batırdım, bebeğim. Tek yapabileceğim söz vermeye devam etmek ve sana her lanet günde bunu göstermek.

Senden bir daha asla şüphe etmeyeceğim. Lütfen Savy, bunun için beni cezalandırmaya devam etme çünkü bu seni de cezalandırıyor. Beni affet, bizi affet. Benimle bir aile kur. Evlen benimle, bebeğim."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama onun yerine beni daha yakına çekiyor.

"Bunu bana bu kadar çabuk soramazsın. Sadece birkaç gün oldu!" Gülmeye başlıyor ve sonra beni tekrar öpüyor, sert ve hızlı.

"Çabuk mu? Doll, seni kaybettiğim gece çekmecemde bir yüzük vardı. Onu parmağına takmak için dört yıldır bekliyordum!"

Gözlerim açılıyor ve ne diyeceğimi şaşıyorum. Parmaklarını kaşımın üzerinde, şakağımda gezdiriyor, sonra yanağımdan aşağı inip dudaklarımı okşuyor, sanki yüz hatlarımı ezberlemeye çalışıyor.

"Bunların hiçbiri hızlı olmadı. Telefonunda dört yılı aşkın bir süredir kalbim duruyor. O bir an dışında asla tereddüt etmediğimi bilmek için tek yapman gereken okumak."

Beni bir kez daha öpüyor, sonra bırakıyor ve kıyafetlerini giymek için yataktan yuvarlanıyor. Jude komodinden telefonumu alıp bana uzatıyor.

"Lütfen, Doll?"

Usulca soruyor ve sonra odadan çıkıyor. Telefonu göğsüme yaslıyorum. Mesajları okumuyorum ama bunu yapmak için gerçekten çok düşünüyorum.

Tanner uykusundan uyanmadan önce hızlı bir duş alıyorum ve destansı yarışımızı yapıyoruz. Herkes oynamak için bize katıldı. Her biri sürmek için kendi ulusundan arabalar seçiyor ve kendi seslerini katledilmiş aksanlarıyla ekliyor. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim ve ilk birkaç seferde kahkahalarım paslanmıştı ama çocukların bana bakışlarını görmezden geliyorum, Jude'un bakışlarını görmezden geliyorum ve zaten yarı aşık olduğum küçük çocuğa odaklanıyorum. Mo koca gövdesini pistin ortasına vurarak eğlenceye katılmaya karar veriyor ama Tanner sinirlenemeden ben onun gövdesini devasa bir hız tümseğine dönüştürüyorum ve arabaları onun üzerinden havaya uçuruyorum. Mo bir süre bunu bir şampiyon gibi karşılıyor ama sonunda ayağa kalkıp Ash'in oturduğu yere gidiyor ve Ash kulaklarının arasına sürünmeye başlayana kadar koca kafasını kullanarak onun kucağının yarısına çöküyor.

Ondan nefret etmesi ve ona hırlaması gereken hain köpeğime tehditkâr bir şekilde bakıyorum, kuyruğunu kıstırıp mest olmuş bir şekilde üzerine salyalarını akıtması için değil. Yine de ona çok kızgın kalamam. Benim de Ash'ten nefret etmem gerekiyordu ve bir şekilde kendimi onun kollarında, yatağa onun tişörtüyle girmiş ve ondan gelen tek bir öpücüğe bayılmış halde buldum.

Jude ve Tate'in takımları İtalya ve Almanya, yarıştan çok yıkım derbisine dönüşen büyük bir kaza yapınca, kupayı elbette Tanner'ın takımı olan Amerika alır. Ash'in takımı olan Fransız ekibi, Mo'nun kuyruğunun tüm ekibi pist dışına gönderen bir tokatlaması nedeniyle diskalifiye edildi. Beck, Tanner'ın pit ekibinde yer aldığı için yarışa katılamadı ve benim gerçek İngiliz takımım, Amerikan takımı beni üçüncü kez geçtiğinde, daha çok sakat bir ayak bileği olarak bilinen hızlı hareket kabiliyeti eksikliği nedeniyle üst dudağını bükerek zarif bir şekilde çekildi.

Tanner galibiyetini kutlamak için pizza ve dondurma seçiyor ve akşam yemeği temizlenip o yatağa götürüldüğünde ben de gitmeye hazır oluyorum. İniş ve çıkışlarla dolu uzun bir kaç gün oldu ve bazı şeyleri düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. İyi geceler dileyip topallayarak odama gidiyorum ve kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum.

Üzerimi değiştirdim ve ayağımı yastığa koyarak yatağa yerleştirdim. Bugün çok fazla kullandığım için ağrıyor ama şişliğin çoğu indi ve düşündüğüm kadar acıtmıyor, yani çok kötü burkulmamış olmalı. Kalçama bastırıldığında hala biraz hassas ve üzerinde beyzbol topu büyüklüğünde mor ve mavi güzel bir çürük var. Yüzümün yan tarafındaki morluk çirkin ama darbeyi tam olarak alsaydım çok daha kötü olabilirdi. Neyse ki bugün hafif bir baş ağrısı dışında beyin sarsıntısına dair başka bir belirti yok. Yaralarımın en kötüsü boynumdaki izler ve boğazımdaki ağrı. Aynada kendime her ve onları gördüğümde, ölüme ne kadar yaklaştığımı hatırlıyorum ve yeniden titremeye başlıyorum.

Sanırım son iki gecedir kabus görmememin tek nedeni reçeteli ağrı kesiciler ama artık almamayı planlıyorum, bu yüzden bu gece saldırının tekrarları peşimi bırakmayacak diye endişeleniyorum. Aklıma her geldiğinde olanları bir kenara itiyorum ama biliyorum ki bununla yüzleşmek ya da bunun zihinsel geri tepmesinin sonuçlarına katlanmak zorundayım. Küçük bir kızken geçirdiğim araba kazasından sonra bu travmayı zihinsel olarak iyileştirmek için yıllarca terapi gördüm ve bu son travmada da bu becerilerimi kullanmaya çalışıyorum.

Terapistimin bana öğrettiği en büyük şeylerden biri, bazı şeylerin, bazı olayların tamamen kontrolümüz dışında olduğunu kabul etmemiz ve bununla iyi olmayı öğrenmemiz gerektiği. Öfkelenebilir, neden ben, neden bu oldu diye tekrar tekrar bağırabilirim ama asla bunu düzeltecek bir cevabım olmayacak.

Tüm bunlar, belki de bunun bir kaza olmadığı teorisiyle sorgulanmaya başlandı. Belki de bu araba kazasına biri sebep olmuştur. Belki de biri beni incitmeye, öldürmeye çalışıyordur. Belki de tanıdığımı, güvendiğimi ve sevdiğimi sandığım biri. Tüm bu ihtimaller beni çok üzdüğü kadar korkutmuyor da. Hayatım boyunca mücadele ettiğim şeye bir yenisini ekliyor. "Neden kimse beni istemiyor?" sorusu.

Gözlerimin arkasından tekrar yaşların akmaya başladığını hissediyorum, bu yüzden bu düşünce zincirini kapatıyorum ve dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Telefonumda gezinirken medya ilişkileri departmanından gelen bir e-postayı okuyorum ve ikinci bir açıklamadan sonra basının sakinleştiğini, rahatça dinlendiğimi ve polisin bana saldıran adamın izini sürme konusunda yeni bir gelişme olmadığını bildiriyor. Dikkatimi dağıtmak için çok fazla.

Telefonumu yatağa bırakıyorum ve saçımdaki lastiği çekmek için geriye uzanıyorum, oluşan ağrıyı hafifletmek için kafa derimi ovuyorum ve hiç düşünmemeye çalışarak gözlerimi kapatıp başımı arkaya yaslıyorum.

ASHER

İçeri bakıp onu kontrol etmek için sessizce kapısını açtım. Akşam yemeğinden sonra bu kadar çabuk ortadan kaybolması hoşuma gitmedi ve özellikle ağrı kesicilerini almadığı için canının yanmasından endişelendim. Yatakta oturmuş, başını karyolaya yaslamış, gözleri kapalı ve ayak bileğini yastığa dayamıştı. Orada durup onu doyasıya seyrediyorum. Koyu renk ipeksi saçlarının tamamı dökülmüş, omuzlarının üzerinde ipeksi bir şelale gibi dalgalanıyor. En sevdiğim saç bir zamanlar gökkuşağı bukleleriydi ama o peruk hiçbir zaman doğal kestane rengi dalgalarının yaptığı gibi parmaklarımı saçlarında defalarca gezdirip sonra da onu öpmek için sıkmak istememe neden olmamıştı. O benim Kelebeğimken kıvrımlarına, hareketlerine ve gözlerine aşık oldum ama bana aşkın gerçekte ne olduğunu gösteren sessiz kitap kurdu, küfreden ve ağlayan tırtıl ve tatlı Savy'nin diğer tüm katmanlarıydı.

Onun bu versiyonu yine farklı. Bazı açılardan kendine daha çok güveniyor, bazı açılardan ise daha sert ama tüm bunların altında hâlâ bir kafese hapsolmuş durumda. Kendi yaptığı görünmez parmaklıklardan oluşan bir kafes bu. O kafesi inşa etmesinin nedenlerinden birinin ben olduğum gerçeği, hayatımın geri kalanında pişmanlık duyacağım bir şey. O muhteşem mavi gözlerini açıp bana diktiğinde, gözlerindeki acı ve hüznün kapıyı arkamdan kapatıp yatağın ucuna doğru ilerlememi sağlıyor. Ellerimi yavaşça ayak bileğinin iki yanına usulca ovuyorum.

Son bir hafta içinde bu kadının üzerine o kadar çok şey yüklendi ki yardım etmeye nereden başlayacağımı bilemiyorum. Bizim onun hayatına zorla girmemiz, onun saldırıya uğraması ve amcasının niyetleri hakkındaki şüpheler çok bunaltıcı olmalı. Çoğuna yardımcı olamam ama o zamanlar olanların bir kısmını açıklamaya çalışabilirim.

Elimi cebime atıyorum ve hastanenin onun için eve gönderdiği ağrı kesici hap şişesini çıkarıp havaya kaldırıyorum. Kaşları çatılıyor ve alt dudağını çiğnedikten sonra başını sallıyor, ben de onları şifonyerin üzerine koyuyorum ve cebimden diğer reçetesiz hap şişesini çıkarıp ona uzatıyorum. Elimdekini almak için elini uzatana kadar gözleri birkaç kez şifonyerin üzerine koyduğum şişeye gidiyor.

"Tatlım, canın yanıyorsa daha güçlü olanları alman sorun değil," diyorum kaşlarımı çatarak. İç çekiyor ve başını sallıyor.

"Hayır, acı için onlara ihtiyacım yok. Ben sadece kabus görmek istemiyorum ama bu en iyi başa çıkma yöntemi değil, bu yüzden eczanedekilere bağlı kalacağım, teşekkürler."

Parmaklarım şişeyi sıkıyor, ilaçsız uyumaktan korktuğu fikrinden nefret ediyorum. Arkamı dönüp ona banyodan bir bardak su getiriyorum ve o birkaç hap alıp bardağın yarısını içtikten sonra yatağın yanına koyarken yanına oturuyorum. Savy başını benden yana çevirip uzaklara bakıyor. Bunun yalnız kalmak istediği anlamına geldiğini biliyorum ama şu anda onun üzüntüsüne ya da onu yalnız bırakmaya dayanamıyorum, bu yüzden uzanıp ışığı kapatıyorum ve sonra yatakta yanına uzanıyorum ve bir kolumu beline dolayarak onu göğsüme çekiyorum. Kollarımda geriliyor ama çekilmeye çalışmıyorum.

Yüzümü saçlarına gömüyorum ve mırıldanıyorum, "Kabusların içeri girmesine izin vermeyeceğim meleğim."

Yumuşak bir iç çekişle yavaş yavaş bana doğru gevşiyor. Birlikte o kadar uzun süre sessizce uzandık ki uykuya dalmış olabileceğini düşündüm, ta ki üzgün bir sesle "Neden buradasın Ash? O zamanlar birlikte değildik. Sen... sen beni sevmiyordun, sonunda benden nefret ettin."

İçimi bir endişe kapladı. İşte fırsat. İşte sonunda ona, kardeşlerime ve kendime yaptıklarımı açıklama ve telafi etme şansım. Bunu doğru yapmalıyım çünkü sanırım sadece tek bir şansım olacak. Söyleyebileceğim yüzlerce farklı şey, bahane aklımdan geçiyor ama hiçbirisi yeterli gelmiyor, bu yüzden daha derine iniyorum ve kökünü onunla paylaşıyorum.

"Benim... terapistim... bir keresinde bana tüm saçmalıklarımı, tüm bahanelerimi ve o zamanlar olduğum gibi olmamın nedenlerini yakan bir şey söyledi."

"Terapide miydin?" Savy şaşkınlıkla sorar.

"Hâlâ öyleyim meleğim," diyorum ona hafif bir gülümsemeyle. "Bana dedi ki, eğer seni ilk inciten şeyi iyileştirmezsen, gelen insanların her tarafını kanatırsın."

sana zarar vermedikten sonra. Angel, her yerini kanattım ve bunların hiçbirisi senin suçun değildi."

Onu sırtüstü yatırıyorum ve yatağın daha da aşağısına indiriyorum, böylece düz bir şekilde yatıyor ve pencerenin loş ışığında yüzünü görebiliyorum. Bana göz kırptıyor ama bir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum.

"Jude muhtemelen size oldukça zor bir mahallede büyüdüğümüzü söylemiştir. Suç ve bağımlılık her yeri sarmıştı ve benim ailem de farklı değildi. Ailem de dahil olmak üzere akrabalarımın çoğu bir çetenin küçük oyuncularındı. Büyürken etrafımızda hep karanlık işler dönüyordu. İnsanlar sırf öne geçmek için sırtınıza basar, boğazınızı keserdi, buna kendi ailem de dahildi ve bu bizim için sıradan bir Salı günüydü. Bir sonraki skor, bir sonraki vurgun için her şeyi yaparlardı ve çocukları da bir şeye ihtiyaç duyduklarında başvuracakları başka bir kaynaktı. Genç yaşta ailemden değerli bir şey saklamayı ve bana doğru gelen bir yumruğu en iyi nasıl savuşturacağımı ya da en aza indireceğimi çok çabuk öğrendim. Jude, Tate ve Beck'e kadar hayatım boyunca benden bir şey almayan ya da beni hayal kırıklığına uğratmayan tek kişiydi."

Bir sonraki kısımda sertçe yutkunuyorum, ona söylemesi en zor kısım.

"Onlar dışında kimseye güvenmedim - güvenemedim - ama lanet olsun, bundan daha fazlasını o kadar çok istedim ki. Senin Kelebek' daha fazlasına sahip olmak, aşık olmak için mükemmel bir kadındı. İşte her gece benim için dans ediyordun. O kadar güzeldin ki, o gözlerinle bana bakıyordun. Bazı geceler sanki tek kelime etmeden sohbet ediyorduk. Berbat bir gün geçirsem bile, gözlerinle bana her şeyin yoluna gireceğini söyledin. Harika bir gün mü geçiriyorsun? Kelebeğimi görmeye gider ve bunu seni becererek kutlamayı ne kadar çok istediğimi gözlerimle anlatırdım. Sen benim için mükemmel bir kadındın çünkü parmaklıklara sarılmış olarak geldin. Güvenle saklanmıştın, böylece sana asla güvenmek zorunda kalmadım. Benden bir şey alacağın ya da beni hayal kırıklığına uğratacağın konusunda endişelenmeme gerek yoktu."

Düzelene kadar parmaklarımı çatık kaşlarının üzerinde gezdiriyorum.

"Sonra sen, gerçek sen, Savy - sen hayatıma girdin. Seni neredeyse diğer versiyonun kadar izledim. Kardeşlerimle nasıl olduğunu izledim. Onlardan hiçbir şey almayışını, onlara bir şeyler verirken karşılığında hiçbir şey istemeyişini ve bunu kendim için de çok istedim. Ama sana güvenemedim. Çok yakındın. Sana aşık olmak ve diğer pek çokları gibi beni alıp hayal kırıklığına uğratmana kendimi açmak çok kolay olurdu

vardı. Seni kendimden uzak tutmak için bir pislik gibi davrandım ama sen yine de kalbime girmenin bir yolunu buldun. O gece, her şeyin ters gittiği gece?"

Boğazımın duygularla dolduğunu hissediyorum ve kendimi aptal durumuna düşürmemek için onları kontrol altına almak için duraklıyorum ama Savy ilk kez uzanıp bana dokunuyor.

Sıcak parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor ve "Anlat bana" diye fısıldıyor, o kadar tatlılık ve anlayışla ki neredeyse kırılıyorum. Kendimi daha iyi bir adam yapmak için yaptığım onca çalışmaya rağmen, bu kadını asla hak edemeyeceğim. Boğazımı temizliyorum, derin nefes alıyorum ve ona gerisini anlatıyorum.

"O gece Kelebek dansını izlemek için orada değildim. Kafesteki kıza veda etmek için oradaydım çünkü sonunda seni, gerçek seni seçecek kadar cesurdum. O gece seni seçtim, Savy."

Yüzü acıyla buruşuyor ve "Vanessa!" diye bağıyor.

Yüzünden aşağı süzölmeye başlayan gözyaşlarını parmaklarımın tersiyle siliyorum.

"Evet, her şeyi havaya uçurmam için tam olarak doğru tetiği buldu. Sonunda şansımı deniyordum, sonunda güveniyordum ve o benim en kötü korkularımı besledi. Kelebek olduğun için çok öfkeliydim. Her şey başka bir ihanet gibi geldi ve sonra diğer tüm saçmalıkları da buna ekledi. Sen bir dolandırıcıydın. Hepiniz yalandınız. Cesaretimi çalmak ve senin hakkında en kötü şeylere inanmak için tek gereken buydu. Ve bizi kandırmanın ve yalan söyleyenin o olduğunu öğrendiğimizde... sen gitmiştin."

Savy avucunu çeneme dayıyor ve beklediğim son şeyi söylüyor.

"Tanrım, çok üzgünüm Ash. Sana bunu yaptığım için çok üzgünüm."

Şok içinde ağzım açık kalıyor ve sonra ellerimi başının iki yanına koyarak bacaklarının arasına yerleşmek için onun üzerinden kayıyorum.

"Sakın bana bunu söyleme. Asla... asla benden özür dileme. Kahretsin, meleğim! Sen yanlış bir şey yapmadın. Asla özür dileycek bir şey yapamazsın."

Başını hızlıca iki yana sallar. "Hayır, sana en başından söylemeliydim. Tate beni evinize getirdiğinde sizi görür görmez. Size Kelebek olduğumu söylemeliydim. Hepinize gerçek adımlı da söylemeliydim. Her şeyi mahveden benim sırlarımdı. Seni bu kadar inciten benim yalanlarımdı."

İnliyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. Bu lanet kıza. Bu güzel, tatlı, kalp dolu kız. İzin verirse onu hayatımın sonuna kadar çok seveceğim ve bunu ona söyleyeceğim.

"Meleğim, seni seviyorum. Her halini, her katmanını, her santimini ve kalbini seviyorum. Lütfen, seni sevmeme izin vereceğini söyle. Kalacağını söyle ki sana şimdi kim olduğumu, senin için kim olmak istediğimi gösterebileyim."

Sözlerim üzerine gözlerinin açıldığını ve sonra benden uzaklaştığını görüyorum, o andan itibaren duvarı tekrar yükseliyor ama buna izin veremem. Ona çok ihtiyacım . Eğer bunu duymazsa, benimle birlikte hissedene kadar ona göstereceğim. Ağzım onunkine düşüyor ve o tatlı dudakların tadını sadece ikinci kez alıyorum ama ondan bir öpücükten çok daha fazlasını istiyorum. Hepsini istiyorum. Dudaklarının arasını yalayarak beni içeri alması için ağzımla ona yalvarıyorum. Parmaklarımı onunkilere geçirip sıkana kadar elimi kolundan aşağı kaydırıyorum. Dudaklarıma karşı küçük bir çılgılık atıyor ve sonra ağzını benim için açıyor. Tüm avantajı kullanıyorum ve dilimi onunkiyle karıştırıyorum, okşuyorum, göğüsleri her nefes alışında bana doğru gerilene kadar ağzını keşfediyorum.

Sertleşen sikimi kalçalarının birleştiği yere doğru sallıyorum ve kalçaları daha fazla sürtünmeyi kovalamak için kalkıyor. Küçük ihtiyaç miyavlamaları çıkarmaya başladığında, neredeyse pantolonumun içine boşalıyordum. Çok uzun zaman oldu. Hayatıma girdiğinden beri sikime dokunan tek şey yumruğum olduğu için bunu bekledim. Ona nefes almak için havaya ihtiyacım olduğu gibi ihtiyacım var.

Ağzımı onunkinden aşağı çekip çenesini öpüyorum ve yalvarıyorum, "Seni ne kadar çok istediğimi göstermeme izin ver meleğim. Lütfen bebeğim, sana dokunmama izin ver?"

Çürüklerinin üzerinden aşağıya doğru bir yol yalayıp öperken ve gömleğini kenara ittikten sonra dişlerimi köprücük kemiğinin üzerinde gezdirirken bir iniltiyle başı geriye düşüyor. Parmaklarımı onunkilerle sarmaş dolaş tutuyorum ve diğer elimle gömleğinin yakasını daha da aşağı çekiyorum, böylece göğüslerinin kabarıklığı üzerinde sıcak ve ıslak bir iz bırakabiliyorum. Serbest eli saçlarımın arasına giriyor ve beni meme ucuna doğru çekerek sikimi ağlatıyor. Daha fazlasına ihtiyacım var, ondan daha fazlasına. Bunca yıldır hayalini kurduğum bu mükemmel göğüsleri görmem gerekiyor, bu yüzden diğer tarafa gidip gömleğini boynuna kadar aşağıdan yukarı doğru itiyorum. Çıplak göğüsleri aç gözlerime maruz kaldığında arzuyla sert bir nefes çekiyorum. Kahretsin, o kadar mükemmel ki. Ellerimin onun üzerinde olmasına ihtiyacım var, bu yüzden birleşmiş ellerimizi ağzıma götürüyorum, her bir eklemine öpüyorum ve sonra elini yastığın üzerinde başının üzerine bastırıyorum.

"Umarım gidecek bir yerin yoktur çünkü göğüslerine tapınmak için birkaç saate ihtiyacım olacak meleğim. Bu güzelliklerin yüzlerce rüyamda başrol oynadığını söylersem yalan söylemiş olmam."

Sözlerimle göğsünde canlanan kırmızı allığı görebilmeme yetecek kadar

ışık var ve bu beni aşağıya eğilip ısınan kızarıklığı yalamaya itiyor.

Derisini. Her bir memenin alt tarafını yalayıp emerek, ellerimle kavrayıp sıkarak acele etmiyorum. Gül rengi tomurcuklarını önce parmaklarımla yuvarlıyor, sonra dilimle oynamadan önce ağzımın derinliklerinde emiyorum. Saatlerimi burada onun tatlılığıyla ziyafet çekerek geçirebilirdim ama Savy dikkatimi başka bir yere çekmek istediğini açıkça belli ediyor. Dizlerini yanlarıma doğru çekiyor ve vücuduyla bana yalvararak tümseğini bana doğru sertçe sürtüyor.

"Lütfen, lütfen Ash. Acı çekiyorum. İhtiyacım var..."

Ben de öyle bebeğim, ben de öyle. Islak bir patlamayla meme ucunu bırakıyorum ve başımın üzerinden uzanıp tişörtümü çıkarıyorum, yana atıyorum ki saten tenini tenimde hissedebileyim. Gömleğini çıkarmak için diğer kolunu kaldırıyorum ve sonra ağzımı yan tarafına doğru kaydırıyorum ama renkli mürekkebin kenarını görüyorum. Kalçasında küçük bir kelebek dövmesi olduğunu biliyorum ama bu yeni olmalı. Onu yan çevirecek kadar yukarı kaldırıyorum ve dudağımı ısıyorum, parmaklarım kalçasındaki küçük kelebekten diğerlerine doğru uçuşan kelekelerin izini sürerken dövme yan tarafına doğru büyüdükçe daha da büyüyor. Tüm kelekeleri siyah dikenli sarmaşıkların arkasında. Eğilip her birini hüznle öpüyorum. Bunun ne olduğunu, ne anlama geldiğini biliyorum. Kelebeğim kafesinden çıkmış olabilir ama herkesi uzak tutmak için dikenlerle dolu yeni bir kafes yarattı.

"Seni bundan kurtaracağım meleğim. Uçmana yardım edeceğim."

Ona boğuk bir ses tonuyla söz veriyorum ve sonra pantolonunu ve iç çamaşırını bacaklarından aşağı sürüklüyorum. Sırt üstü dönüyor ve beni vücuduna doğru sürüklüyor.

"Uçmak istemiyorum. Yanmak istiyorum. Her şeyi yak Ash. Bana unutturur musun?"

Sesindeki çaresiz hüznün kalbimi kırıyor ama şu an için her şeyi yaparım, ona istediği her şeyi veririm. Uzanıp eşofmanlarımı çıkarıyorum ve yatağın ucuna atıyorum. Hiçbir şey onun yumuşaklığını bedenimde ten tene hissetmek kadar iyi gelmemişti. Onun her santimini keşfetmek, tatmak, dokunmak, öpmek ve ısırma istiyorum ama o kontrolü ele alıyor - bizi döndürüyor, böylece ben sırtüstü yatıyorum ve o da bana biniyor. Sıcak parmakları üzerinde geziniyor, göğüs kaslarımın haritasını çıkarıyor, kalbimin üzerindeki küçük mavi kelebeğe duruyor ve sonra karın kaslarıma, sikime doğru devam ediyor. Saçları öne düşüp tenime sürtünüyor ve bu şimdiye kadarki en erotik duygu. Parmakları fısıltı yumuşaklığında, gerilen şaftımın üzerinde geziniyor ve sertçe kavramasından daha yoğun hissettiriyor.

Savy bana bakıyor ve o bebek mavilerindeki şehvet, sikimin parmaklarına karşı sarsılmasına neden oluyor. Dudaklarında küçük, kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor ve

Kalçalarını ileri doğru atıyor, şaftımı sırlıslam yarığına doğru sürüklüyor. Dişlerini alt dudağından çekerek küçük bir zevk nefesi çıkarıyor ve sonra klitorisini bana sürterek ileri geri sallanmaya başlıyor. Onun kaygan merkeziyle buluşmak için yukarı doğru itiyorum ve gözlerimi onun güzel yüzünden alamıyorum, benden aldığı zevkle büyüleniyorum. Onu sonsuza dek izleyebilirim.

"İçimde sana ihtiyacım var. Beni becermene ihtiyacım var Ash."

İnliyor ve kalçalarını kaldırıp içine girmem için gereken tek şey bu. Sıcaktan sırlıslam olmuş amcığı sanki sikim için yaratılmış gibi beni tamamen içine alıyor ama sanki beni evinde karşılıyormuş gibi etrafımda titreştiğinde duygular kaynıyor ve boğazımı tıkıyor. Onları tutmaya çalışırken onu hala şaftımın üzerinde tutuyorum.

"Bebeğim... Bir dakikaya ihtiyacım var."

Altı lanet yıl. Altı yıldır tam burada olmayı bekliyordum. Onun içinde, onun bir parçası, bir bütün olarak. Bana bu kadar sert vuracağını, bu kadar önemli olacağını bilmiyordum.

Savy ellerini göğsüme koymak için öne eğiliyor, gözleri okuyamadığım gölgelerle dolu.

"Düşünmeyi bırak ve bana göster Ash. Bizi yak."

Sözleri beni daha da derine itiyor ve sonra kalçaları yuvarlanmaya başlıyor. Beni ele geçiriyor, bana sahip olduğu her şeyi aşıyor ve ben de her şeyimi ona geri veriyorum. Kaygan amcığı her yuvarlanışta, her itişte sikimi sıkıyor. Başı geriye düşüyor ve saçlarının ipeğinin kalçalarımın üzerinde gezindiğini hissedebiliyorum ama bu yeterli değil. Daha fazlasına ihtiyacım var, daha da derinleşmek istiyorum, bu yüzden bizi tekrar yuvarlıyorum, dizini yanımdan yukarı çekiyorum ve ona çarpıyorum.

"Siktir! Evet! Tekrar!"

O haykırıyor ve ben de haykırıyorum. Tırnakları sırtıma batarken ve gözleri gözlerime bakarken bile için biriktirdiğim tüm bastırılmış sevgi ve çaresizlikle onu beceriyorum ve hala daha fazlasını istiyorum. Bir elimi kıcının altından geçirip kalçalarını kaldırıyorum ve yemin ederim ki içine ne kadar derin ve sert girdiğimde rahmini hissedebiliyorum. Başını sallıyor ve sikimin etrafında sıkılaşıırken adımı inliyor. Serbest kalmamı engellemeye çalışırken sırtımdan terler akıyor. İstedğim her şey onda var ve amının sikimi kadife gibi kavrayışı mümkün olan en iyi şekilde acı veriyor.

Ona doğru homurdanıyorum, "Ver onu bana, benim için gel meleşim. Sikimin her yerine boşal!"

Boşalırken amı beni o kadar sıkıyor ki kendimi tutamıyorum. İçine boşalırken dişlerimi sıkıyorum ama o etrafımda tekrar tekrar kasılırken bile sikim acı verici bir şekilde sert kalıyor. Onu sikmeden duramıyorum. Mükemmellik böyle bir şey ve ben henüz bundan vazgeçmeye hazır değilim. Bizi yanlarımıza yuvarlıyorum ve bacağına daha da yukarı çekip itmeye devam ediyorum.

"Ben... Ben yapamam! Ash... bu çok fazla."

Hıçkırıyor, ben de onun çığlığını ağzımla yutuyorum ve onu itiyorum, bizi itiyorum - daha yükseğe. Ağzına da amına saldırdığım kadar sert saldırıyorum, artık akılsız bir canavardan başka bir şey değilim. Onu ruhumu yakan bir ateşle istiyorum. Onun tekrar üzerime boşalmasını hissetmeliyim. Bu yüzden çekiliyorum, vücudundan aşağı kayıyorum ve klitorisini yalıyorum, altımda titreyene kadar karışık salgılarımızı kucaklıyorum ve sonra onu ters çeviriyorum, kıcını yukarı sürüklüyorum ve ona geri çarpıyorum. Dişlerimi omzuna geçirerek içine giriyorum ve bunun için ne kadar beklediğimden sonra hala yeterli değil. Bir elim göğsünü kavıyor ve sıkıyor, parmaklarım sert küçük meme ucunu çekiştirip yuvarlıyor ve diğeri şişmiş klitorisini okşamak için etrafta kayıyor.

"Bu amcığ! öyle bir sikeceğim ki, benim olduğunu asla unutmayacaksın, Kelebek. Sikimi sık bebeğim, beni kurut. O kadar sıkı ve ıslaksın ki günlerce burada kalıp bu amcığ! sikebilirim. Seni sahiplenmek için çok uzun zamandır bekliyordum. Sen benim Kelebeğimsin, meleğimsin. Benim için gel! Benim olanı bana ver!" Emrediyorum.

Adımı haykırarak hepsini bana veriyor. O etrafımda nabız gibi atarken ben arkama yaslanıp sert ve hızlı bir şekilde pompalıyorum. Sonunda eve vardığımda yastığa hıçkırarak ağlıyor, görüşüm kararırken ve tek görebildiğim onun kanatları olurken rahmini tohumumla dolduruyor.

SAVY

Sabah uyanıp Ash'e uzandığımda yatağı boş buluyorum, kalbim acıyla sıkışıyor, onu özlüyorum ve boku yediğimi anlıyorum. Bu adamlar beni domino taşları gibi teker teker deviriyor. Burada kalamam. Gitmeli ve onlarla arama biraz mesafe perspektif koymalıyım. Lanet olası bir hafta sonu ve kendimi tüm bunlardan korumak için özenle ördüğüm koruyucu duvarı neredeyse yıktılar. Onlarla sadece seks yapabileceğimi ve bunun sadece fiziksel olarak kalacağını düşünerek aptallık ettim. Onlara izin verdiğim her dokunuş, onlara bir şans daha vermem için beni ikna etmeye çalışırken duygularla dolup taşıyor. Hepsine tekrar aşık olmak o kadar kolay olurdu ki ama sonra her şey tekrar ters gittiğinde parçaları toplamak için kim orada olurdu? Hiç kimse çünkü bu sefer parçalar olmayacak, benden geriye sadece küller kalacak. Bırakın dört...beş kişiyi, sevdiğim bir kişinin daha beni terk etmesine dayanamam. Beck'in oğlu da bunun bir parçası. Hayır, yapmayacağım.

Ash'le dün gece yaptıklarımızdan dolayı bacaklarımın arasındaki ağrıyı görmezden gelerek yataktan kalkıyorum ve kıyafetlerimi çantama sürüklemeye başlıyorum. Saçlarımı toplayıp giyindikten ve morlukları mümkün olduğunca makyajla kapattıktan sonra banyo tezgâhındaki her şeyi çantaya atıp fermuarını kapatıyorum. Eve gitmem gerekiyor. Gitmem gerekiyor.

Odamdan çıkıyorum ve köpeğimi aramaya gidiyorum. Tanner ve Paula ile birlikte oyun odasındaydı. Tanner Mo'nun iri bedenine yaslanmış, büyük bir kitabı karıştırıyor. Küçük tatlı sesi bir şeyler geveliyor ve Mo'ya bir hikaye okuduğunu fark ediyorum. Kalbim acıyla sıkışırken hızla geri çekiliyorum. Yeni en iyi köpek arkadaşını ondan nasıl alabilirim? Götüremem. Mo'nun burada kalması gerekecek, en azından şimdilik. Hızla arkamı dönüyorum ve ayak bileğim acıyor ama bunu görmezden geliyorum ve aceleyle odama geri dönüyorum.

Ŗu anda etrafta kimse olmadığı için Ŗükrediyorum. Dışarı ıkıp Patrick'in gelip beni ön kapıdan almasını bekleyeceğim.

Tate beni fark ettiğinde ön kapının yarısına kadar gelmişim. Omzumdaki çantamı fark edip başını sallamaya başladığında gülümsemesi soluyor ve sonra kayboluyor.

"Bebeğim, yapma. Lütfen, gitme."

Gözlerimi yüzünden çekiyorum, böylece yüzündeki acıyı görmek zorunda . "Ben... Gitmek zorundayım. Diğerlerine söyle... Gitmem gerek."

Birkaç adım daha attığımda Tate hayal kırıklığını homurdanıyor ve sonra bana doğru adım atarak "Siktir et!" diye bağıyor.

Bana doğru koşup çantamı aldıktan sonra beni omzuna attığında gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

"Tate! İndir beni!" Bağıyorum ama o sadece bir elini kııma vuruyor ve beni daha önce girmedığım farklı bir koridora taşıyor.

"Beni isteğim dışında burada tutamazsın, Tate!"

Esprili bir şekilde kıkırdıyor.

"Gitmeyeceğim. Ama eğer gideceksen bunu hepimize söylemelisin. Bir daha tek kelime etmeden kaçmana izin vermeyeceğim."

Hayal kırıklığı içinde gözlerimi kapattım. Yapacağım şey tam olarak buydu. Hepsiyle aynı anda yüzleşmek uzaklaşmayı neredeyse imkânsız hale getirecekti. Bir kapıyı iterek açıp tamamen donanımlı bir spor salonuna girerken gümbürdeyen bir müzik duyuyorum. Tate beni omzundan indirip ayaklarımın üzerinde sabitledikten sonra yanına gidip müziği kapatıyor. Beck kaldırdığı ağırlık barını tekrar yuvasına bırakırken ve Jude koştığı koşu bandını durdururken parmaklarımı gergin bir şekilde büküyorum. Üç çift göz beni olduğum yerde sabitlerken gözlerim odanın içinde geziniyor ve Ash'in de burada olmamasından dolayı biraz rahatlıyorum.

"Gitmek istiyor. Onu çantasıyla gizlice çıkarken yakaladım." Tate onlara anlattıktan sonra bana "Hoşça kal bile demeyecektin, değil mi?" diye sordu.

Öfkenin suçluluk duygusunu bir kenara itmesine ve ona karşılık vermesine izin verdim.

"Hayır, ben değildim! Beni buraya getirmeni ben istemedim. Aslında sana buraya gelmeyeceğimi söyledim ama sen bunu görmezden geldin, bu yüzden sinirlenmeye hakkın yok."

Jude iç geçiriyor ve ellerini yüzünde ovuşturduktan sonra bana yorgun bir bakış fırlatıyor.

"Kaçmayı ne zaman bırakacaksın, bebeğim?"

Bakışlarım Beck'e yöneliyor ama o sadece boyun eğmiş görünüyor.

"Ben... Ben kaçmıyorum. Sadece eve gitmem gerekiyor. Tüm bunlardan biraz uzaklaşmaya ihtiyacım var."

Ash içeri girdiğinde Jude verdiğim cevaba sinirlenerek koşu bandından iniyor. Hepimize bakıyor ve omuzları çöktüğünde tırnaklarımı avuçlarımın içine sıkıştırıyorum.

"Uzayda dört yıldan fazla zaman geçirdin Savy! Bu kadar oyun yeter!" Tate ısıtır.

Siktir et onu! canı cehenneme.

"Oyun mu? Oyun mu oynuyorum? Siktir git! Benimle oyun oynayan sizsiniz. Dört yıl boyunca! Gönderdiğin mesajlardan, mektuplardan bahsedip duruyorsun. Sanki bu her şeyi düzeltecekmiş gibi hepsini okumamı istiyorsun ama bunların hiçbirisi olanları düzeltmeyecek."

Göğsümde her kelimeyle birlikte büyüyen sert bir acı yumağı var, sesim yükseldikçe ve bunu tekrar yapamamamın gerçek nedeni ortaya çıktııkça daha da çaresizleşiyor.

"Bana inanmadın! Beni seçmedin! Sen... sen beni YALNIZ bıraktın!"

Göğsümdeki ağrı beni ikiye katlıyor, bu yüzden kollarımı karnıma sarıyorum ve parçalarımı bir arada tutmaya çalışarak olabildiğince sıkı tutuyorum.

Tam dizlerimin bağı çözülürken güçlü kollar beni sarıyor ve ağırlık sehпасına taşıyor. Elleri sırtımı ve saçlarımı okşarken Tate beni kucağına alıyor. Orada öyle boş hissederek oturuyorum ki ağlayamıyorum bile. Gözlerimi odanın karşısındaki duvardan ayırmazken sesim düz ve duygusuz.

"Beni yalnız bıraktınız. Dört yıl geçti ve biriniz bile gelmediniz. Ne olaydan sonra ne de o zamandan beri. Beni istediğinize neden inanayım ki? Tüm sözlerinizin hiçbir anlamı yok çünkü size ihtiyacım olduğunda gelmediniz. Beni yalnız bıraktınız."

Jude önümde diz çöküyor ama gözlerimi ondan uzak tutuyorum. Şu anda ne onun ne de diğerlerinin yüzüne bakmak istemiyorum.

", siktir, siktir. Doğru şeyi yaptığımızı sanıyorduk."

Ash onlara bakmak için çenemi çevirmeye çalışıyor ama yüzümü geri çekiyorum. Sesi suçlulukla islanmıştı.

"Bu benim hatam... yine. Sana gidip her şeyi düzeltmek istediler. Onlara aralarında seçim yapmanı isteyip istemediklerini sordum. Jude batı yakasında oynayacaktı, Tate ise Florida'ya gidecekti. Seni geri kazanacaklardı ama sonra kiminle birlikte olacağına karar vermek zorunda kalacaktın. Ben

Bencil olmak. Hepimizle değil de birlikte olman fikrinden nefret ediyordum. Onları beklemeye ikna ettim. Çok zr dilerim."

Jude ve Tate st konuşurlar. "Bu senin suçun değil."

"Hepimiz aynı fikirdeyiz."

Beck i çekerek sırtımı ovuyor.

"Sonra Tanner bize geldi ve annesinin senin peşine düşmesinden endişe ettik."

Tate yüzünü saçlarıma bastırıyor.

"Sadece seni almaya gelmeliydik, bebeğim. Seninle işleri yoluna koyduktan sonra diğer her şeyi zebebilirdik. Seni bu kadar uzun süre yalnız bıraktığımız için ne kadar zgn olduğumuzu asla bilemeyeceksin."

Yanıt vermemi bekliyorlar ama ben hâlâ acıdan sımsıkı sarılmış durumdayım ve yanıt veremiyorum. Jude ellerimden birini tutuyor ve parmaklarımı açmaya zorluyor, bulduğu şeye kaşlarını çatıyor ve sonra tırnaklarımın tenimde açtığı kızgın kırmızı girintileri öpüyor. Avucumu göğsüne, kalbinin üzerine yerleştiriyor.

", bir dakika bana bakmanı istiyorum, sonra seni... bırakacağız."

Onu inkar etmek, duvara bakmaya devam etmek istiyorum ama ses tonundaki bir şey gözlerimin sonunda onun altın rengi gözleriyle buluşmasını sağlıyor.

"Bizi affetmemelisin. Kaç kez uvalladığımız, seni kaç kez incittiğimiz için bunu hak etmiyoruz. Sen hepimizden çok daha iyisini hak ediyorsun. Ama şunu bilmeniz gerekiyor. Bu gezegende yedi milyar insan var ve tüm bu insanlar arasından her birimiz seni seçiyoruz. Her zaman seni seçeceğiz, bebeğim. Bu yüzden bizi affetmemelisin ama yine de senden affetmeni istiyorum. Senden bizi seçmeni istiyorum. Sonsuza kadar bizi seç. O duvarı yık, bebeğim. Bunu kendin için yap. Sevgiyi seç ve biz de ölene kadar sana sevgimizi verelim. Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağız."

Birkaç dakika daha gözlerimin içine sertçe bakıyor ve sonra geri çekilip Tate'e başıyla selam vererek ayağa kalkıyor.

"Onu evine bırakacak mısınız?"

Tate'in kolları bir an için beni sıkıyor ama sonra gevşiyor ve beni kucağından kaldırıp odadan çıkartıyor.

SAVY

Mo'nun içinde olmadığı ev çorak ve yalnız hissettiriyor ama belki de bu sadece içimdeki bir yansımasıdır. Bir yere uzun süre yerleşemiyorum. Adını koyamadığım bir şeyi aramak için odadan odaya, kattan kata hayalet gibi dolaşıyorum. Şimdi bununla mı yüzleşeceğim? Beni meşgul edecek işten başka bir şey olmayan bu büyük boş evde sonsuza kadar yalnız mı kalacağım? İstediğimin bu olduğunu sanıyordum. Bir daha incinmeyeyim diye herkesi kendimden uzak tutmak. Hayatımı yalnız yaşayayım ki bir daha böyle bir acı hissetmeyeyim. Peki bu neden bu kadar kötü hissettiriyor? Bana söyledikleri her şey kafamın içinde tekrar tekrar dönüp duruyor. Tüm o özürler, tüm o açıklamalar, tüm o sevgi.

Bir aile olarak birlikte bir geleceğe dair verdikleri sözler en başından beri istediğim tek şeydi. Kendi saçmalıklarına karşı başımı sallıyorum. Tek istediğim buydu, nokta. Şimdi de tek istediğim bu. Uzun zaman önce olduğum o üzgün küçük kıza geri dönmüş gibi hissediyorum. Babamın eve gelip bana bir saatlik değerli zamanını ayırmasını bekliyorum. Arabada üşürken beni bırakmaması için ona yalvarıyordum. Celeste ve Vanessa'nın beni sevmesini, böylece birlikte bir aile olabilmeyi diledim. Beni sevebileceklerini düşündüğüm dört aptal çocuğa aşık olmak. Ve şimdi beni tekrar hayal kırıklığına uğratmasınlar diye büyüdükları adamları kendimden uzaklaştırıyorum.

Jude'un sözleri kafamın içinde dönüp duruyor.

"Saçmalık, Savy. Bana her şeyi vermedin. Arkasına saklandığın duvarın üzerinden bana bir bakış attın. Gerçekte kim olduğuna dair küçük bir bakış ve bu beni sana sırlıslıkla aşık etti."

Artık kendime yalan söyleyemem. O haklı. O zamanlar hepsinden çok şey saklamıştım. Maskelerin, parmaklıkların ve duvarların ardına saklanmaya o kadar dikkat ettiler ki, yine de bir şekilde istemeye, sevmeye geldiler. Tabii ki bir şeyler patlayacaktı.

yüzümde. Korkağın tekiydim, onlara her şeyi anlatmaktan, onlarla her şeyimi paylaşmaktan çok korkuyordum. Onlar hata yaptı ama ben de yaptım. Tüm sözleri beni vurdu.

"Seni bundan kurtaracağım meleğim. Uçmana yardım edeceğim."

"Ben de onun senin olmasını istiyorum. Onu doğuran kişiyi değiştiremem ve değiştirmem de çünkü değiştirirsem şu an olduğu kişi olmaz ama sen ileride onun annesi olabilirsin. Bir aile olabiliriz, sevgilim."

"Kahramanınız olmama izin verin."

"Lütfen Savy, sana o adamı göstermem için bana bir şans ver. Cesur olursan bir daha asla yalnız kalmak zorunda kalmazsın."

"Bu gezegende yedi milyar insan var ve tüm bu insanlar arasından her birimiz seni seçiyoruz. Her zaman seni seçeceğiz."

"Kaçmayı ne zaman bırakacaksın, bebeğim?"

"Senden bizi seçmeni istiyorum. Sonsuza kadar bizi seç. O duvarı yık, bebeğim. Bunu kendin için yap. Sevgiyi seç ve biz de ölene kadar sana sevgimizi verelim. Seni bir daha asla yalnız bırakmayacağız."

"Söyle, Savy. O duvarın ardına şeyi söyle."

Söyle lan!"

Korkmaktan çok yoruludum. Uzun zamandır onlara ya da herhangi birine tekrar izin vermekten korkuyordum ama şimdi yaptığım farklı bir korku olduğunu biliyorum. Söylediklerinde gerçekten ciddi olmalarından korkuyorum. Beni seçmelerinden, beni istemelerinden korkuyorum ve bu da en az onun kadar korkutucu. Saklanmayı bırakmalı, maskemi düşürmeli, duvarları yıkmalı ve onlara her şeyimi göstermeliyim. Beni oluşturan tüm kırık parçaları ve asıl korktuğum şey gerçek benim yeterli olmayacağı. Daha çok onları hayal kırıklığına uğratan kişi olmaktan korkuyorum. Yeterli olmadığım için beni terk edeceklerinden korkuyorum. Hepsi beni hak etmediklerini söylediler ama belki de ben onları hak etmiyorum. Hak ettiğimi düşündükleri erkek olmak için her gün çalışacaklarına söz verdiler, eğer onları geri seçersem benim de aynısını yapacak kadar cesur olmam gerekmez mi? Yeterli olmak için her gün çalışmak, hak ettikleri kadın olmak?

Sonunda neye karşı savaştığımı anladığımda ev karanlıktı. Ve o kadar yüksek sesle bağıryorum ki yankılanarak geri dönüyor.

"Onları ben seçtim!"

Merdivenlerden kütüphaneye koşuyorum, çekmeceleri sürükleyerek açıyorum ve en altta babamın bana yazdığı mektup olmak üzere bir yığın mektubu yere döküyorum.

Bir nefes üflüyorum, katlıyorum ve cebime atıyorum. Beni terk edecek ilk adamla yüzleşmeden önce bunu yapmalıyım. Raflardan kucak dolusu kitap indiriyorum ve onları bir daire şeklinde üst üste yığıyorum. Yıllar boyunca bana gönderdikleri tüm küçük hediyeleri topluyorum ve yarattığım karmaşaya ekliyorum ve sonra hepsinin ortasında oturup telefonumu çıkarıyorum, Jude'un mesajlarını açıyorum ve sonra uzun zaman önce o geceye geri dönüyorum. Oradan başlıyorum ve onun dediği gibi yapıyorum, kendimden ve ondan esirgediğim her şeyi telafi ediyorum

Özür ve açıklamalarla başlıyor. Geri dönmem için yaptığı ricalar yavaş yavaş günlük hayatından kesitler paylaşmasına dönüşüyor. Komik anlar, yeni bir takımla oynarken karşılaştığı zorluklar ve yeni bir şehirde yanında ben ve çocuklar olmadığında hissettiği yalnızlık. Yıllar boyunca bana gönderdiği her mesaj bana olan sevgisiyle bitiyor. Hepsini okumak saatlerimi alıyor. Bazılarına gülüyorum, bazılarına ağlıyorum ama her biri etrafımdaki duvardan bir tuğla daha düşürüyor.

Tate'in mesajları o kadar çok göndermediği için uzun sürmüyor ama en az Jude'un ki kadar içten. Mesajlarından bana gönderdiği mektuplara geçiyorum ve burada yeni takımına taşınma sürecini nasıl idare ettiğinin ve karşılaştığı zorlukların ayrıntılarını buluyorum. Kalbimi daha da iyileştiren şey ise yıllar içinde onun sözlerinden görebildiğim büyüme. İlk başlarda bana diğer oyuncular hakkında yazıyordu ama bu giderek diğer oyuncuların eşleri ve aileleri hakkında yazmaya ve benimle de bunu yaşamayı ne kadar çok istediğini anlatmaya dönüştü.

Beck'in mesajları onun için kalbimi yeniden kırıyor. İçlerinde çok fazla acı var ve ben ayrıldıktan birkaç ay sonra bitiyorlar. Ondan sonra olanları bana yüz yüze anlattı, bu yüzden onun da ne kadar mücadele ettiğini biliyorum. Bana gönderdiği şeyler hediyelerdi. Küçük peluş hayvanlar, vanilya ve şeftali gibi kokan mumlar ve üzerinde çılgın çizgi filmler olan yumuşak, tüylü kazaklar ve pijamalar. Üzerinde gözlük takan ve kitap okuyan köpekler olan bir kazağı üzerime geçirdim ve içine sokuldum.

Ash bana hiçbir şey göndermedi. Mesaj yok, mektup yok, hediye yok ama nedenini anlıyorum. Bana terapide farklı, daha güvenilir bir adam olmak için yaptığı yolculuktan bahsetti. Hak ettiğim adam olduğunu hissedene kadar bana ulaşamadı.

Bana gönderdikleri son aşk mektuplarını ve mesajlarını bitirdiğimde güneş doğmak üzereydi. Ayağa kalkıp geriniyorum ve sonra hem Jude'un hem de Tate'in bana gönderdiği kitapları kucak dolusu alıyorum. Her biri, altını çizdikleri ve notlar düştükleri yerlere yapışmış minik renkli bayraklarla dolu

benimle paylaş. Bu kitapların hepsi farklı türde birer aşk mektubu. Onları etkileyen ya da komik buldukları bölümlerin altını çizmişler. Jude'un altını çizdiği, yıldızladığı ve etrafına gülünç miktarda ünlem işareti koyduğu seks sahneleri.

Onları aşağıya, mutfaktaki yemek köşesine taşıyorum ve bir fincan kahve ve biraz tost yapmadan önce masanın üzerine yığıyorum. Pencereden güneş arkamdan doğarken, kahvem ve yemeğimle birlikte minderli koltuğa yerleşiyorum ve vurgulanan her şeyi okuyorum. Güneş evin üzerinde yükseliyor ve son kitap parmaklarımdan düştüğünde tekrar kararmaya başlıyor, göz kapaklarım düşüyor ve başımı masanın üzerinde çapraz duran kollarımın üzerine bırakıyorum. Hayal kuruyorum... Aşk hayal ediyorum.

TATE

Bir gün önce Savy gittikten sonra sarhoş olduğum için akşamdan kalma bir halde evde dolaşıyorum. Yıllardır ilk kez sarhoş oluyorum ve bunun etkileri bana içkiyi neden bıraktığımı hatırlatıyor. Savy'nin gidişinden etkilenmeyen evdeki tek insanlar Tanner ve dadı. Köpeği bile zgn. Sanki Savy her an içeri girecekmiş gibi n kapıyı koklayıp duruyor ve sonra derin bir i çekişle kapının önüne yığılıyor.

Cehennem gibi. şu anda kendimi çok umutsuz hissediyorum ve diğerlerinin de hissettiğini biliyorum. Beck kendini Tanner'la birlikte oyun odasına kilitledi. Ash ve Jude onun gidişinden ve akşamdan kalmalıktan dolayı perişan durumdalar. Onları hâlâ dün gece sızıp kaldıkları kanepeye yayılmış halde buluyorum.

"Bu çok aptalca!" Onlara bağırıp çağırdım. "Gidip onu almalıyız. O buraya, bize ait."

Jude dövmeli elini bir iniltiyle yüzüne götürüyor ve bulanık, kırmızı çerçeveli gözlerini bana dikeyor.

"Yapmak istediğimin bu olduğunu düşünmüyor musun? Gidip onu yakalamak ve bize teslim olana kadar rehin tutmak mı? Bunu denedik! Bizi seçmesi için onu zorlayamayız. Bunu kendisi yapmak zorunda. Artık her şey Savy'ye bağlı. Yapabileceğimiz başka bir şey yok."

Başımın üstündeki saçları yumruk yapıp çekiyorum.

"Lanet olsun! Onu evinde tek başına düşünmeye dayanamıyorum. Ya biri ona tekrar ulaşmaya çalışırsa?" Omzumun üzerinden n kapıya doğru bakıyorum. "Orada yalnız olmamalı! Mo'yu ona geri götüreceğim."

Ash sonunda oturur ve masanın üzerindeki su şişesine uzanarak boşaltır ve başını sallar.

"Onu gölgeleyecek bir güvenlik ekibi bulmayı da düşünmeliyiz. Amcasının olanlarla bir ilgisi olduğuna inanmayacaktır ama bunu göz ardı edemeyiz. Önlem almamak için çok fazla tesadüf oldu." Bir elini ağzına götürüyor. "Tanrım, başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Kaşlarımı çatarak başımı salladım. "Pekâlâ, Beck'i buraya getir ve kişisel güvenlik şirketlerinin tavsiyeleri için bazı insanlara ulaşmaya başla. Mo'yu ona geri götüreceğim ve geri döndüğümde o kendine gelene kadar bir tür plan yapmamız gerekiyor."

Trafiğin yoğun olduğu saatlerde trafik her zamanki gibi tam bir kabus. Bu bana ona söylemek, bağırarak, yalvarmak istediğim her şeyi düşünmek için çok fazla zaman veriyor. Evinin önüne geldiğimde, yol boyunca direksiyonu o kadar sert tutmaktan parmaklarım ağrıyor. Kendimi sakinleştirmek ve öfkeli duygularımı kontrol altına almak için yirmi dakika boyunca cipin içinde öylece oturuyorum. Jude haklı, bu onun kararı olmalı. Bizim onu seçmemiz yeterli değil. Onun da bizi seçmesi gerekiyor.

Her ne kadar kapısına dayanmak istesem de, ona baskı yapmak için burada olduğumu düşünmesini istemiyorum, bu yüzden bardak tutucusundan cep telefonumu çıkarıp Mo ile dışarıda olduğuma dair mesaj atmaya başlıyorum. Okuyacağından şüpheliyim, çünkü bizim sikişmelerimizin hiçbirini okumadı...

Yazdığım mesajın üstündeki metin dizisinde gördüklerimi gözlerim büyüyor. Yıllar boyunca ona gönderdiğim tüm mesajları yavaşça yukarı kaydırırken ağzım kuruyor ve yutkunmakta zorlanıyorum. Her birinin artık o sinir bozucu mavi teslim edildi onay işareti yok. Artık hepsinin yanında onun kişi resmi için kullandığım pembe kalp işareti var. Kalbim çarpmaya başladı. O pembe kalp, küçük kızımın nihayet, nihayet ona gönderdiğim mesajları okuduğu anlamına geliyor.

İçimde umut dalgalanırken gözyaşlarımı kırıştırıyorum ve Jude'un rehberine tıklayıp ona mesaj atıyorum.

Ona attığın mesajlara bak!

Bana geri dönmesini beklemiyorum, bekleyemem. Bunun düşündüğüm anlama gelip gelmediğini bilmem gerek. Dışarı atlıyorum, Mo'nun aşağı atlaması için arka kapıyı açıyorum ve onunla kapıya kadar yarışıyorum. Kapı zilini çaldıktan sonra sabırlı olmaya çalışıyorum.

ama hemen cevap vermeyince yumruğumla vurmaya başlıyorum. Mo mızızlanıyor ve onu en az benim kadar çok istemek için kapıyı tırmalıyor. Sonunda kilitlerin açıldığını duyduğumda saçlarımı geriye itip düzeltmeye çalışıyorum.

Uykulu gözlerle bakan Savy kapıyı açıyor ve onu uyandırmış olduğumu fark edince irkiliyorum. O daha bir şey söyleyemeden Mo öne atılıp üzerine atlıyor ve onu evin içine doğru itiyor. Mo yüzünün her tarafını yalamaya çalışırken küçük bir kıkırdamayla kıcının üzerine düşüyor. Bir başka kahkahayla başını Mo'nun boynuna eğerek onun yüzünü yıkamasını engellemeyi başarıyor.

"Ben de seni özledim, seni koca bebek!" Ona eğlenerek söylüyor ve sonra onu itiyor.

Evin derinliklerine doğru ilerliyor ve biz birbirimize bakarken bir yerlerden su höpürdettiğini duyabiliyorum. Kalkmasına yardım etmek için elimi ona doğru uzatırken sesim bir yalvarış gibi çıkıyor.

"Bebeğim, lütfen..."

Başını sallamaya başladığında yüzünde geniş bir gülümseme oluşuyor. "Evet."

Uzattığım elim titremeye başladı. "Evet... Ne?"

Elimi avuçlarının arasına aldı ve "Her şeye evet. Ben de seni seçiyorum, Tate."

Onu yerden kaldırdım, başının arkasını kavradım ve dudaklarımı alnına yapıştırdım ve gözlerimi sıkıca kapatarak bir süre onu orada tuttum. Evet dedi, evet dedi amına koyayım! Beni seçmiş olmasının verdiği rahatlama kollarıma ve bacaklarıma iğneler batırıyor ve bunu bir kez daha duymam gerekiyor.

Gördüğüm en saf mavi gözlere bakmak için geri çekiliyorum ve "Tekrar... söyle..." diyorum.

Küçük parmakları kalbimin üzerine bastırıyor ve gözleri yumuşak ve tatlı oluyor. "Seni seçiyorum. Seni seviyorum, Tate."

Ve onu sahiplenmek ve benim olarak işaretlemek için çaresiz bir ihtiyaç içimi doldururken dayanabileceğim tüm konuşma bu kadar. Kıcının altına uzanıyorum ve bacaklarını etrafıma sarana kadar onu yukarı kaldırıyorum. Arkamdan kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum, çaresizce ağzını ele geçiriyorum.

Sert, derin ve acımasız ama benim ona aç olduğum kadar o da bana aç olmalı çünkü beni öpücük öpücüğe, dil dile eşleştiriyor, ta ki

gömleğimi yırtıyor. Başımlın üzerinden yırtmasına izin verecek kadar geri çekiliyorum ve sonra tüylü kazağını ve ardından altındaki gömleği de çekip çıkarıyorum. Elim at kuyruğunun etrafını sarıyor ve başını geriye doğru çekiyor, böylece ipeksi tenine ve göğüslerine kadar ulaşabiliyorum. Dilim onları örten dantelin kenarlarında geziniyor, ta ki sert, küçük meme ucunu bulup dantelin içinden ağzıma çekene kadar. Parmakları omuzlarıma gömölürken en tatlı iniltileri çıkarıyor. Bu kadını, onun beni uzun zamandır tükettiği kadar tüketmek istiyorum.

Onu yere yatırıyorum, incitmemek için sırtını ve başını kucaklıyorum ve sonra dizlerinin arasına yaslanıp pantolonunu aşağı indiriyorum. Kot pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açmaya çalışırken parmakları tenimi yakıyor. Pantolonumu kalçalarımından çıkarmak için yeterince uzağa ulaşmaya çalışırken içinden bir hayal kırıklığı dökölüyor. Eğilip çenesini ısırıyorum ve sonra kot pantolonumdan sıyrılıp tekmeleyerek çıkarırken acısını yalayarak uzaklaştırıyorum.

Onun derinliklerinde olmak istiyorum, sert ve hızlı - ama bu benim için çok şey ifade ediyor, bu yüzden kendimi yavaşlamaya zorluyorum. Parmaklarımı omuzlarından göğüslerine, beline ve karnına, oradan da kalçalarına doğru uzun uzun gezdiriyorum. Dokunuşumun onu altımda titretmesini ve ona yapacaklarımlın beklentisiyle teninde tüylerin diken diken olmasını seviyorum.

Dizini yukarı itip omzuma yaslıyorum, böylece dudaklarımı ve dilimi kalçasının iç kısmına doğru kaydırabiliyorum. Tümseğine yapışan ıslaklığın parıltısını görebiliyorum ve tadına bakmaya ihtiyacım var, bu yüzden parmak eklemlerimi içinden geçiriyorum ve sonra tatlılığını emmek için ağzıma getiriyorum.

"Tate, dokun bana. Lütfen, lütfen bebeğim, bana dokunmana ihtiyacım var."

Bana bebek dediğini duymak beni mahvediyor. Sonunda onun olduğum anlamına geliyor ve içimde ilkel bir şeyi uyandırıyor. Benim, o benim ama daha da önemlisi... Ben onunum.

İleriye doğru hareket ediyorum ve gergin horozumu kaygan ıslak kıvrımlarından geçirerek onu inletiyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum - başımı şişmiş klitorisine sürtmek için zaman ayırıyorum ve içindeki horozum için yalvarmasının güzel yolunu seviyorum. Biraz daha geri çekiliyorum, böylece horozumun başının ona güzel ve yavaşça kaydığını görebiliyorum, içine beslediğim her inçle onu kedi açıyor. Daha hızlı ve daha derine girmem için kalçalarını yukarı doğru sallamak için çok uğraşıyor ama artık kontrol onda değil, bende.

"Lanet olsun! Lanet olsun! Lütfen, lütfen, Tate? Beni becermenı istiyorum. Çok ihtiyacım var!"

Ona istediğini vermemek için alt dudağımı ısırıyorum. Onun bu mükemmel amcığını sikmeyi çok isterdim ama bu sefer değil. Onun içine girmeyeli, ait olduğum yere, eve o kadar uzun zaman oldu ki, acele etmeyeceğim ve bunu kalıcı kılacağım. Her saniyesinden zevk alacağım.

"Şşş, bebeğim. Beni beklettin, şimdi de beklemek zorundasın. Arkana yaslan ve sana verdiğim şeyi al. Aklını kaçırana kadar seni yavaş ve tatlı bir şekilde becereceğim."

Bükülmüş dizini kavriyorum ve biraz daha yukarı ve yana doğru bastırıyorum, böylece zonklayan horozumun ıslaklıkla damlayarak içine girip izleyebiliyorum. Bunu tekrar tekrar yapıyorum - yavaş ve yumuşak bir şekilde ve benim için lanet olası aklını kaybediyor. Kızım yalvarıp yakarıyor. Kafasını sallıyor, adımı haykırıyor ve tırnaklarını kollarıma geçiriyor, ben de bu tatlı işkenceye devam ediyorum, ta ki aklımı yitirmeye başlayana ve bir saniye daha dayanamayana kadar.

O ilk sert, derin itiş onu çığlık attırıyor, "Evet! Siktir, evet. Tekrar, tekrar, tekrar! Tate, seni seviyorum. Tekrar yap!"

Ve kırıldım. Tüm kontrolümü kaybediyorum ve ona geri çarpıyorum. Dizindeki ve kalçasındaki parmaklarım onu yerinde tutmak için kazarken, beni çok sıkı kavrayan tatlı amına vuruyorum.

"Benim , benim amım, benim lanet olası bebeğim!"

Şaftımın etrafına sıkıca kilitlenip nabız atmaya başladığında kükrüyorum, beni sağıyor. O benim adımı haykırırken ben onun titreyen bedeninin derinliklerine dökülüyorum.

Ondan ayrılıp kalçalarını yerden ağzıma doğru kaldırdığımda sikim hâlâ seğiriyordu. Bu kadına o kadar açım ki doyabileceğimi hiç sanmıyorum. Klitorisini yalıyor ve emiyorum, orgazmını daha da ilerletirken birleşik meyve sularımız çenemden damlıyor. Bunu ruhunun derinliklerine kadar hissetmesini istiyorum ki ona sahip olduğumu asla unutmasın.

Sonunda bıraktığımda, Savy kemiksiz bir halde yere serilmişti ve hayatımda en güzel şeydi. Çıplak sırtını ve kıcını okşarken başını boynuma yaslayıp onu kendime doğru çektim.

"Bebeğim, benden bir daha asla kaçamazsın," diyorum ona kollarımda titrerken usulca. "Hata yapmayacağıma, seninle işleri berbat etmeyeceğime söz veremem ama yapmamak çok çalışacağıma söz verebilirim. Eğer işleri berbat edersem kaçmamamı istiyorum. Bana bağırmalısın, küfretmelisin, benimle kavga etmelisin ama asla kaçmamalısın, bir daha asla kaçmamalısın. Lütfen Savy, kalıp benim için, bizim için savaşacağına söz verir misin?"

Boynuma değen sıcak nemli nefesi, muhteşem mavi gözleri benimkilerle buluşana kadar yükseliyor ve gözlerinde o kadar büyük bir aşk var ki başım dönüyor.

"Ben de hatalar yapacağım. Maskesiz yaşamayı öğrenmem zaman alacak. Kendimi size, hepinize nasıl açacağımı. Bu yüzden sabırlı olacağınıza, bana inanacağınıza ve hata yaptığımda bana inanacağınıza söz verirsiniz kaçmayacağıma söz veriyorum. Söz veriyorum Tate, şu andan itibaren her gün bizim için savaşacağım."

Alnımız birbirine değsin diye başının arkasını tutuyorum.

"Bebeğim, hayatımızın geri kalanı boyunca her lanet günde birbirimizi böyle seçeceğiz."

SAVY

Bütün gece ve günün büyük bir bölümünde onların mesajlarını ve mektuplarını okuduktan sonra Tate'in vücudumu sallamasının ardından, burada yerde yatmanın kestirmek için mükemmel bir yer olduğuna karar verdim. Üzerinde yatmak o kadar sıcak ve rahat ki, bizi oturttuğunda biraz mızızlanıyorum ve bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

"Hadi bebeğim, taşınmak için daha yumuşak bir yer bulalım. Konuşmamız gereken şeyler var ve o mükemmel çıplak vücudunu bana karşı böyle oynatmaya devam edersen seni tekrar yatırıp her santimini yalayacağım."

Kendini beğenmiş bir
gülümseme dudaklarımı
çekiştiriyor. "Tamam, hadi
yapalım."

Gülüyor, başımın yanını öpüyor ve o seksi karın kaslarını ikimizi de ayağa kaldırarak kullanıyor. Tate kazağımı kapıp başımın üzerinden geçiriyor ve sonra pantolonumu giymeme yardım edip kendisi de hızla giyiniyor. Beni yerden kaldırıyor ve sıkıca sarılıyor.

"Tanrım, sana doyamıyorum bebeğim."

Saçlarıma doğru mırıldanıyor ve ben ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Duvarımın büyük bir kısmını yıktığıma göre artık tek yapmak istediğim ona, hepsine dalmak. Sonunda beni tekrar ayağa kaldırdığında Mo'nun arka kapıda sızlanıp tırmaladığını duyuyorum ve Tate'in elinden tutup onu evin derinliklerine götürüyorum. Mo derin bir hırıltı ve havlamayla kendini arka bahçeye atıyor ve beni güldürüyor. Bölgesini kuşlardan ve sincaplardan korumak için buraya geleli birkaç gün olmuştu. Onu kendi haline bırakıyorum ve hazır olduğunda geri gelebilmesi için kapıyı aralık tutuyorum.

Tate'i, onun ve Jude'un yıllar boyunca bana gönderdiği kitaplarla dolu yemek köşesinin yanında dururken buluyorum. Bir elini ağzına bastırmış ve gözlerinden yaşlar süzülüyor. Bu iri yarı, sert adamın bu kadar duygusallaştığını görmek kalbimi yerinden oynatıyor.

Onun için daha da bayılıyorum. Yanına gidip bana gönderdiği kitaplardan birini dolduran bayrakların üzerinde elimi gezdiriyorum ve ona bakıyorum.

"Bana bunları gönderdiğiniz için teşekkür ederim. Tüm vurgularınızı ve notlarınızı okudum.

Tate, benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

Bir kolunu omzuma dolayarak beni kendine çekiyor ve oflayıp puflayarak gülüyor.

"Tüm bunlar yüzünden diğer oyuncuların ne kadar fırça yediğimi tahmin bile edemezsiniz. Antrenmanlar ve maçlar arasında yanımda hep bir kitap bulundururdum. Bir yıl Noel'de bana bir kutu fosforlu kalem ve bir kutu da post-it bayrak verdiler. O zamanlar sana yakın kalmak için yapabileceğim tek şey buymuş gibi hissediyordum. Kahretsin bebeğim, seni çok özledim."

Uzanıp yüzünü avuçluyorum.

"Ben... Ben çok üzgünüm..."

Arkamdan gelen ve içimi buz gibi yapan sert bir sesle sözüm kesiliyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın!"

Tate ve ben şok içinde arkamıza döndüğümüzde Vanessa'nın arka kapının hemen önünde durduğunu gördük ve "Burada ne halt ediyorsun?" diye bağırdım.

Hâlâ Tate'e tiksinişmiş, çarpık bir ifadeyle bakıyor ve bana cevap vermiyor.

"Tatum Valor, inanılmaz. Belli ki hatalarından ders .

Ne yazık. Ne büyük kayıp."

Başını sallarken bir omzunu silkiyor ve sonra yanından bir silah kaldırıp tetiği çekiyor. Silah sesi duyulduğunda benim için her şey yavaşlıyor. Elimi ona doğru uzatmaya çalışırken kendimi pekmezin içinde hareket ediyormuş gibi hissediyorum. Tate sendeleyip masaya çarpıyor ve sonra yavaşça yere yığılırken yüzüme ıslak bir şey çarpıyor. Ela gözleri yüzüme kilitlendiğinde korkudan irileşiyor ve fısıldadığında dudaklarında parlak kırmızı bir çiçek açıyor,

"Bebeğim... koş!"

Dizlerim onun yanına çökmek için katlanıyor ama saçlarımdaki bir el beni geri çekiyor ve bank koltuğuna doğru itiyor.

"Otur yerine ve , kardeşim!"

Vanessa bana tükürüyor ve her şey yerine oturuyor. "Ne yaptın sen? Sen ne yaptın? Tate!"

Çılgılık atıyorum ve ona geri dönmeye çalışıyorum ama hala sıcak olan silahın namlusunu alnıma dayayarak beni olduğum yerde donduruyor.

"Kımıldama dedim!"

Onu duyduğumu göstermek için ellerim yavaşça yukarı kalkıyor. Ona doğru hamle yapmak ve az önce yaptığı şey için kafasını yere çarpmak istiyorum ama ona ulaşmadan beni vuracağını biliyorum. Çok geç olmadan Tate'e yardım bulabilmek için bir şekilde hayatta kalmalıyım.

"Ne istiyorsun? Neden, neden onu vurdun?"

Gözlerim onunkilerden yere doğru kayarken sesim boğuk çıkıyor. Tek Tate'in kolu ve hâlâ hayatta olup olmadığını bilmiyorum ama hayatta olduğuna inanmak zorundayım yoksa aptalca bir şey yapacağım.

"Ne istiyorum ben?" Acı acı gülüyor ve birkaç adım geri gidiyor. Ayağıyla Tate'i dürtüyor ve sonra bana bakarak sırtıyor. "Bana borçlu olanı istiyorum."

Sert bir bakışla bana silahını doğrulttu. "Bir şey denemeyi aklından bile geçirme. Beklemekten ve zamanımı seninle harcamaktan bıktım." Omzunun üzerinden mutfığa bakıyor. "Burada hiç alkol var mı yoksa hâlâ içki içemeyecek kadar iyi bir çocuk musun?"

Parmaklarımı birbirine geçirip bir plan yapmaya çalışıyorum ama elim boş dönüyorum, Tate'in yerde kanlar içinde yattığını düşünmekten kendimi alamıyorum.

"Uh...um...evet, buzdolabının yanındaki uzun dolapta şişeler var," diyorum ona.

Arkasını dönüp adanın diğer tarafına doğru yürümeden önce bana tehditkâr bir bakış daha gönderiyor. Arkasının dönük olmasından faydalananarak bankın kenarına yaklaşıyorum, böylece Tate'i daha iyi görebiliyorum. Altında yayılan kanı ve göğsünün önündeki koyu ıslak lekeyi gördüğümde bir çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Gözleri kapalı ama yine de göğsünün hafifçe inip kalkışını görebiliyorum ve bu da bana onu hâlâ kurtarabileceğime dair umut veriyor.

"Unut onu!" Vanessa silahını bana doğrultmuş ve boşta kalan kolunu dört şişe içkiye sarmış halde geri gelirken bağırıyor. Onları karşımdaki masanın üzerine koyuyor ve silahını sallıyor. "Aç şunları."

Yavaşça uzanıp bir şişe votkayı kendime doğru çekiyorum. "Bunu neden yapıyorsun? Para için mi? Tate için hemen bir ambulans çağırmama izin verirsen sana istediğin kadar transfer yaparım!"

Dudakları eğlenceli bir sırıtışa dönüşüyor.

"Her şeye sahip olabilecekken neden buna razı olayım ki? Başından beri benim olması gerekeni alıyorum. Babanın beni evlat edineceğine söz verdiğini biliyor muydun? Bana adını ve her şeyi verecekti. Sonra yarısı

O öldüğünde tüm bunlar benim olacaktı. Her şeyi mahvettiğin gibi bunu da mahvettin. Doğum gününde seni dışarı çıkarması gerekiyordu, değil mi? Onun özel, üzgün küçük Savy'si. O fırtınada araba kullanması ve evlat edinme işlemlerini tamamlayamadan ölmesi senin suçun. Benden her şeyimi aldın! Ama geri alıyorum seni hak etmeyen kaltak."

İkinci rom şişesini açıyorum ve ona başımı sallıyorum.

"Beni mirasımı alacağını mı sanıyorsun? Delirdin mi sen? Hiçbir şey alamazsın. Ben ölürsem hepsi..."

"Mark." Eğlenen bir bakışla sözümü bitiriyor ve bu bakış göğsümü acıyla parçalıyor. "Bu doğru. Mark her şeyi alacak ve birkaç yıl içinde talihsiz bir kaza geçirdiğinde, karısı hepsini alacak."

Ona bakarken ağızım açık kaldı. "Mark seninle evlendi mi?"

Bir omzunu umursamazca silkiyor.

"Henüz değil, ama olacak."

Hissettiğim ihanet karşısında öfkem alevlenirken elimdeki viski şişesini sıkıca kavıyorum.

"Bu işte ikiniz de mi birliktesiniz? İkiniz de başından beri beni öldürmeye mi çalışıyordunuz?"

Alay ediyor, "Lütfen! Mark zayıf, korkak bir izci çocuk. Her zaman değerli küçük prensesini korumak için doğru olanı yapmaya çalışır."

Açılmış votka şişesini eline alıp masadaki kitapların üzerine dökmeye başlarken karanlık bir kahkaha atıyor. "Aslında o gece orada olması benim lehime oldu. Hatırlıyor musun, şu destek yemeğini? Asla orada olmaman gerekiyordu. O ezik halinle kalman ve olay patladığında evinde olman gerekiyordu ama hayır, orada hak etmediğin adamlarla olmadığın biri olmaya çalışıyordun. Biri soru sormaya başlasaydı, koca koca gözyaşları dökerdim ve olay olduğunda onun şehirde olduğuna işaret ederdim. Beni orada gördüğünde küçük bir sürtük gibi davranması ve kaçması onu daha da suçlu gösterdi."

Boş şişeyi yere bırakıyor, bir sonrakine uzanıyor ve onu minderlerin üzerine dökmeye başlıyor.

Duman yüzünden gözlerim sulanıyor, bu yüzden "Çilekleri de mi sen yaptın?" diye sorarken biraz daha uzaklaşmaya çalışıyorum.

"O lanet psikopat Jude Dixon!" diye hırlarken yüzü gürlüyor. Ona epi-pen'inden bahsetmekten başka çarem yoktu. Beni kırıp geçirecekti.

Boyun!"

Gözlerim hızlı bir bakışla yerdeki Tate'e kayarken temiz hava almak için gömleğimi burnumun üzerine çekiyorum. Hâlâ nefes alıp almadığını anlayamıyorum. Çok geç olmadan bu işi hızlandırmalıyım.

"Peki neden şimdi? Tekrar denemek için neden dört yıl bekleyelim?"

Perdelere viski sıçratırken bana cevap veriyor.

"Çünkü Mark sonunda cesaretini topladı ve bana ödeme yapmayı kesti. Bana devam etmemi ve videoyu yayınlamamı söyledi - benim tarafımdan şantaja uğramaktan bıktığını söyledi. Ona yapacağım..."

Uzaktaki perdeleri söndürmek için bana arkasını dönüyor ve sonunda hamlemi yapabileceğimi hissediyorum. Boş votka şişesini boynundan tutup ayağa fırlıyorum ve kafasının arkasına var gücümle vuruyorum. Şişe isabet edip paramparça olurken bana doğru dönüyor. Vanessa bir solukla yana doğru sendeliyor ve hala elinde tuttuğu silah bir kükremeyeyle patlıyor.

Kurşun mermer masa tablasına çarpıyor ve alkol alevler içinde kalıyor. Geriye dönüyorum ve bir boş şişe daha kaparak banktan aşağı atlıyorum. Tate'in cesedine takılıp düşüyorum ve büyüyen alevlerin arasında çılgınca Vanessa'yı arıyorum. Bütün kitaplar yanıyor ve saniyeler içinde alarm başlıyor. Güvenlik sistemine bağlı olduğu için kamyonların kısa süre içinde yolda olacağını biliyorum.

Gözlerim alevlerden Tate'e kayıyor, Vanessa'nın yeniden ortaya çıkmasını bekliyorum. Onu bayıltmış olmam gerektiğine karar verdiğimde saniyeler saatler gibi geliyor ve Tate'i sürüklemek için uzanmaya başlıyorum. Tam eğildiğim anda bir el daha ateş ediliyor ve yemin ederim kurşunun saçımı parçaladığını hissediyorum. Yere düşüyorum, Tate'in üzerinden atlıyorum ve Vanessa'nın bacağını masanın altından tutup, alevler bana doğru yalarken sertçe çekiyorum. Üstümdeki masaya çarptığını ve sonra çığlık atmaya başladığını duyuyorum, bu yüzden masanın altından ve havamı çalan sıcaktan geri kaçıyorum.

Ayağa kalktığımda gördüğüm şey boğazımı yakan bir mide bulantısına neden oluyor. Vanessa'nın uzun sarı saçları başının etrafında yanan bir meşale gibi, ateşi söndürmek için ellerini saçlarına vurarak çırpınıyor. Arkasına yaslanıyor ve saçlarından çıkan alevler perdelere değerek onları da yakıyor.

Silah artık onun elinde değil, ben uzanıp Tate'i parke zeminde evin önüne doğru sürüklüyorum. Duman yüzünden her nefes alışımda öksürüyor ve hırıltılı nefes alıyorum ama ön kapıya varana kadar onu çekiştirmeyi asla bırakmıyorum. Onu ön sahanlığa çıkarıp temiz hava almasını sağladım, yanına çöktüm ve göğsündeki yaraya bastırarak bağırmaya başladım

Yardıı edecek birini. Beni bırakmaması için daha çok bastırıp yalvarırken siren sesleri geceyi dolduruyor.

BECKETT

"Lanet olası gol!"

Ben odaya girerken Jude ılık atıyor. Yüzündeki coşkulu gülümseme beni tökezleterek durdurdu. Yüzünde böyle bir gülümseme görmeyeli yıllar olmuştu, Savy'den beri...

"Ne oldu? Ne oldu?" Aciliyetle soruyorum.

Gözlerini bana doğru çevirdiğinde ve gülümsemesi daha da büyüdüğünde göğsümde umut dalgalanıyor. Cep telefonunu bana doğru itiyor ama kanepenin üzerinde kalça-girgit dansı yapmaya başlıyor, bu da ne hakkında konuştuğunu görmemi imkansız hale getiriyor.

"Jude! Bu ne lan!"

Jude dans edip kıcını yüzüne doğru salladığında Ash gülüyor.

"O...benim...mesajlarımı...okudu!" Jude bağılıyor ve sonra aşağı atlıyor Zemin.

Elim o kadar hızlı cebime dalıyor ki neredeyse astarını yırtacaktım. Ellerim titremeye başladığında küfrederek telefonumu karıştırıyorum ve sonunda lanet olası şeyi doğru ekrana getiriyorum. İşte orada... işte orada! Uzun zaman önce ona gönderdiğim tüm mesajlar okunmuş. İçim rahatlarken bir kahkaha atıyorum ama sonra Jude ve Ash'e bakıyorum.

"Sence... bu bizi... istediği anlamına mı geliyor?"

Jude ılık atarken Ash bir yumruk yapıp ağzına vuruyor. "Evet, bebeğim!"

Ash ayağa kalkar ve Jude'u sakinleştirmek istercesine omzundan tutar.

"Bu harika bir haber Jude. Bu, bizim hakkımızda düşündüğü anlamına geliyor ama sonunda onları okumuş olması henüz hazır olduğu anlamına gelmiyor. Biz

beklemeliyiz..."

Jude'un yüzündeki ifadeye sesli gülüyorum. Tatlı yemeden önce sebzelerini yemesi gerektiğini söylediğimde Tanner'a benziyor.

O tam bir öfke nöbeti geçirmeden önce soruyorum, "Tate onu görmeye gitti, değil mi? Köpeği ona geri mi götürdü? Biri onu telefona bağlasın ve nasıl olduğunu sorsun."

Jude'un gözleri komik bir şekilde büyüyor ve sonra telefona dokunmaya başlıyor. Hepimiz duyabilelim diye hoparlörü açıyor ama sonra sesli mesaja geçince inliyor. Jude adamı arka arkaya beş kez daha arıyor ve sonra bize kısık gözlerle .

"Şerefsiz herif! Telefonlarımıza cevap vermemesinin tek nedeni ellerinin daha önemli bir şeyle meşgul olması. Savy'nin mükemmel göğüsleri gibi bir şey! Siktir et, gidelim. Ben sürüyorum!"

Sehpadan bir dizi anahtar çalıyor ve hem Ash hem de ben onları almak için hemen harekete geçiyoruz. Ash ona kafa kilidi taktı ve ben de anahtarları elinden aldım.

"Tabii ki hayır, sen sürmüyorsun manyak! Senin direksiyonda olduğun bir arabaya hiçbirimizin binmemesinin bir sebebi var."

Alt dudaklarını somurtarak uzatıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. En iyi arkadaşımı geri kazanmak çok güzel.

"Dört şeritli bir değişim ve birkaç direğin devreden çıkarılması beni kötü bir sürücü yapmaz!" Sızlanıyor.

Anahtarları başının üzerine kaldırıp salladım.

"Eğer uslu durursan, yolda Shake Shack'in arabaya servis bölümüne uğrarım."

Jude ellerini çırparak garaj kapısına doğru koştuğunda Ash gözlerini deviriyor ama aynı zamanda sırtıyor. Ona anahtarları fırlatıyorum.

"Hemen geliyorum. Paula'ya haber vereceğim ve küçük adama bakacağım. Uyuduğundan emin olun."

Tanner'ın kapısında birkaç dakika durup uykuda kızarmış yanaklarına bakıyorum ve Savy'nin onu en az bizim kadar sevdiği bir dünya hayal ediyorum. Bunu gerçekleştirmeye hazır olması için dua ediyorum. Kapısından geri çekiliyor ve sevdiğim kadını ve oğlumun sahip olmasını istediğim tüm kardeşleri düşünerek hızla garaja doğru ilerliyorum.

Jude arka koltukta zıplayarak hamburgerini ve shake'ini yiyor, bir yandan da Dove Cameron'ın müzik seçimini bozuyor. Ash ve ben kahkahalarla inlerken ondan daha iyi bir erkek arkadaş olabileceğini haykırıyor.

önden. Ne kadar çok gülersek o kadar hafifliyorum. Hepimiz böyle gülmeyeli çok uzun zaman oldu. Ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum.

Gecenin bu saatinde trafik o kadar da kötü değil ve Savy'nin evinden birkaç blok öteye gidene kadar harika zaman geçiriyoruz. Önümüzde bir kaza nedeniyle hiçbir yere gitmeyen bir araba kuyruğu var. Parmaklarımı sabırsızlıkla direksiyona vuruyorum ama orada oturduğumuz süre uzadıkça nedense midem ekşimeye başlıyor, ta ki içimi bir korku yumağı doldurana kadar. Ash'e dönüyorum ve yüzünde içimdeki duyguyu daha da kötüleştiren gergin bir ifade olduğunu görüyorum.

Bir sorun var. Nasıl bildiğimi bilmiyorum. Sadece hissediyorum. Kapımı iterek açtım ve "Onu tekrar ara!" diye bağırdım.

Önümdeki arabaların üzerinden görebilmek için cipin kasasını kullanarak kendimi yukarı çekiyorum ve gördüklerim karşısında nefesimi tutuyorum. Birkaç blok ötede yolu kapatan acil durum araçlarının ışıkları yanıp sönüyor ve hiç şüphesiz kızımız için orada olduklarını biliyorum.

Direksiyonu sağa kırıp yarısını birinin çimenlik alanına, yarısını da kaldırıma park etmeden önce koltuğuma geri yaslanıp "Dayan!" diye bağıriyorum. Vitesi parka atıp motoru durduruyorum ve "Gidelim!" diye bağıriyorum.

Üçümüz dışarı çıkıp koşmaya başladık. Yaklaştıkça duman kokusu daha da güçleniyor. Dikilmiş olan uyarı şeridine yaklaştığımızda gözlerim her yöne kayıyor ama görmem gereken şeyi göremiyorum, bu yüzden biz ilerlerken bize bağırırmaya başlayan polisi görmezden gelerek şeridi delip geçiyorum.

Yangın hortumlarının üzerinden atlayıp itfaiyecilerden kaçarak Savy'nin evinin kapı ve pencerelerinden çıkan siyah dumanı görene kadar yaklaşıyoruz. Jude omzumla beni farklı bir yöne doğru kontrol ettiğinde dumanın içinden geçmeye hazırım. Ona oksijen maskesi takmaya çalışan bir sağlık görevlisiyle mücadele ederken gözlerim koyu dalgalarının düşüşüne takılıyor. Savy adamı tekrar kenara iterken, bir sedyeyi hızla ambulansın arkasına doğru iten başka bir çift sağlık görevlisine yetişmeye çalışıyor. Onu ayakta ve hareket halinde görmenin verdiği rahatlama, içlerinden biri kenara kayınca yerini korkuya bırakıyor ve Tate'i bir anlığına görebiliyorum. Her tarafındaki kanı görmek sadece bir saniyemi alıyor.

Ash beni ayağa kaldırdığında dizlerimin üzerine düştüğümün farkında bile değilim. Jude bağırarak sorular sorarken Savy'ye uzanıyor ama onu sedyeye koyarlarken Jude'un çılgın gözleri Tate'in üzerinden hiç ayrılmıyor.

Jude, sağlık görevlilerinden birini tutup, sersemlemiş halimle anlayamadığım bir şey söyleyene kadar onu sallarken çılgına dönüyor ve sonra Jude dönüp bize doğru koşmaya başlıyor.

"Hadi gidelim! Hastaneye gitmemiz gerek."

Ash arabaya dönerken bir itfaiyecinin kolunu yakalıyor ve köpeğin evde olduğuna dair bir şeyler söylediğini duyuyorum ve sonra cebimden anahtarları çıkardıktan sonra beni yolcu koltuğuna itiyor. Jude'dan cevaplar isterken bizi olmamız gereken yere götürmek için Jude'dan daha kötü araba kullanıyor. Bir taksinin yanından geçiyor ve neredeyse bir otobüse yandan çarpıyordu.

"Ne dedi o? Tate'in nesi var Jude?"

Jude hırlayarak kafasını koltuğumun arkasına .

"Siktir, siktir, siktir! Vurulmuş! Göğsünden vurulmuş. Onu Savy'nin saldırıya uğradıktan sonra kaldırıldığı hastaneye götürüyorlar."

Ash kırmızı ışıkta geçerken elini direksiyona vuruyor ve etrafımızda korna sesleri yükseliyor.

"Peki ya Savy? Onu gördün mü? Yaralandı mı?"

"Bilmiyorum dostum! Hareket ediyordu ama yüzüne kan sıçramıştı. Bilmiyorum, bilmiyorum!"

Bunu sindiremiyorum bile. Birisi Tate'i vurdu. Onu vurdu. Bu nasıl olabilir? O iyi. İyileşecek. Bu Tate. O benim kardeşim. İyi olmak zorunda.

ASHER

Ambulanstan dakikalar sonra varıyoruz ama olmamız gereken yere ulaşmamız çok uzun sürüyor. Hemşireler Tate'in sedyesi bir yöne kaybolurken ve Savy başka bir yöne çekilirken barikatlar kuruyorlar. hayatın gizliliği ve yakın akraba gibi şeyler söylüyorlar ve bana kalırsa hepsi siktir olup gidebilir. Beck şoka girmiş bir zombi gibi, Jude saçını başını yoluyor ve geçmemize izin vermezlerse çılgına dönmesine bir adım kaldığını biliyorum, bu yüzden buraya son gelişimizde VIP katından öğrendiğim birkaç yönetici ismi sayıyorum ve birkaç dakika içinde Savy'nin bulunduğu odaya geri götürülüyoruz.

Beck bir zombiyse, Savy sadece... gitmiş. Ağzını kapatan bir oksijen maskesiyle yatakta oturuyor ama gözleri boş. Doktor ve hemşire ona sürekli sorular soruyor ama yanıt alamıyorlar. Yüzünün bir tarafına kan sıçramış ve yatağın ucundan gelen acı duman kokusunu alabiliyorum. Jude doktoru kenara iterek ona doğru atılıyor.

"Bebeğim! Bebeğim, ben buradayım, biz buradayız. Sorun yok, her şey yoluna girecek."

O boş gözler titriyor ve yavaşça ona doğru ilerliyor ama elini tutarken onu gerçekten görmediğini anlayabiliyorum.

"Yaralandı mı?" Doktora sordum.

Savy'den bana bakıyor ve kaşlarını çatarak başını sallıyor.

"Biraz duman solumuş ama birkaç günlük gibi görünen bazı morluklar dışında gözle görülür bir yaralanma yok. Şu anda şokta, bu yüzden yakından takip etmemiz gerekiyor."

Yüzümü fırçalıyorum ve başımı sallıyorum.

"Onu VIP katına çıkarmanız gerekiyor. Basın her an burada olabilir."

Yine şaşkınlıkla onunla benim aramda gidip geliyor.

"Bize adını söylemiyor. Hiç konuşmuyor ve herhangi bir kimlikle de gelmedi. Kim o?"

Beck o anda şok halinden kurtulmuş gibi görünüyor çünkü cevap veren o.

"Bu Savanna Sevan ve birlikte getirildiği adam da Tatum Valor, Kral'ın yeni oyun kurucusu."

Doktorun gözleri bunu duyunca büyür ve otomatik olarak tabletine uzanır.

"Yönetimi bilgilendirmek ve güvenliği alarma geçirmek için bazı aramalar yapmam gerekiyor. Onunla konuşun ve cevap vermese bile güvende olduğuna dair güvence verin. Onu almak için kısa süre içinde geri döneceğim..."

"Mavi Kod" diye bağırarak robotik bir sesle birlikte bir alarm çalıyor. Onu kesip hep birlikte kafalarımızı kapının önünden geçen hızlı ayak seslerine çeviriyoruz. Doktor elindeki tableti hemşireye doğru itiyor ve kapıya doğru koşuyor. Savy'ye bir kez daha hızlıca baktıktan sonra Beck'in peşinden onu takip ediyorum. Tüm alarmların geldiği kişinin etrafında bir insan kalabalığı var ama onun Tate olduğunu biliyorum. Orada yaşam savaşı veren kişinin kardeşim olduğunu biliyorum. Düz bir alarmın keskin sesi kalbinin durduğunu söylüyor ve Beck'in kolu belime dolanıyor.

Bir hemşire orada durduğumuzu fark ediyor ve özür dileyen bir bakışla perdeyi çekip kapatarak görüşümüzü engelliyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı dökülürken orada birlikte durup, tekrar çalıştırmak için kalbine seslenmelerini ve şok vermelerini dinliyoruz.

Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Biri "Hadi onu taşıyalım!" diye bağırana kadar ne kadar bilmiyorum.

Sonra perde bir çırpıda açılıyor ve yattığı yatağı bir koşu hareket ettirebilmeleri için bizi yolumuzdan geri itiyorlar. Savy'nin odasında konuştuğumuz doktor yanımızda duruyor.

"Kıl payı kurtuldu ama ameliyata alınabilecek kadar durumu stabil. Sevan Hanım'ı nakletmek için kısa süre içinde geri döneceğim."

Savy'ye geri döndüğümüzde onu yatakta Jude'un kucağında buluruz. Jude onu sallıyor, saçlarını ve sırtını okşuyor ve ona geri dönmesi için yalvarıyor ama Savy, kırık fısıltısı odayı doldurana kadar hiçbir şeye bakmamaya devam ediyor.

"Sevdiğim herkes gidiyor."

JUDE

Siktiğimin politikaları umurumda bile değil. Kendini kapattığı cehennemden dönene kadar bebeğimin gitmesine izin vermeyeceğim. Ash, bizi koridordan geçirip acil servisin içine düştüğü çılgınlıktan uzaklaştıracak asansöre doğru iterken başımızın üzerine çektiğim bir battaniyeyle üzerimizi örtüyor.

Sevan'ın varisi ve yeni yıldız oyun kurucunun burada olduğu haberi yayıldı. Medya bir beslenme çılgınlığı içinde ve sıradan insanlar bile basına satmak için bir görüntü almaya veya fotoğraf çekmeye çalışıyor. Beck ve Ash kapıda fedailik yapıyor ve sadece hastane kimliği olan sağlık personelinin içeri alıyorlar. Önlüklü bir herif elinde kamerayla içeri girmeye çalıştı ve basın özgürlüğü hakkında bağırmaya başlayınca çocuklar onu geri itti. Sonunda kapıya güvenlik koymuşlar ama tüm bunlar olurken bebeğim kontrolden geçmemiş. Fısıldadığı o yürek parçalayıcı cümle dışında hiçbirimizle konuşmadı ya da yüzümüze bakmadı.

Asansörle yukarı çıkarken kollarımı ona doluyorum ve çocukluğumdan beri yapmadığım bir şeyi yapıyorum. Dua ediyorum. Tanrı'ya kardeşimi benden, bizden almaması için dua ediyorum. Hiçbirimiz onu kaybetmeye nasıl dayanabiliriz bilmiyorum ve Savy'nin de dayanamayacağını biliyorum. Yaşadığı onca şeyden sonra, ailesini kaybetti, bizi kaybetti - ve şimdi Tate? Eğer Tate ölürse bunu atlatabileceğini sanmıyorum.

Hiçbirimiz bu gece o evde ne olduğunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz Tate'in vurulduğu, evin yandığı ve Savy'nin konuşmadığı. Tate'in durumu hakkında haber beklerken saatler geçiyor. Bekleme odaları takımın halkla ilişkiler temsilcileri, koç ekibi ve yeni yeni tanımaya başladığımız diğer oyuncularla dolup taşıyor. Savy'nin amcası geldi ama odasına girmesini yasakladık. Ne olduğunu öğrenene kadar, kimse

ona yaklaşmak. Bu işte parmağı öğrenirsem, polislerin ona dokunma şansı olmaz. Bir daha asla görülmez.

"Bebeğim, bebeğim, . , bana geri dnmeni istiyorum. Lütfen, Savy. Lütfen, konuş benimle?"

Yüzündeki Tate'in kanı olduğunu bildiğim şeyi temizlemek için üzerine sıcak bir bez silerken ona yalvarıyorum. Duman kokan kazağını atması için Beck'e ve o berbat kokudan kurtulması için göğsünü ve kollarını başlıyorum.

"Bunu ona ben gönderdim."

Beck'e bakıyorum ve onun elinde tüylü karikatür kaplı bir kazak tuttuğunu görüyorum.

"Ayrıyken ona gönderdiğim hediyelerden biriydi." Hüzünlü gözlerini benimkilere dikti. "Artık hiç böyle bir şey giymiyor. Hep siyah. Eğer bunu giyiyorsa, bu onun... anlamına mı geliyor?"

Ash elini omzuna atıp sıkınca çaresiz bir şekilde kaşlarını çattı.

"Bilmiyorum. Tüm mesajlarınızı okudu ve bunu giydi, belki de bizi affetmeye hazırdı. Belki de tekrar bizim olmaya hazırdı. Sadece bilmiyorum."

Savy'ye dönüyorum ve onu yıkamaya devam ediyorum. Ash ona giydirmem için bana bir hastane önlüğü uzatıyor ama Beck onu kapıp bir sandalyeye fırlatıyor ve ardından Henley'sini çıkarıp altına giydiği tişörtü bana uzatıyor ve Henley'sini tekrar giyiyor.

"Bunu onun üzerine koy. şu anda bizi etrafında hissetmeye ve koklamaya ihtiyaı var. Ağartıcı kokulu bir hastane bezine değil."

Gömleği başının üzerinden geçirip kollarını geçiriyorum ve lastiği bileğinden çekip saçlarını geriye topluyorum ve düşük bir at kuyruğu yapıyorum. Hâlâ duman gibi kokuyor ve ben saçlarını yıkayana kadar da kokacak ama bu biraz işe yarayacaktır.

Tam onu tekrar yerleştirirken kapı açıldı ve yeni bir doktor . Drdmze de şaşkınlıkla bakıyor.

"Ben Dr. Nash, Bay Valor'un ameliyatını ben yaptım. Hanginiz onun en yakın akrabasısınız?"

Beck, başka kimse yanıt veremedi, "Hepimiz yleyiz," diye kestirip atıyor. Doktorun kaşları çatılır ama başını sallamaya başlar.

"Pekala, ameliyattan çıktı ve yoğun bakım ünitesinde durumu kritik ama şimdilik durumu stabil. Bir süre inişli çıkışlı bir seyir izledi ve onu iki kez kaybettik.

Masa. Önümüzdeki yirmi dört saat çok önemli. İyi haber şu ki, genç ve bir atlet olarak en iyi durumda. Bu iyileşmesine çok yardımcı olacak. Herhangi bir komplikasyon olmadığı sürece, iyileşmesi konusunda iyimserim."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ve ağlamak istiyorum ama "Tekrar oynayabilecek mi?" diye sormak zorundayım.

Hemen başını sallamaya başlıyor ve midemin bulanmasına neden oluyor.

"Bu konuda spekülasyon bile yapmayacağım. Bunu düşünmek için bile çok erken. Kurşun ciğerlerinden birini delmiş ve ciddi hasar vermiş. Şu anda, önümüzdeki birkaç günü atlatmasına odaklanmamız gerekiyor. Diğer her şey bunun yanında ikinci planda kalır."

Beck doktorun yanına gidip elini sıkması için uzatıyor ve kardeşimizi kurtarmak için yaptığı her şey için ona teşekkür ediyor.

Ayrılmadan önce bize, "Polis Sevan Hanım'ın ifadesini istiyor. Sevan Hanım'dan olanlarla ilgili bir açıklama bekliyor ama durumu nedeniyle onları şimdilik bekletiyoruz. Hiç konuştu mu?"

Hepimiz başımızı salladığımızda kaşlarını çattı ve "Psikiyatri bölümünden birini çağıracağım ve onu değerlendirecek. Yakında biri gelir."

Savy'yi koruyucu bir hırıltıyla kollarıma geri çekiyorum. Adama değerlendirmesini bir kenara bırakmasını söylemek istiyorum ama kafasının içinde kilitli kaldığı sürece, bana asla geri dönmeyeceğinden daha çok korkuyorum, bu yüzden onaylamak için başımı sallıyorum.

SAVY

Herkes gider. Herkes gidiyor. Herkes gidiyor... ben.

"Gitmiyoruz meleğim. Asla ayrılmayacağız. Ben buradayım, Jude burada ve Beck de . Tate de burada, o yaşıyor. Bana bak Savy. Geri gelmeni istiyorum, böylece seni Tate'i görmeye götürebiliriz. O seni bekliyor. Sana ihtiyacı var."

Tate mi? Tate gitmedi mi? Hayır, bu doğru değil. Onu gördüm, beni terk ettiğini gördüm. Ambulanstaki o korkunç sesi duydum. O kızgın, tiz, uzun ses onun gittiğini gösteriyordu. Çok uzun sürdüğünü. Tıpkı babamı kurtaramadığım gibi onu da kurtaramadım. Herkes gider ve hep benim suçum olur.

"Oyuncak bebek mi? Lanet olsun! Hâlâ bizi duymuyor. Ne yapacağız? Ne yapacağız? Üç lanet gün oldu?"

Onları duymak istemiyorum. Gitmelerini diliyorum. Sessizliği istiyorum. Burası daha kolay. Burada yalnız olmak daha iyi, böylece kimse gidemez.

"...bizi yakalarlarsa ortalığı birbirine katarız!"

"değil. Başka her şeyi denedik. **Ona** ihtiyacı var."

Başım dönüyor ve garip hissediyorum. Vücudumun hareket ettiğini hissedebiliyorum ama ayaklarımın altındaki zemini hissedemiyorum. Neden durmuyorlar, gitmiyorlar?

Daha fazla ses kaşlarımı çatmama neden oluyor. Bip sesleri, vızıltılar ve ne olduğunu anlayamadığım fısıltılı kelimeler. Sessizliği geri istiyorum. Hiçbir şey duymak istemiyorum, hiçbir şey hissetmek istemiyorum. Yalnız olmak daha iyi...

"Kız bebek? Akıllı bebeğim, lütfen uyan. Sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var bebeğim."

Bunu söyleyen cılız, boğuk bir ses ama yalan. O ses gitti.
Beni terk etti.

"Savy, beni seçtiğini söylemiştin. Beni sevdiğini söyledin. Söz verdin, bebeğim. Bir daha kaçmayacağına söz vermiştin. Her gün bizi seçeceğine söz vermiştin, bebeğim."

Bu ses, çok çiğ, çok kırık. Yanaklarımda ıslaklık ve göğsümde acı hissediyorum çünkü söz verdim. Onu seçeceğime söz verdim. Hepsini seçeceğime söz verdim.

Titreyen bir el yanağımı okşuyor ve sıcaklığının boynumdan aşağı kayarak tüm vücudumu kapladığını hissediyorum. Ne kadar zamandır bilmiyorum ama ilk kez onun sıcaklığını hissediyorum ve bu bana... onun gitmediğini söylüyor. Beni terk etmedi. Başımı o sıcaklığa doğru eğiyorum ve kuru gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum ve sonra onu görüyorum. Onu görüyorum ve yalnız değilim.

SAVY

Hastane Tate'e yakın olmamız için bize bir aile süiti verdi, bunun için fatura kesmeyecekler ama para hiçbirimiz için endişe kaynağı değil. Önemli olan tek şey Tate. Odada iki derin ve rahat kanepeler ile birkaç yatak var ve görünüşe göre günlerdir burada kamp kurmuşuz. Islak saçlarımı geriye atıyorum, sonunda dumanın keskin kokusunu üzerimden attığım için minnettarım ve Sara'dan Mo hakkında gelen bir mesajı okurken Ash'in yanına sokuluyorum. Vanessa'nın ona attığı sakinleştirici dartin kalıcı bir etkisi olmadığını ve veterinerin ona temiz bir sağlık raporu verdiğini söylüyor. Zavallı yavru köpeğim geçen hafta neredeyse benim kadar çalkantı yaşadı.

Polise olanlarla ilgili ifademi verdim ve şimdi geriye kalan tek şey korktuğum bir konuşma yapmak. Derin bir nefes alıyorum, öksürüğüm tetikleniyor ve boğazımın arkasında dumanın tadını alıyorum. Ash bana bir bardak su uzatıyor ve bir yudum aldıktan sonra Beck'e onu içeri alması için başımı sallıyorum.

Mark kızgın bir ifadeyle içeri giriyor ama beni tepeden tırnağa taradığında bu ifade kayboluyor ve incinmiş bir bakışa dönüşüyor.

"Prenses, aklımı kaçırmak üzereyim. Beni neden içeri almadığınızı anlamıyorum. Savanna, ben düşman değilim!"

Ona gergin bir gülümseme veriyorum ve oturması için karşımdaki sandalyeyi işaret ediyorum.

"Umarım bu doğrudur Mark, ama konuşmamız gereken bazı şeyler var. Hoş olmayacak şeyler."

Kendisini yavaşça sandalyeye bırakıyor ve kendisine tehditkâr bir şekilde bakan adamlara temkinli bakışlar gönderiyor.

"Ben... Ben anlamıyorum. Bana bir yangın olduğunu ve erkek arkadaşlarınızdan birinin vurulduğunu söylediler. Bunlar beni neden ilgilendirsin ki?"

Jude'un benim için getirdiği sweatshirt'ünün etekleriyle oynuyorum, doğru kelimeleri seçmeye çalışıyorum ama o gece olanları açıklamanın doğru bir yolu yok. Onun yerine tek bir kelime söylüyorum.

"Vanessa."

Yüzünü dikkatle izliyorum, bu yüzden gözlerine gelen ihtiyatı görüyorum ama bu hala bana bilmem gereken şeyi söylemiyor, bu yüzden devam ediyorum.

"O öldü."

Yüzündeki rahatlama ifadesini yakalıyorum, sonra bunu gizleyip iç geçiriyor. "Ama önce bana şantajdan, videodan bahsetti."

Ağız birkaç kez açılıp kapanırken yüzünde bir panik belirtisi belirliyor ve sonra boyun eğmiş bir ifadeyle başını sallıyor.

"Sana her şeyi anlatacağım ama en başından başlayabilir miyiz? O gece ne oldu?"

Ona eve nasıl girdiğini, Tate'i nasıl vurduğunu ve monoton bir sesle söylediği her şeyi anlatıyorum. Olanlardan biraz uzaklaşmaya çalışmalıyım yoksa bu beni bir sarmala sürüklüyor. Her şeyi kabullenmem ve Tate'i tehlikeye attığım için kendimi suçlamayı bırakmam zaman alacak. Hastanenin psikiyatristlerinden biriyle birkaç kez konuştum ve düzenli olarak kendi terapistimle görüşmeye başlama planlarım var. Üç gün boyunca katatonik hale gelmemin nedeni tüm travmalarımı içime atmamdı. Onları seçmek onlar için sağlıklı olmayı seçmek anlamına geliyor, bu yüzden ruh sağlığım üzerinde çalışacağım.

"Tanrım, Savanna, senin ve arkadaşının başına gelenler için çok üzgünüm. Onun korkunç bir insan olduğunu biliyordum ama bu kadar dengesiz olduğunu bilmiyordum." Yorgun bir iç çekişle yüzünü ovuşturuyor. "Bana şantaj yapıyordu ama yemin ederim yanlış bir şey yapmadım! Vanessa bana ilaç verdi, sanırım buna rooŕie deniyor. On altı yaşındayken içkime kattı ve ben içkiyi bıraktıktan sonra çırılçıplak soyunup kucağımda bir video çekti. Babanın hatırası üzerine yemin ederim, o kıza asla isteyerek dokunmam! O zamandan beri o videoyu annesine göstermekle ve beni suçlamakla tehdit ediyor. Eğer ortaya çıkarsa korkunç bir skandal olurdu. Ben de ona istediğini verdim. Başlarda küçük şeylerdi. Ne zaman isterse jeti kullanmak, annesi onunla ilişkisini kestiğinde fazladan para vermek ve yaptığı pislikleri temizlemek gibi."

Onu durdurmak için parmağımı kaldırıyorum ve soruyorum: "Zorbalıkla kendini öldürttüğü kız mı? Benim okuluma mı transfer oldu?"

Yavaşça başını sallarken yüzünü üzgün bir ifade kaplıyor.

"Evet, o bendim. Yönetim kurulunu olayı örtbas etmeye ikna ettim. Çok üzgünüm Savanna."

Aniden başımı salladım ama başka tarafa baktım.

"Ödemeyi kestiğini söyledi, ona devam ve serbest bırakmasını söyledi." Mark derin bir nefes alır ve kendi içine kapanır.

"Gösterdim. Celeste'e gösterdiğini ve Celeste'in de bunu sana anlatmaya çalıştığını biliyorum. Sen top oynamayınca bana geldi." Yüzünü ovalıyor. "Polis Vanessa'nın yaptıkları hakkında konuşmak için onu görmeye gitti. Bu sabah bana ulaştı ve aslında kızının bize yaşattığı her şey için özür diledi. Celeste tüm karşısında dehşete düştü. Bunu size söylememi ve ondan bir daha haber alamayacağınıza dair sizi temin etmemi istedi."

Dudağımı çiğniyorum ve parmaklarımı büküyorum ama Ash onları kavırıyor ve sıkarak destekliyor.

"Neden Vanessa'ya ödeme yapmayı bırakmaya karar verdin?" Küçük bir gülümseme ağzının bir tarafını yukarı kaldırıyor.

"Çünkü zaten istifa edecektim. O sözleşmeler konusunda haklıydın. Durup istediğiniz rapora bir göz attığımda, bunun sadece bir alışkanlık olduğunu, işleri eski yöntemlerle yapmak olduğunu gördüm. Senin fikirlerin taze ve yenilikçi. Sen Sevan'ın geleceğisin prenses. Onu istediğin yöne götürmenin zamanı geldi. Baban seninle çok gurur duyardı, tatlım."

Gözyaşları boğazımı tıkıyor ve konuşmamı imkânsız hale getiriyor. Jude hâlâ Mark'a dik dik bakıyor ve sorularımı bitirdiğimi görünce söze giriyor.

"Şu anda her şeyin masaya yatırılmasını istiyorum. İlerlemek için tüm şüphelerinin giderilmesi gerekiyor. Babasının geçirdiği kazayla bir ilgin var mı?"

Mark şok içinde geri çekildi. Gözleri benden Jude'a kaydı.

"Ne? Tabii ki hayır! O benim en iyi arkadaşımdı. Hâlâ burada bizimle olması için her şeyi yapardım." Gözleri yine acı dolu bir şekilde bana dikildi. "Gerçekten böyle mi düşündün?"

Tek yapabildiğim ona ufak bir omuz silkmek ama Jude devam ediyor.

"Nasıl olur da endişelerimiz olmaz? Hepsini toplayın. O kazada neredeyse ölüyordu, dairesi havaya uçtu, biri içkisine çilek koydu ve neredeyse ölüyordu, sonra da parkta saldırıya uğradı. Çok fazla tesadüf var, sence de öyle değil mi?"

Mark koltuğunda öne doğru kayıyor ve bana elini uzatıyor.

"Tatlım, çok ama çok üzgünüm. Keşke bu konuyu benimle konuşsaydın. Sana verebileceğim 5 santim kalınlığında bir dosyam var. O kazayı her açıdan inceledim. Arabayı parça parça söküp üzerinde herhangi bir oynama olup olmadığına baktılar."

Uzanıp uzattığı eli tuttum ve "Neden?" diye sordum.

"Öfke mi, keder mi? Suçlayacak birini arıyordum. Bundan sadece birkaç yıl önce Celeste ile evlenmişti ve ben onun gerçek yüzünü görmeye başlamıştım bile. Öğrendiğimde aklıma gelen ilk kişi oydu. Ama o değildi. İnan bana, eğer onu öldürecek olsaydı, önce onun kendisini ve Vanessa'yı vasiyetine yazmasını beklerdi." Elimi sıktı. "Bu sadece trajik bir kazaydı. Kimsenin suçu yoktu. Müfettişler bana olaydan önceki son on yılda en fazla kaza ve ölümün o gün olduğunu söylediler. Sebepler kara buz ve kar fırtınasıydı, başka bir şey değil."

Elimi bir kez daha sıkarak bırakıyor ve Jude'a dönüyor.

"O patlamayı da incelettirdim. Savanna'nın altındaki birim boştu ve sızıntının kaynağı da buydu. Artık Vanessa'nın ona zarar vermeye çalıştığını bildiğime göre, adamlarımın olaylara bir kez daha bakmasını sağlayacağım. Bunu yapması için birini tutmuş olabilir."

Gözyaşlarımı yüzümden siliyorum.

"Yaptı ya da yaptığını ima etti. Ayrıca alerjik reaksiyonuma da neden oldu."

Jude sertçe küfrediyor. "O pisliği dört yıl önce öldürmeliydim!" Ona güven verici bir bakış gönderiyorum ve devam ediyorum.

"Yangın, geçen hafta bana yaptığı saldırıyı itiraf edemeden başladı ama uyuyor. Tüm bunları benim sahip olduğum her şeyi hak ettiğini düşündüğü için yaptı. Uzun zamandır onun sahip olduğu her şeyi istemiş olmam ne kadar ironik değil mi? Umutsuzca bir anne olmayı ve onun gibi özgüvenli ve popüler olmayı istedim. Tüm bunlar için üzülür ve ona acırdım ama Tate'e yaptıkları için onu asla affetmeyeceğim. Bunun beni korkunç bir insan yaptığını biliyorum ama ben... onun... ölmüş olmasına seviniyorum."

Beck yanıma kayıyor ve Jude bana ulaşmak için Ash'in diğer tarafına oturuyor.

"Öyle değil! Sen tanıdığım en iyi bebeksin. Asla kötü bir insan olamazsın."

"Bu seni kötü bir insan yapmaz, insan yapar sevgilim" Ash başımın yan tarafını öpüyor.

Uzun bir nefes aldım ve Mark'a, "Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. Her zaman oldun. Bir süre daha Sevan'da kalacak mısın? I

Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Tate hala..."

Geniş bir gülümsemeyle sözümü kesti.

"Elbette kalacağım! Hâlâ istifa etmeye kararlıyım ama sen hazır olana kadar hiçbir yere gitmeyeceğim. Seni seviyorum Savanna. Her zaman senin için burada olacağım."

Ona ilk gerçek gülümsememi çünkü herkesin gitmediğine inanmaya başlıyorum.

SAVY

Mark içten bir kucaklamayla ayrıldıktan sonra kanepeye geri yerleşiyorum. Ash ve Beck iki yanımda, Jude ise tam önümdeki sehpaye oturuyor ve ellerimi tutuyor. Güzel altın rengi gözleri yüzüme yerleşmeden önce vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Bebeğim, Tate seni geri çalışırken bizi seçtiğini söyledi. Bu doğru mu? Sen bizim misin?"

Ellerini sıkıyorum, Ash ve Beck'e bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Vanessa o gece gelmeden önce mi? Bazı şeyleri çözmüştüm. Tüm mesajlarını, mektuplarını okudum. Sonunda beni seçtiğinizi fark ettim. Bunu fark edemeyecek kadar korktuğum için hepinize bir özür borçluyum."

Jude "Hayır!" diye bağıyor.

Ash ve Beck yaklaşıp sırtımı ve saçlarımı okşuyorlar.

"Biliyorum, Jude. Sen haklıydın. Hayatımın büyük bir bölümünde dünyadan ve aşktan saklandım. Artık bunu yapmak istemiyorum. Hepinizle birlikte olmak, birlikte bir hayat kurmak istiyorum." Beck'e dönüyorum. "Tanner konusunda bana güvenirsen seninle bir aile kurmak istiyorum."

Beck beni kucağına alıyor ve yüzünü saçlarıma gömüyor. "Teşekkür ederim sevgilim. Bunu duymak beni çok mutlu etti." Sonunda beni tekrar yere bıraktığında derin bir nefes alıyorum.

"Hepinizin bunun kolay olmayacağını bilmesini istiyorum. Hatalar yapacağım. Bazen her şey çok fazla gelecek ve geri çekileceğim, sizi karartacağım."

Jude yüzümü kavırıyor ve alnını yüzüme bastırıyor.

"Sorun değil, bebeğim. Ben de seninle geleceğim. Sen hazır olana kadar seninle karanlıkta oturacağım ve sonra sana çıkış yolunu gösteren ışık olacağım."

Beni hâlâ istedikleri için minnettar olduğumdan gözlerim yaşlarla dolarken dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Ash beni geri çekiyor ve ona bakabilmem için başımı çeviriyor.

"Bunu çözerken hepimiz hatalar yapacağız meleşim. Ama birbirimizi sevdiğimizi ve her gün birbirimizi seçtiğimizi hatırladığımız sürece her şey yoluna girecek. Seni çok seveceğiz Kelebek ve biliyorum ki sen de bizi aynı şekilde çok seveceksin."

Birlikte nasıl ilerleyeceğimiz konusunda konuşacak çok şey var ama şu anda asıl odaklanmamız gereken Tate. Yoğun bakım hemşireleri izin verdiği sürece onunla oturmaya gidiyorum. Beck önce Tate'in menajeri olarak takım temsilcileriyle ilgilenmek üzere ayrılıyor ve ardından Tanner'la biraz zaman geçirip onlara kıyafet getirmeye gidiyor. Jude ve Ash'in de ekiple bir toplantı yapması gerekiyor ama tam yollarımız ayrılmadan önce Ash beni tutup buruşturulmuş bir zarf uzatıyor.

"Bunu o gece giydiğin pantolonu atmaya gittiğimde cebinde buldum. Önemli olabileceğini düşündüm."

Parmaklarım babamdan gelen mektubu göğsüme doğru çekiyor ve kalbime bastırıyorum.

"Onu kurtardığın için teşekkür ederim Ash. Sandığından çok daha önemli."

Sırtıma elini koyarak beni yoğun bakım ünitesine götürüyor ve kontrol ettikten sonra Tate'odasına bırakıyor. Tate'in yatağının yanına oturuyorum ve uyurken elini tutuyorum, yüzünü ezberliyorum ve aldığı her nefesi sayıyorum. Onu neredeyse kaybediyordum. Neredeyse hepsini kaybediyordum ve bu benim hatamdı. Göz kapakları titreyerek açılıyor ve o inanılmaz ela gözlerini bana diyor.

"Bebeğim, geri mi döndün?"

Sesi sersem ve kalın ama ona doğru eğilip yumuşak bir gülümsemeyle saçlarını alnından geriye doğru süpürüyorum.

"Sana bir söz verdim. Bir daha asla gitmeyeceğim. Başına gelenler için çok üzgünüm, Tate. Hepsi benim hatam."

Bana gözlerini deviriyor. "Un-hun, o dengesiz bir deli olması tamamen senin suçun. Bebeğim, dur. Başkalarının yaptıkları için kendini suçlamaya yok."

Elini göğsüme bastırıyorum.

"Ama Tate, ya... ya bir daha oynayamazsan? Bunu senden aldığım için beni nasıl suçlamazsın?"

Esniyor ve bir omzunu silkiyor, bu da yüzünün acıyla buruşmasına neden oluyor ama nefes alıyor.

"Bu sadece bir iş, bebeğim. Seninle daha fazla zaman geçirebileceğim anlamına geliyor."

Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ama bunu telafi etmek istiyorsan, hemşireyi oynayıp bana sünger banyosu yaptırabilirsin. Gerçekten kapsamlı bir sünger banyosu."

Dudaklarında kalbimi aydınlatan küçük bir gülümsemeyle onu ne kadar çok sevdiğimi söyleyemeden tekrar uykuya dalıyor.

Sandalyeye geri yerleşiyorum ve kâğıt kırıklığı cebimden babamın mektubunu çıkarmamı sağlıyor. Üzerinde ismimin izini sürüyorum ve iyileşme sürecinde bir adım daha atmanın zamanı geldiğine karar veriyorum.

Benim en tatlı kızım,

Umarım bu mektubu okumak zorunda kalmazsınız çünkü bu artık sizinle olmadığım anlamına geliyor ve bunun için çok üzgünüm.

Kısa bir süre önce bir meslektaşım aniden kalp krizi geçirerek vefat etti. Ailesine başsağlığı dilemeye ve ne kadar harika bir insan olduğunu anlatmaya gittiğimde çok üzücü bir şey oldu. Kızı omuz silkti, gözleri tamamen kurumuştı ve bana bunu bilemeyeceğini çünkü onun tek yaptığı şeyin çalışmak olduğunu söyledi.

Bu beni çok etkiledi, prenses. Seni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığımı fark etmemi sağladı. Annen öldükten sonra, kederinle başa çıkmak için kendimi işe verdim ve hayatta her zaman ihtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağlamak için tüm çabalarımı Sevan'ı inşa etmeye odakladım. Şimdi fark ediyorum ki sana en çok ihtiyacın olan şeyi, zamanı hiç vermemişim. Hayatın tüm özel anlarını paylaşmak için benimle zaman. Sana hak ettiğin sevgi ve ilgiyi hiç göstermedim. Kurmak için şirketi seçmemeliydim. Onun yerine gerçek bir ilişki kurmak için seni seçmeliydim.

Umarım bu mektubu okursan çok uzak bir gelecekte olur ve ben de bu hatayı düzeltmiş olurum. Celeste ve Vanessa artık hayatımızda olduğuna göre umarım güçlü bir aile kurabiliriz, böylece sadece benden değil, yeni annen ve kız kardeşinden de hak ettiğin tüm sevgiyi görebilirsin.

Hayatınızın geri kalanını sevilerek ve el üstünde tutularak geçirmeniz en büyük dileğimdir.

Eğer kaderin korkunç bir cilvesiyle bunu gerçekleştiremeden beni senden alırlarsa, şu sözlerimi aklından çıkarma. Lütfen tatlı kızım, hatalarımdan ders al. Aşkı her zaman ilk sıraya koy. Şirketi sat ya da Mark'ın izin ver. Benim yaptığım gibi kendini işe kaptırma. Yakalayabildiğin her mutluluk anının tadını çıkar.

Mutluluğu ve sevgiyi seç, Savy. Seni seç, en başından beri yapmam gerektiği gibi.

*Sen her zaman benim en iyi
kızım olacaksın. Sevgiler
baban.*

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken mektubu kucağıma bırakıyorum. Sanki babam odada benimle birlikte, beni izliyor ve bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu biliyor. Onu affettiğimi fark ettiğimde içimi bir huzur kaplıyor. Affetmem gerektiğini bile bilmiyordum ama affettim. Hayattayken bile beni bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı için onu affediyorum ve bu beni... özgür hissettiriyor.

şirketini ve onu devam ettirmek için yaptığım her şeyi düşünüyorum ve o anda işimin bittiğine karar veriyorum. Yaşamak **istediğim** hayatı yaşamak istiyorum, yaşamam gerektiğini düşündüğüm hayatı değil. Sevan'da çalışmayı hiç istemedim. Bunu bana bıraktığı için yapmak zorunda olduğum bir şey olduğunu düşündüm. Edebiyatla ilgili bir şey yapmak istedim, tutkulu olduğum ve bana keyif veren bir şey. Mektubu tekrar katlayıp cebime koyuyorum ve telefonumu çıkarıyorum. Sonunda kafesten çıkma ve duvarı yıkma zamanı geldi. Kanatlarımı açmanın ve hayatımda ilk kez gerçekten uçmanın zamanı geldi. Kendimi seğme zamanı.

SAVY

Tate'i hastaneden eve getireli bir ay oldu. Tam da doktorun öngördüğü gibi, fiziksel olarak en iyi durumda olması hızlı bir şekilde iyileşmesine ve toparlanmasına yardımcı oldu. Hâlâ kat etmesi gereken uzun bir yol var ve tekrar futbol topu fırlatabilmesi için rehabilitasyonunun aylar, belki de daha uzun sürmesi gerekecek ama o bu durumdan neredeyse rahatlamış görünüyor. Dün gece yatakta birbirimize sarılırken bana tek istediğinin yavaşlamak ve hayatın tadını çıkarmak olduğunu söyledi ve ben de yapmak üzere olduğum şeyle bunu tartışmam.

Mark yanıma yaklaşıp kalabalığı süzdükten sonra geri çekiliyor ve gülümseyerek bana odaklanıyor.

"Çok güzel görünüyorsun prenses. Seninle gurur duyuyorum."

Gözlerime uyan açık mavi elbisemi düzeltiyor ve gevşek saçlarımı kabartıyorum. Basınla uğraşırken genelde olduğum gibi gergin bile değilim. Belki de bu, sonunda gerçekte olduğum kişi olmak için son adım olduğu içindir. Mark'a kendimden emin bir şekilde başımı sallayarak, uzun zamandır taktığım maskenin düşmesine izin veriyorum, yanıp sönen kameraların olduğu odaya giriyorum ve onlara en güzel gülümsememi sunuyorum.

Sevan'ın satışı konusunda müzakere edilen ve gitmesini umduğumuz yön hakkında hazırlanan açıklamayı okudum. Vanessa'nın kötü eylemleri ve Tate'in iyileşmesi ile ilgili yakın zamanda kapatılan polis soruşturmasının çıplak gerçeklerini ele alıyorum, halkla ilişkiler ekibinin hazırladığı standart kapanış açıklamasını okumadan önce kısa bir süre duraklıyorum ve kağıdı kürsüye bırakıyorum. Kendime saklanmayı bırakacağıma dair söz verdim ve buna sadık kalacağım, bu yüzden senaryodan çok ama çok uzaklaşıyorum.

"Uzun zamandır özel hayatımla ilgili spekülasyonlar yapılıyor ve ben de bu spekülasyonlara cevap vermeyi reddediyorum; son zamanlarda benimle ve aşk hayatımla ilgili bazı tuhaf teoriler atıldı. Ben olmayacağım

Bu konuda herhangi bir sorunuz olursa, hepinizden biraz terbiyeli olmanızı ve mahremiyetimize saygı göstermenizi rica ediyorum." Derin bir nefes alıyorum ve gülümsemem daha da parlaklaşarak daha fazla kamera flaşının patlamasına neden oluyor.

"Dört erkeğe aşığım ve onlar da beni seviyor. Eşit derecede kararlı bir ilişki içindeyiz ve hayatımızı birlikte bir aile kurarak geçirmeyi planlıyoruz."

Her muhabir sorular sormaya başladığında odaya bir çılgınlık çöküyor ama ben sadece gülümsüyorum ve gülümsüyorum ve sonra küçük bir el sallıyorum ve odadan çıkıp geleceğime geri dönüyorum.

Patrick, Sevan'ın satışı konusunda çok sayıda avukatla uzun süren pazarlıklardan sonra beni Stella'nın evine götürdü. Birlikte tartıştıktan sonra, onların evini ana konutumuz olarak tutmaya karar verdik. Kahverengi taş evim yangın yüzünden yerle bir oldu ve içinde büyüdüğüm Greenwich malikanesi de bir daha orada yaşamak istemeyeceğim kadar çok üzücü ve yalnız anıya sahip.

Eve gidip üstümü değiştirdikten sonra geri dönüp şehre gelmek için trafikle yüzleşmek çok fazla, bu yüzden Ash, Beck, Jude ve Tate benimle Masks'ta buluşacak ve halk içindeki ilk resmi randevumuz için çok heyecanlıym.

"Bebeğim, sana söylemeliyim, sen benim kahramanımsın!" Stella denemem için dolabından elbiseler çıkarırken bana şöyle diyor. "Bir gün maskenin arkasından çıkıp tüm dünyanın görmesi için ıslıl ıslıl parlayacağını biliyordum. Senin adına çok mutluyum."

Yatağının üzerine bir yığın giysi atıyor ve ayakkabı bulmak için dolaba dönmeden önce gözlerinde bir hüznün parıltısı yakalıyorum.

"İyi misin, Stell? Son zamanlarda senin hakkında konuşacak pek vaktimiz olmadı. Senin dünyanda neler oluyor?"

El sallıyor ve yığından elbiseleri bana uzatmaya başlıyor. "Hep aynı, aynı.

Kulüp harika gidiyor. Hâlâ çok iş var.

hataları gidermeye çalışıyoruz ancak her şeyin olabildiğince sorunsuz çalışmasına çok yakınız ve ben de biraz daha rahat nefes alabileceğim."

Gülümsemesi biraz kırılğan görüldüğü için onu yakından izliyorum.

"Bu harika, peki ya sen? Görüştüğün biri var mı? Benim için çılgın bir ilişki hikayen var mı?"

Eli hâlâ bir sonraki elbisenin üzerinde ama sonra zoraki bir kahkahayla başını sallıyor.

"Hayır, işle çok meşgulüm. Ben sadece seninle ve senin sikiyle uğraşarak yaşayacağım. Tüm bunlar nasıl gidiyor ve etrafta bir çocuk olması nasıl bir şey?"

Konuyu değiştirmesine izin veriyorum ama kendime yakında onunla bir kızlar gecesi yapmak için zaman ayırmam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, korkunç! Seks değil, seks... vay canına. Seks sadece vay canına ama Beck'in oğlunu tanımak inanılmazdı. Çok büyük ve küçük bir kişiliği var ve onunla olmaktan çok keyif ama aynı zamanda onunla bir hata yapmaktan da çok korkuyorum. Nasıl ebeveyn olunur bilmiyorum! Hiç kendime ait bir çocuğum olmadı. Günden güne ilerlemeye ve onun yanında olmaya çalışıyorum, anlıyor musunuz?"

Başını sallayarak ve yumuşak bir gülümsemeyle gümüş elbiseyi ellerimden alıyor.

"Bence ebeveyn olmanın yüzde sekseni bu. Sadece ortaya çıkın, onun yanında olun ve onu sevdiğinizi gösterin."

Kaşlarımı çatıyorum ve soruyorum: "Peki son yüzde yirmi ne o zaman?"

Stella sırtıyor. "Şarap. En azından anneme göre." Birkaç elbiseyi daha kenara fırlatıyor ve sonra bağılıyor, "Aha! Bu! Sanırım sonunda buna hazırsın."

Parlak rujlu kırmızı elbiseyi bilmiş bir bakışla bana uzatıyor.

"Sonunda kırmızı için hazırsın, bebeğim."

Alt dudağımı ısııyorum ve saf günahın askısız tüpünü vücuduma doğru tutuyorum. Her iki yanında yüksek yırtmaçlar var ve erkeklerimin ağzının sulanacağını biliyorum, bu yüzden yüzümde geniş bir gülümseme büyürken başımı sallıyorum.

"Kırmızı o zaman!"

Patrick bizi kulübe götürüyor ve içeri girdiğimizde kucaklaşarak ve yakında bir araya geleceğimize dair söz vererek yollarımızı ayırıyoruz. Müzik bedenimi gümbürdetirken kalabalığın arasından dans pistinin kenarına doğru yürüyorum. VIP katlarına bakıyorum ve dördünün de parmaklıklara dizilip bana baktığını görünce dudaklarımda hınzır bir gülümseme beliriyor. Gevşek saçlarımı geriye atıyorum, Tate'e bir öpücük gönderiyorum ve sonra diğerlerine meydan okuyan bir bakış gönderiyorum. Tate'in hâlâ ağırdan alması gerekiyor ama kız arkadaşının dansını görmeyi kaçırmayacağı konusunda ısrar etti.

Bir boşluk bulana kadar dansçıların arasından dolanıyorum, başımı arkaya yatırıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve hareket etmeye başlıyorum. Kalçalarım ritme göre sallanıyor ve bedenlerin bana yaklaştığını hissettiğimde ellerim başımın üzerinde. Sert parmaklar kalçalarıma giriyor ve başka bir set kışımı avuçlamak için kayıyor. Sıcak nefes kulağıma çarpıyor ve göbeğimin sıkışmasına neden oluyor.

"İşte benim kızım, benim Kelebeğim. Artık beni senden uzak tutacak hiçbir parmaklık yok meleşim."

Ash'in alçak sesle, gırtlaktan gelen sözleri içimde bir heyecan yaratıyor. Sonunda yine bar erkek arkadaşım için dans ediyorum ama bu çok daha iyi çünkü artık beni sadece arzu dolu gözlerle izlemiyor. Bu sefer sertliğini kıcıma sürttüğünde o arzuyu hissediyorum. Büyük, sıcak bir elin elbisemin yırtmacından yukarı doğru sürüklendiğini ve Beck'imin buz gibi mavileriyle buluştuğunu hissettiğimde gözlerim faltaşı gibi açılıyor.

"Siktir git sevgilim, bu elbisenin içinde yemek istediğim parlak kırmızı bir elmaya benziyorsun. Sen en iyi baştan çıkarıcısın."

Dans ederken ve nefes nefese bir karmaşa içinde öğütülürken bana bastırılan sıcak, sert vücutlarından zevk alıyorum. Bir süre sonra Ash geri çekiliyor ve Jude onun yerini alıyor ama fazla uzaklaşmıyor. Yeşim yeşili gözleriyle bizi izliyor ve Jude'un ağzı çıplak omzumdan boynuma doğru bir sıcaklık izi kaydırırken bana yapacağı tüm karanlık, pis şeylerle dolu.

"Mmm, bebeğim. Bu gece burada fazla kalmayacağım. Kalçalarının arasında boğulana kadar amını yemem gerek. Hepimizin tabaklarını doldurduğu, yiyebildiğin kadar ye Savy büfesi olacak."

Tüm ağızlarının üzerimdeki görüntüleri kafamda yanıp sönerken inliyorum ve kıcıımı ona doğru itiyorum. Beck daha da yaklaşıyor, ben de düz avucumu göğsünün üzerinden karın kaslarına doğru kaydırıyorum ve elimin altında seğirdiklerini hissediyorum. Sırıttıyor ve ağzını boynumun diğer tarafına götürüyor.

"Çok ateşlisin, hayatım. Eve gittiğimizde bu küçük, sıkı vücudunu çok iyi kullanacağız."

Beck arkamda, Jude önümde olacak şekilde aralarında dönüyorum, yukarı uzanıp boynuna sarılıyorum ve "Beni nasıl kullanacağını söyle" diyorum.

Jude dilini alt dudağının üzerinde gezdiriyor ve sıcak elini elbisemin yırtmacından içeri sokarak kalçama doluyor ve Beck çenemi yukarı kaldırırken kocaman eli kalbimin hızla çarpması için doğru basınçla boğazımı kavıyor.

"Bütün siklerimizi alacaksın, sevgilim. Tüm o güzel küçük deliklerini aynı anda gereceğiz ve çok iyi yakacağız."

Gözlerim sağa kayıyor ve karanlık vaatlerle dolu yeşim yeşili gözlerle buluşuyor ve titriyorum. O gözler beni izliyor, bedenimi okşuyor ve iç bacaklarımda ıslak bir sıcaklık hissediyorum. Beni izlemesine bayılıyorum. Hep sevmişimdir.

Bakışlarımı yukarıdaki son erkeğime kaldırıyorum ve onun korkulukları kavradığını görüyorum. Gözleri hareket eden üçüzerinde bir yol açarken parmakları parmaklığın etrafında esniyor, ritme ayak uyduruyor ve beni arkasına bakarken gördüğünde seksi bir

"Buna hazır mısın bebeğim?" diye sorar gibi kaşlarını kaldırırken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Dudaklarımdan dökülmek isteyen iniltiyi yutuyorum çünkü evet, hazırım.

"Sabırsızlanıyorum," diye fısıldıyorum Beck'e. "Beni eve götür. Sana ihtiyacım var... hepinize, hemen şimdi."

Jude başını Tate'e doğru sallıyor ve onun gözden kaybolduğunu görüyorum, sonra Ash yanımda, beni kalabalıktan çekmek için elimi tutuyor. Stella'yı barlardan birinin yanında görüyorum ve ona gittiğimize dair küçük bir el sallıyorum. O da bana bir öpücük gönderiyor ve göz kırptıyor.

Beşimiz birlikte valenin cipi getirmesini bekliyoruz, kameralar yanıp sönerken adamlarım etrafımda bir duvar oluşturuyor. Beck'in eli belimde, Jude ve Ash birer elimi tutuyor ve Tate de bir elini omzuma koyuyor. Ve ben gülümsüyorum. Bırakın baksınlar, bırakın fotoğrafımı çeksinler, bırakın ne kadar sevildiğimi görsünler.

Ash bizi götürüyor, Jude önde onun yanında, Tate ve Beck arkada benim iki yanımda. Vücudum olacakların beklentisiyle titriyor ve bir dakika daha bekleyemeyeceğimi biliyorum. Tate'in elini tutup kalçama koyuyorum ve ona umutsuz bir bakış atıyorum.

"Bebeğim, ağrım var."

Jude'un kafası ön koltuktan yüzüme ve sonra elimin Tate'inkini örttüğü yere dönüyor ve hınzır bir sırıtiş yüzünü aydınlatıyor.

"Onu duydun. Bebeğim dokunulmak için can atıyor kardeşim. Rahatlamaya ihtiyacı var." Pelüş alt dudağını ısırtıyor ve başını Beck'e doğru uzatıyor.

"Kardeşimiz hala iyileşiyor, dostum. Ona yardım etmelisin."

İkisi de bana doğru eğildiğinde ve iki sıcak el elbisemin yırtmaçlarından iç uyluklarıma doğru kaydığında nefesimi tutuyorum. Beck iri parmaklarının tersiyle ıslaklığımı dokunuyor ve küfretmesine neden oluyor.

"Siktir! İç çamaşırın yok mu, sevgilim?"

Diğer üçü homurdanıyor ve Ash'in gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor, sonra uzanıp aynayı aşağı indiriyor.

"Göster bana."

Beni kıvrandıran boğuk bir sesle talep ediyor. Elbisemi kalçalarımın üzerine kadar çekip kıcıımı belime kadar kaldırıyorum ve kendimi hepsine gösteriyorum. Sokak lambaları ne kadar ıslak olduğumu gösterdiğinde Jude yumruğunu ısırtıyor.

"Becerin beni, dizlerini ayırın çocuklar. Bize tüm o ıslak, güzel pembeyi gösterin!"

Tate ve Beck emirlere mükemmel bir şekilde uyuyor ve dizlerimi onlarınkilerin üzerine bağlayarak beni daha da açığa çıkarıyorlar. Serin hava bana çarptığında sırtımı eğiyorum ve sonra iki kalın parmak kıvrımlarımdan geçtiğinde inliyorum.

"Onun üzgün küçük amcığı boş olduğu için ağlıyor, kardeşlerim. Onu mutlu edin." Jude onları yönlendirir.

Beck boynumun arkasına yapışıyor ve klitorisimi ovarken ağzımı yutmak için başımı çeviriyor. Tate deliğimde daireler çiziyor ve sonra bir parmağını içime sokuyor. O kadar iyi hissettiriyor ki kalçalarım daha fazlasını isteyerek kalkıyor. Beck ağzını benimkinden ayırıyor ve Tate'in beni parmaklamasını birkaç dakika izlemek için arkasına yaslanıyor ve sonra elbisemin üstünü aşağı çekerek göğüslerimin dışarı çıkmasını sağlıyor.

"Tate ve ben amını parmaklarımızla sikerken, o tatlı dut meme uçlarını emeyeğim, sevgilim. Bu koltuğun her yerine öyle bir boşalacaksın ki derinin üzerinde bir su birikintisi bırakacaksın."

Evet, lanet olası evet! Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu göğsüme doğru çekiyorum, meme ucumu ağzına alıp emdiğinde haykırıyorum. Elim Tate'in kucağına kayıyor ve sertleşmiş sikini elbise pantolonunun üzerinden kavrayıp sıkıyorum ve o da çıplak omzumu ısıyor.

Jude ateşli gözlerle beni izlerken beni daha fazla çalıştırıyorlar, ta ki onlara "Birlikte. Amını birlikte sikin çocuklar. Her iki parmağınızın etrafında gerildiğini görmek istiyorum."

Kukum fişkirirken ıslak bir karmaşa içindeyim, bunu istiyorum. Parmaklarını birleştiriyorlar ve zonklayan kanalıma yavaşça kayıyorlar. Dört büyük, sert parmak tekrar tekrar içeri giriyor ve orgazmım arttıkça başımı coşkuyla geri gönderiyor. Araba şeridimizde sarsılıyor.

"Tanrım, Jude! Hepimiz öleceğiz."

Ash küfrediyor ve Jude'un koltukların arasına dalarken çılgınca gülmesine neden oluyor. Yüzünü açılmış kalçalarımın arasına ve içimdeki parmakların üzerine diliyle klitorisimi kirpiklerken yarısı önde yarısı arkada asılı duruyor. Beni zirveye çıkarmak için gereken tek şey bu ve onlara karşı sarsılıp çırpınırken çığlıklarım çınlıyor.

Jude çenesinde ve dudaklarında parlayan sularıyla bana bakıyor.

"Ama gitmek için ne mükemmel bir yol."

Kanalım daha fazlası için zonklaya bile gülerek başımı geriye atıyorum. Jude'un gözleri Tate'i pantolonunun içinden kavrayan elime takılıyor ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla kapatıp okşamak için hareket ettirerek ona uzanıyor.

"Şu siki görelim, bebek. Çıkar onu."

Hevesle dediğini yapıyorum ama sonra endişeyle Tate'e bakıyorum.

"Bu iyi mi? İyi hissediyor musun? Ağrın var mı?"

Bana yumuşakça gülümsüyor. "Ben iyiyim, bebeğim. Merak etme, sınırlarımı biliyorum. Şimdi o güzel ağzını aç ve em onu."

Aşağı inmek için daha iyi bir aç elde etmek üzere kalçamın üzerine kayıyorum ve Beck'in kıcımı avuçladığını ve sonra parmaklarını tekrar amıma kaydırıldığını hissediyorum. Jude, Tate'in sikini eline alıyor ve parıldayan gözlerle bana bakarak tabanını yumrukluyor.

"Onu bir Slurpee gibi emdiğini göreyim, bebek."

Tate inliyor, "Siktir, Jude, daha sıkı, adamım."

Jude Tate'in sikini sıkıyor ve ben damlayan ucu ağzıma alırken yumruğunu aşağı yukarı kaydırıyor. Dilimi etrafında döndürerek ılık prekumu yalayıp yutuyorum. Jude boştaki eliyle Beck'e kıcımda eşlik ediyor ve kör bir parmağıyla dar deliğimin etrafında dönerek kış yanaklarımın arasını okşuyor.

"Eve gittiğimizde bu kış yiyeceğim, bebeğim. Sen sikimle sikkem için çılgık atana kadar dilimi içine sokacağım. Bu gece her deliğin sikilecek bebeğim."

Ağzımın içine doğru iterken Tate'in şaftının etrafında haykırıyorum ve hayatımda hiç bir sürüşün daha hızlı gitmesini veya daha uzun sürmesini istemedim. Tate ağzımı sickerken parmakları saçlarımı yumrukluyor ve sıcak tohumu boğazımın arkasına çarptığında, ikinci orgazmım sert ve derin bir şekilde vuruyor ve gözlerimde yıldızlar parlarken öğürmem ve inlemem neden oluyor.

Araba sert bir şekilde durduğunda hepimiz sarsılıyoruz ve sonra Ash kapısını çarpıyor, Tate'in yanındakini açıyor ve beni kollarına çekiyor. Bacaklarımı beline doluyor, kollarımı boynuna doluyor ve bizi ön kapıya kadar götürüp beni kapıya çarparken sıkıca sarılıyorum.

"Sabırsızlanıyorum, Kelebek. Seni şu an sikimde istiyorum."

Eli aramıza girerken ve fermuarı inerken bana söylüyor. Beni kapıya doğru sarsıyor ve sonra sikinin büyük küt başının içime girdiğini hissediyorum.

"Siktir, siktir, evet! Becer beni, Ash. Sana ihtiyacım var! Sert, sert ve hızlı yap." Yalvarıyorum.

Bana istediğim her şeyi kapımızın önünde veriyor. Jude ve Beck iki yanımda bize katılıyor. Bacaklarımı Ash'in belinden alıp açıyorlar, böylece ellerimle kıcımın ve kalçalarımın altından beni destekliyorlar. Ash arkasına yaslanıyor, birleştiğimiz yere bakıyor ve başparmaklarını kullanarak am dudaklarımı . Başparmakları iki yanımdan aşağı doğru iniyor.

ve sonra bir lanet makinesi gibi derin ve sert bir şekilde bana geri çarpıyor.

Gecenin içinde onun adını haykırıyorum ve Jude gülerek elini ağzıma kapatıyor. Hem o hem de Beck öne doğru eğilip meme uçlarımı emiyor ve sanki planlamışlar gibi aynı anda ısıyorlar, Ash'in itişlerine karşı koymama ve Jude'un eline karşı orgazmımı haykırmama neden oluyorlar. Ash içimde sarsılıyor ve dışarı akmaya başlamadan önce sıcaklığının içime yayıldığını hissediyorum.

Gevşeyip topallıyorum ve onlar kapıyı açıp alarmı kapatırken beni Beck'in kollarına veriyorlar. Beck beni evin derinliklerine, sonra da alt kata taşıırken başım uykulu bir şekilde göğsüne yaslanıyor. Beni yatağa yatırırken yumuşak bir ışık yanıyor. Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve eskiden tiyatro odası olan yere bir göz atıyorum. Duvarlardaki ses yalıtım panellerini ve üzerinde yattığım devasa platform yatağı görünce gülüyorum.

Jude yatağın üzerinde bana doğru sürünüyor ve sonra kırmızı elbiseyi sırtımdan geçiriyor.

"Beğendiniz mi? Bunu sadece aile bağlarımızı güçlendirmek için yaptırдық. Küçük kulakların çığlıklarını duymasına izin veremeyiz, bebeğim."

Sonra dizlerimi ayırıyor ve yüzünü amıma sokuyor. Ellerim saçlarına gidiyor ve gülerek onu geri çekiyorum.

"Jude! Önce temizlenmeme izin ver!"

Dudaklarını yalıyor ve başını sallıyor.

"Nuh-uh, bu benim favorim, seni özensiz ve pis seviyorum. Dilim her şeyi temizleyecek, böylece seni tekrar kirletebiliriz." Bana söylüyor ve sonra tekrar dalıyor, tüm Ash'i ve benim pisliğimi yalıyor.

Gözlerim diğerlerinin izlerken beni diliyle tekrar tekrar okşuyor. Etrafımızdaki yatağa dizlerinin üzerinde tırmanıyorlar, yumruklarını siklerine sarmışlar ve ateş dolu gözlerle bedenime bakıyorlar. Bu içimdeki kirli hayvanı uyandırıyor ve onu sesimle serbest bırakıyorum.

"Amımda ve gırtlığımda bir sik istiyorum!"

Beck'in arkamda yatak başlığına yerleşmesiyle yatağın daha yukarısına sürüklenmeden önce dört inilti çınıyor ve kendimi beğenmiş bir şekilde sırtıyorum. Sırtımı ona yaslamam için beni bacaklarının arasına ve göğsüne doğru çekiyor ve Jude'a homurdanarak, "Sikimi ona sok ve sonra bizi yala" diye emrediyor.

Onun ateşli komutuyla başım dönüyor ve Tate ile Ash bizi izlemek için iki yanımıza kayarken Jude hemen işe koyuluyor. Bastırıyorum

Jude'un mürekkeple kaplı parmaklarının Beck'in kızgın kırmızı sikini birkaç kez okşamasını izlemek için çenemi göğsüme dayadım, önce başını elinde sıkı, sonra tekrar sıcaklığıma bastırđı ve sırlıklam itti. Beck beni daha ykseğē itiyor ve birkaç kez yukarı iterek beni mümkün olan en iyi şekilde geriyor. Jude parmaklarını amımdan aşığıya, siki onaylayan bir uğultuyla içime girdiğı yere doğru sürüklüyor ve sonra bacaklarımızın arasına karnının üzerine yerleşiyor.

Ash ve Tate kalçalarını tutup beni daha da aşıyor, sıcak avuç içleri beni sıkıyor. Hepsi amıma bakarken kendimi tapılmış hissediyorum. Ash, Jude'u saçlarından yakalıyor ve yüzünü bize doğru itiyor.

"O dili üzerlerinde görmek istiyorum. Onu siki çıkartırken kremini adamın sikinden yala."

Oh Tanrım, oh Tanrım, Jude'un dili klitorisimin üzerinde geziniyor ve Beck'in şaftını yalamak için aşığı iniyor ve içime girip çıkarken kanalımın o horozun etrafında titreşmesini ve sıkılmasını sağlıyor.

Bunu bütün gece izleyebilirim ama Tate ona bakmak için çenemi kaldırıyor. Gözlerim elindeki siki, karın kaslarını tarıyor ve göğsündeki çirkin yara izinde duruyor. Geriliyorum ama bir elini boğazıma dolayarak daha yukarı bakmamı sağlıyor ve bana vaatlerde bulunuyor,

"Ben iyiyim, bebeğim. Söz veriyorum, iyiyim. Sana göstermeme izin ver. O güzel ağızını tekrar siki meme izin ver."

Gözlerindeki güvence karşısında başımı sallayarak onaylıyorum ve ağızımı aşıyorum. Elleri başımın iki yanına geliyor ve boğazımın arkasına ulaşana kadar içeri girerken beni sıkıca tutuyor. Dudaklarımı şaftının etrafına sarıyorum ve homurdanmasına neden olacak şekilde ona karşı yutkunuyorum. Tate bana ne kadar iyi olduğunu gösteriyor, Beck'in siki rahmime ve Jude dökülen her şeyi yalarken ağızımı terk ederek beceriyor.

Zevk içimden geçerken gözyaşları yüzümden aşığı süzülüyor. Bu adamlar bedenimi mahvederken her dokunuş, her yalama, her itiş, orgazmımı bir diğerine dönüştürüyor. Beck boynumu yalıyor, öpüyor ve emiyor, bana ne kadar mükemmel olduğumu ve beni ne kadar sevdiğini söylüyor.

"Onun sikinden atla, bebek. şimdi Ash'inkine binmeni istiyorum."

Tate ağızımdan çekiliyor ve bir başka cızırtılı öpücükle Beck beni kucağından kaldırıyor ve Ash onun yerini alıyor. Beni çeviriyor, böylece göğslerimiz birbirine yapışıyor ve ben de ona sarılıyorum. Jude dizlerinin üzerine kalkıyor ve sırtıma bastırarak kıcıımı kavırıyor. Ash alt dudağıımı aşığı çekiyor

başparmağıyla ağızıma sokmadan önce. Onu emiyorum ve dişlerimi eklememin üzerinde gezdiriyorum.

"Uçmaya hazır mısın, Kelebek?"

Başparmağını bir patlamayla bırakıyorum ve sırtıyorum. "Beni cennete götür, bar erkek arkadaşı."

Jude kalçalarımı kaldırıp beni tekrar Ash'in sikinin üzerine oturtuyor ve ben yıldızları görüyorum. Jude'un siki kığımın yanaklarından kayarken ben de ona karşı yuvarlanıp zevk alıyorum. Göğüslerimi avuçluyor ve Beck ile Tate'e emmeleri için kaldırıyor.

Kahretsin, istiyorum, hepsini çok kötü istiyorum. Bu adamlar için mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde acı çekiyorum. Jude geri çekiliyor ve sert ellerini sırtımdan aşağı doğru sürükleyerek kığımın kavırıyor ve yanaklarımı ayırıyor. Bunun nereye gittiğini bildiğimi düşünerek inliyorum ve meme uçlarımı yalayan adamları kenara itiyorum, böylece kığımın ona sunmak için öne doğru eğilebiliyorum. Ben de onun sikini içimde istiyorum. Hepsini içimde hissetmek istiyorum.

Jude karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve kığımın tokatlıyor. Acının fermuarı yatıştırıcı bir elle siliniyor.

"Henüz değil, . Önce seni farklı bir şekilde dolduracağız."

Kaşlarım çatılıyor, sikinin başının Ash'inkine değiştiğini ve yavaşça yanımdan içime kaydığını hissedene kadar anlamıyorum. Gerilmenin yakıcılığı nefesimi kesiyor ama Beck orada, elini Ash ile bedenim arasında kaydırarak klitorisimle oynuyor. Daireler çiziyor, fiskeler vuruyor ve ben tekrar rahatlamaya başlıyorum.

"Siktir, Jude! Piercinglerinin sikime baskı yaptığını hissedebiliyorum." Ash inliyor.

Jude gülerek, "Merak etme, Savy ve ben burada işimiz bittiğinde girintileri daha iyi yalayacağız."

Tate boğuk bir ses çıkarıyor, ben de endişeyle omzumun üzerinden bakıyorum ama eliyle mastürbasyon yaparken buluyorum, alev alev yanan gözleri Jude'un sikine kilitlenmiş, sık amımın içinde Ash'inkine sokuluyor.

"Lanet olası mükemmellik." Kabaca nefes alıyor. "Bebeğim, yaraklarını birlikte alırken çok güzel görünüyorsun. Amın sihirli. Onları geriyor ve içine çekiyor, daha fazlası için yalvarıyor." Gözleri benimkilerle buluşmak için kalkıyor ve sertleşip yoğunlaşıyor. "Aç o lanet ağızını ve benimkini de al. Hepimiz aynı anda seni sikeceğiz."

Sertçe yutkunuyorum, içimde iki yarak varken kendimi çok dolu hissediyorum ama Beck klitorisimi daha hızlı okşayarak çığlık atmama neden oluyor ve Tate dudaklarımın arasından kayıyor

Ta ki boğazımın arkasına gelene kadar. Jude ve Ash birlikte hareket ediyor, beni birlikte beceriyorlar ve dünya kayboluyor. Tüm zevk içimde kıvılcımlanıyor ve bundan daha iyisi olamazdı.

Bunu Tate'in sikinin yanında yüksek sesle söylemeliyim çünkü Beck homurdanıyor, "Evet olabilir."

Elini amımdan çekince sızlanıyorum ama Ash onun yerine geçiyor ve yanaklarımın arasından kayan soğuk sıvıyı kıkımda hissediyorum. Gözlerim tekrar açılıyor ve başımı çevirmek için ağzımı Tate'ten çekiyorum. Beck Jude'un arkasında diz çöküyor, etrafına uzanıyor ve parmaklarını kayganlaştırmacıdan geçirerek göt deliğime masaj yapıyor. Birkaç kez daireler çiziyor ve sonra parmağını ilk boğuma kadar bastırıyor. İçime girdikçe yüksek sesle inliyorum. Amımda iki yarak var ve şimdi Beck'in ikinci parmağı kıkıma girip pompalamaya başlıyor. Daha önce hiç bu kadar dolu hissetmemiştim ve bu ezici bir duygu. Vücudum onlar tarafından tekrar tekrar sarsılırken daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum ama Tate yüzümü ona doğru çekiyor ve sikinin başını dudaklarıma bastırıyor.

"Hepimiz, bebeğim. Her lanet deliğe!"

Ağzımı açana kadar çenemi sıkıyor ve sert ve hızlı bir şekilde sikiyor. Sahip oldukları her şeyi alırken inleyen, inleyen bir karmaşayım ve orgazm üzerime o kadar sert ve hızlı bir şekilde iniyor ki görüşüm beyazlaşıyor ve boğazımın derinliklerinde horozunun etrafında çığlık atıyorum.

"Siktir, siktir, siktir! Bizi o kadar sıkıyor ki!"

Hem Ash hem de o içimde zonklarken Jude kekeliyor ve dölleri kanalımı dolduruyor, içimden ve bacaklarımdan aşağı damlıyor. Düşünemiyorum, nefes alamıyorum. Bedenimi ve zihnimi yok eden zevkin içinde kaybolmuş durumdayım.

Jude içimden çıkıyor ve Beck beni Ash'in üzerinden kaldırıp yataktan aşağı çekiyor. "Tate, sırt üstü yat. Bu mükemmel amcığı gerdirme sırası bizde."

Başımı çevirip "Çok fazla, çok fazla!" diye sızlanıyorum.

Ama Beck sadece gülüyor ve ben Tate'in üzerine binene kadar beni döndürüyor. Beck, ben kemiksiz bir şekilde göğsüne yaslanana kadar üst bedenimi ona doğru itiyor.

"Bize daha fazlasını verebilirsin, sevgilim. Hepimizi alabilirsin."

Tate saçlarımı yana doğru tarayıp yüzümden dudaklarıma doğru öpücükler kondururken evet diye mırıldanıyorum.

"Sen çok iyi bir kızsın, bebeğim. Siklerimizi mükemmel bir şekilde alıyorsun. Daha fazlasını da alabilirsin. Söz veriyorum bayılacaksın. Seni tekrar sikmemize izin ver. Seni sevmemize izin ver."

Kalçalarım onun sikinin üzerinde yuvarlanmaya başlarken ellerini vücudumda gezdiriyor ve onu aşırı hassas amcığma doğru kaydırıyor. Aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil.

"Lütfen, lütfen, beni tekrar becer. Sana ihtiyacım var, daha fazlasına ihtiyacım var."

İçime ilk vuruşu yavaş ve kolay. İçimdeki döllere ve orgazmlar yüzünden o kadar yumuşak ve ıslağım ki, kalçalarını kaldırıp içimde gözlerimi parlatan noktaya doğru sürükleyene kadar onun gerginliğini hissetmiyorum bile. Kıçımı yukarı doğru eğiyorum ve parmaklarım kollarına gömülürken, onunla aynı vuruşu yapıyorum. Beck arkama geçip ayaklarını yere koyuyor ve büyük, küt ucunu kıçımdan aşağıya doğru sürüklüyor.

"Evet! Yap şunu! Lütfen!" Kıçımı hizalayıp yavaşça içeri itmeye başladığında yalvarıyorum. Birden uyuşukluğum kayboluyor ve her şey sıcak ve parlak hale geliyor. Tate beni tamamen doldurana kadar yukarı iterken sikine karşı geri itiyorum. Tanrım! Bu, Ash ve Jude'un aynı anda içimde olmasından farklı bir dolgunluk, daha fazlasını arzuladığım farklı bir dolgunluk.

"Daha sert!"

Onlar girerken yalvarıyorum, yavaş ve yumuşak. Sert istiyorum, hızlı istiyorum, sahip oldukları her şeyi istiyorum!

"Onu duydunuz, kardeşlerim. Kızımıza istediğini verin! O çılgın atana kadar amını ve götünü siki." Jude havlıyor.

Tate'in yanına doğru bastırıyor ve elimi kolundan çekip ağzına götürerek parmak eklemlerimi öpüyor. Dudaklarını tırnaklarımın üzerinde gezdiriyor ve elma şekeri kırmızısı cilaya hayranlıkla bakıp sırtıyor.

"Güzelim, ben de tam sikimin kırmızıya sarılmasını istediğimi düşünüyordum, bebeğim."

Yanımızda yükseliyor ve parmaklarımı sikinin etrafına sarıyor ve sonra Tate'inkini tutup benimkini onunla kapatıyor. Tate inliyor ve parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor ve iki yarak deliklerimi delerken birlikte Jude'a mastürbasyon yapıyoruz. Dalga doruğa ulaştığında başımı çeviriyorum ve Ash dudakları ve diliyle ağzımı sikmek için içeri girdiğinde sıcak yeşim gözlerle karşılaşıyorum ve hep birlikte düşüyoruz.

Sıcak nemli bezler dağınıklığı temizlerken ve sert eller beni okşayıp severken, onlar da bebeklerini ne kadar çok sevdiklerini fısıldarken yatağın ortasında gevşekçe uzanıyorum. Gözlerim dalgalanarak kapanıyor ve kendimi kontrol ediyorum. Zihinsel olarak tamamen açık, tamamen çıplak ve onlara maruz kalmış durumdayım. Kafes, duvar, tüm maskelerim yok oldu - onların sevgisi tarafından yakılıp yok edildi.

EPİLOG

Beş yıl sonra.

Saatler ilerledikçe tribünlerdeki seyirciler ayağa ve onun atması için avazları çıktığı kadar bağırıyorlar. Jude topu saniyeler önce yakaladı ve maçı kazanıp Superbowl'u evimize götürmek için ihtiyacımız olan son sayıları yapmak için kaçıyor, dönüyor ve ayaklarının üzerinde dönüyor. Ve bu onun için ne büyük bir zafer olacak. Şimdiden bunun son maçı olacağını, spordan emekli olmaya ve kurduğu çocuk futbolu eğitim kulübünde Tate'e katılmaya hazır olduğunu açıkladı.

Sevdiğim insanların tezahüratlarına bakarken bakışlarım yönetici locasında gülümseyerek dolaşüyor. Beck, Tanner'ı tutmuş, Jude için çılgık atarak parmaklıklara yaslanıyorlar. Stella üç yaşındaki ikiz kızlarından birini kalçasında zıplatıyor ve sahadaki babası için minik ellerini çırpıyor. Mark diğerini sallıyor, yüksek sesler onu bunaltırken onu yatıştırıyor ve Tate arkama geçip içinde üç numaralı bebeğin bulunduğu büyüyen karnımı avuçluyor. Bir sonraki profesyonel placekicker olmak için antrenman yapar gibi mesanemi tekmeleyen bir erkek bebek.

Jude golü atıyor ve gürültü patlıyor. Stadyum etrafımızda çılgına dönerken ayaklarımdaki titreşimleri hissedebiliyorum.

Geniş bir gülümsemeyle Tate'e yaslanıyorum ve sonra başımı arkaya eğip ona bakıyorum ve soruyorum: "Özlüyor musun bebeğim?"

Başımın üstüne bir öpücük konduruyor.

"Sadece biraz ve sadece böyle zamanlarda ama onun dışında hayır. İhtiyacım olan her şey burada var bebeğim. Hayatımı seviyorum."

Ona gülümsüyorum ve sonra gözlerimi Jude'un kutlama yapan takım arkadaşları tarafından dövüldüğü sahaya geri çeviriyorum. Tate'e daha fazla katılamazdım. Hayatımızı seviyorum. Sevan'ın satılması ve benim yolumu seçmekte özgür olmamla birlikte ilk tutkum olan edebiyata yöneldim. Sevdiğim ve inandığım yazarlarla küçük bir yayınevi kurdum ve Butterfly Ink'in son kitabı New York Times'ın en çok satanlar listesinde otuz dört numaraya yükseldi. Bu benim küçük girişimim için büyük bir kazanç ve yazarlarımı ve şirketimi yayıncılık dünyasının haritasına yerleştiriyor.

Mark, Poppy'yi bana doğru uzanırken getiriyor. Beyaz-sarı saçları gözyaşlarıyla ıslanmış, kızarmış yüzüne yapışıyor ve gök mavisi gözlerinin cam gibi olmasından yatmaya hazır olduğunu anlıyorum. Minik bacaklarını bebeğimin karnına doluyor ve ben onu yatıştırırken sıcak, nemli yüzünü boynuma bastırıyor. Sessiz, içine kapanık küçük bir şey. Bana çocukken nasıl olduğumu hatırlatıyor. İkizi Piper'ın tam tersi. O kız babasının özelliklerine sahip. Vahşi, tutkulu ve korkusuz.

Doğumlarından hemen sonra Jude'un baba olduğunu biliyorduk ama tüm erkeklerim onların babası ve onları tüm ruhlarıyla seviyorlar. Şu anda mesaneme basanın Ash olduğundan eminim. Tarihler, gizlice gittiğimiz kiralık bir kulübede birlikte geçirdiğimiz sarhoş bir hafta sonuyla örtüşüyor. Özel bir jakuzi ve çılgın sevişmelerimiz sırasında bazı mobilyaları kırdığımızda depozitomuzu kaybetmemiz söz konusuydu. Ona söylediğimde gözlerinin dolması ona daha da aşık olmamı sağladı.

Bebek yanıma yaslanan kız kardeşine doğru uzanırken kaburgalarım gıcırıyor ve neredeyse onlara iki çocuk daha yapacağıma dair verdiğim sözünü tekrar gözden geçireceğim ama Tate uyuyan Poppy'yi kucaklamak için üzerimden kaldırdığında ve Beck sevgi dolu gözlerle bana baktığında, onları hiçbir şeyden mahrum bırakmayacağımı biliyorum.

Jude'un sesi stadyumdaki hoparlörlerden çınlayarak adımı söylerken beni parmaklıklara doğru el sallıyor. Bu tarafa bakan kalabalığın gözleri önünde yerimi alırken hangi salak ona mikrofon verdiyse inliyorum. Ash sahadaki oyuncu kalabalığını yararak onu uzaklaştırmaya çalışırken sesi gürliyor.

"İşte orada! Bebeğim benim! Başardık, bebeğim. Kızlarına tekneyi bastık! Çocukları al, eve gidip pizzayla kutlayacağız ve sonra canavar traktörümle tarlanı süreceğim..."

Neyse ki birisi o cümlesini tamamlayamadan yayını kesecek kadar sağduyulu. Emekli olduktan sonra arazi satın almaktan bahsediyordu.

çiftçilikte şansını deniyor. Hepimiz bunun saçma sapan cinsel imalarda bulunmak için Jude'un bir oyunu olduğunu biliyoruz. Sikine canavar traktörü demeye ve beni onunla sürmek istediği tüm yolları anlatmaya başladı. Ayrıca içime 'tohumlarını' ekerken Carhartt giymek istediğini söyledi. Onu varlığının her zerresiyle seviyorum.

Kalabalık yine de işin özünü kavradı ve daha da yüksek sesle tezahürat yaparak koyu kırmızı bir kızarıklığın boynumdan yukarı tırmanmasına ve yanaklarımın kızarmasına neden oldu. Yine de ona abartılı bir öpücük verirken yüzüme yayılan kocaman gülümsemeyi engellemiyor. Diğer oyunculardan biri ona kocaman kupayı uzatıyor ve o da bir eliyle kupayı bana doğru tutup kaşlarını oynatarak tepesini işaret ediyor. Ben de gülerek başımı arkaya atıyorum. Ne yaptığını çok iyi biliyorum. Bu sabah kazanacağını, kupayı eve getireceğini ve beni ona bindireceğini, boşalana kadar klitorisimi her tarafına sürteceğini söyledi. Onun çılgınlığına kucaklıyorum, ellerimi kaldırıyorum ve parmaklarımı kendime doğru çekiyorum. Bebeğimin ağzı bir karış açık kalıyor ve sonra bir çığlık atıp kupayı bir sonraki oyuncuya fırlatıyor. Sahayı koşarak geçiyor, sınır duvarına tırmanıp üzerinden geçiyor ve merdivenlerden yukarı fırlıyor. Taraftarlar uzanıp sırtını sıvazlıyor ve formasını çekiştiriyor ama o savruluyor, zıplıyor ve tırmanmaya devam ediyor.

Kutunun hemen altında.

Küpeştenin üzerinden kamburumun elverdiği ölçüde eğilip ona sırtıttığımda altın rengi gözleri sevinçle parlıyor.

Bana sırtıttı ve "Benimle oyun mu oynuyorsun, bebek?" diye sordu. Ben de ona tam olarak duymak istediği şeyi söyledim.

"Hayır bebeğim, ama seninle oynayacağım, her gün... sonsuza kadar."

Son

Lütfen bir saniyenizi ayırıp bir ratin4'e tıklayın ve bir dakikanızı ayırıp yorum yaparsanız çok mutlu olurum! Teşekkürler, Reese

Daha fazlasını mı arıyorsunuz? Yeni haberlerden haberdar olmak için bültenime kaydolun

Bültenler!

[Reese Rivers Yeni Yayın Bülteni](#) Reese

Rivers okuyucu grubuna ulaşın:

[Reese Rivers FB Okuyucu Grubu](#)

ÖN İZLEME

Yağmur Gibi Yağar RH

Yağmur

İnsanlar Fate'in komik olduğunu söylüyor ama değil. O bir amcık. Bu kaltak sizi kandırır, istediğinizi sandığınız her şeyi size gösterir, sizi tüm hayallerinizin yoluna sokar ve sonra boğazınızı kesip sizi başladığınız yere geri döndürdüğünde güler. Dediğim gibi, amcık.

Aklıma bu kadar kolay gelen bu kaba kelimedenden utanıyorum. Ben artık öyle biri değilim. O ham, evcilleşmemiş kızı geride bırakmak için çok çalıştım. Yemin ederim, başladığım yere ne kadar yaklaştıysam, o kız o kadar geri çekildi.

Arabamın ön camından, farlarımın tek genişlikteki karavana bakıyorum. Yirmi dakika önce toprak yola girdiğimden beri direksiyonun başında donup kalmıştım. Arabayı kapatıp dışarı çıkmaya bir türlü cesaret edemiyorum. Sanki arabadan çıkmazsam, bunların hiçbirisi gerçekten yaşanmayacakmış gibi. On yedi yıl üç yüz altmış dört gün boyunca yaşadığım yıkık dökük karavana bakarken gördüğüm tek şey, kırık yatak odası penceresinden dışarı süzülüşüm. On sekizinci doğum gününe saatler kala bir zarf dolusu para ve kıyafetlerle dolu bir sırt çantasıyla sıvışmıştım.

Gözlerim karavandan uzaklaşıp nadasa bırakılmış tarlaya kayıyor ve o gece en yakın kız arkadaşımın koli bandı ve astar boyayla bir arada tuttuğu paslanmış Dodge Neon'unda beni beklediği yere kadar izlediğim yolu takip ediyor. O araba, beni içinden otobüs geçen en yakın kasabaya bir saatte götürecek kadar sağlamdı.

Onları korumak için koştum. Daha fazlasını, daha iyisini umarak. Ve kendimi arkama bakmamaya zorladım. Sekiz lanet yıl boyunca buna sadık kaldım. Farklı olanı buldum, daha iyisini bulduğumu sandım - ve sonra o amcık güldü, güldü ve bir telefonla hepsini elimden aldı.

Parmaklarım direksiyonu daha da sıkıyor, parmağımdaki elmas yüzük tenimi çimdikliyor. Gökyüzünde çakan bir şimşek yüzüğün bana alaycı bir şekilde parlamasına neden olurken loş ışıktaki gözlerimi ona dikiyorum ve keşke onu dairenin tezgahında bıraksaydım diyorum. Parmağımdaki soğuk taşın hayatımın bir sonraki aşamasını, geleceğimi temsil etmesi gerekiyordu. Ama o telefon görüşmesi beni teselli ve destek arayışı içinde Jason'ın ofisine gönderdi.

Onun yerine, masasının üzerine eğilmiş olan asistanına aletini sokarken tam bir görüntü elde ettim. Kafasını kaldırıp beni izlediğini fark ettiğinde gözleri daha önce hiç görmediğim kadar soğudu. Rahatsız olmuş, hatta onu rahatsız ettiğim için sinirlenmiş görünüyordu. İşini bitirmek için kadına birkaç kez daha pompalarken gözlerinde kesinlikle suçluluk yoktu.

Tam asansör kapıları açılırken beni yakaladı ve bileğimi o kadar sert kavradı ki, siyah ve mavi morluklardan oluşan güzel bir halka oluştu. Boğazım, babamın öldüğünü haber veren telefonun ve beni seven bir adamla geleceğimi düşündüğüm şeyi kaybetmenin verdiği kederle iki kat düğümlenmişti. Bir sarsıntıyla bileğimi daha sert sıktı ve başımı kaldırıp ona bakmamı sağladı.

"Eve git ve beni orada bekle, Rain. Bunu daha sonra oraya gittiğimde konuşuruz."

Kolumu çekerek kurtulmaya çalıştım ama o daha da sıkarak narin kemiklerimin acıyla birbirine sürtünmesine neden oldu.

Çenesi sıkılaştı ve ses tonu uyarı doluydu: "Az önce gördüklerinle ilgili olarak verebileceğin aceleci veya ani tepkileri çok dikkatli bir şekilde düşünmek isteyeceksin. Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Gözlerimin içine sertçe baktı ve sonra kolumu bırakarak beni bekleyen asansöre doğru yönlendirdi.

Aramızdaki kapılar kapanırken ona uzun uzun baktım çünkü yanıliyordu. Gördüğüm şey her şeyi değiştirmişti ve artık geri dönüşü yoktu. Ofis binasından çıkıp taksiyle dairemize kendimi bir zombi gibi hissetmişim. En üst kattaki ultra modern ve şehir manzaralı eve girdiğimde boşluk ve uyuşukluktan başka bir şey hissetmemişim.

Giysiler yıgınlarda halinde bavullara atılmış, banyo malzemeleri şişkin bir çantaya süpürülmüş ve hepsini yeraltına taşıması için kapıcıyı çağırdığımda benden kalan her iz o apartman dairesinden silinmişti

ve arabama bindim. Bankacılık uygulamamı açıp ona yatırdığım parayı çekerken ve onun çok daha büyük miktarını geride bırakırken robot gibiydim.

Onun parasından bir kuruş bile istemiyordum. Düğün organizatörüne her şeyi iptal etmesini ve düğünün iptal olduğunu bildiren bir e-posta gönderdiğimde en ufak bir üzüntü bile hissetmedim. Ondan, hayatımdan ve kırık bir gelecekte uzaklaştım - başladığım yere ve yıllar önce kaçtığım yere kadar geri döndüm. Belki de ben buyum, bir koşucu. Belki de hep böyle olacağım, her şeyden kaçan bir kadın.

Fırtına yaklaşırken ve gökyüzünde şimşekler çakarken parmağımdaki yüzüğe bakıyorum, ta ki daha fazla dayanamayana kadar. Gök gürültüsü çatırdayıp gümbürderken, içimdeki her şeyi dışarı döküyorum ve çığlık atıyorum, çığlık atıyorum ve çığlık atıyorum. Sesim kesildiğinde ve daha fazla çığlık atamadığımda, arabanın kapısını iterek açıyorum ve karavanın cılız basamaklarına doğru yürüyorum ama ayaklarım duruyor. Yapamıyorum. Henüz oraya girip boşlukla, anılarla yüzleşmem.

Arkamdan uzaktan bir at kişnemesi duyduğumda tüylerim diken diken oluyor. Tüylerim diken diken oluyor. Daha dönmeden ne göreceğimi biliyorum. Fırtına gittikçe yaklaşırken dönüp kalbimin eskiden yaşadığı yöne bakıyorum ve bekliyorum. Şimşek çakıyor ve gökyüzünü tekrar aydınlatıyor ve işte oradalar. Tepenin üzerinde atların üzerinde oturmuş üç adam bana doğru bakıyor.

Şimşek sönüp bizi tekrar karanlığa bırakana kadar uzaktan birbirimize bakıyoruz. İşte o zaman arabama geri dalıyorum ve hızla uzaklaşıyorum çünkü sonunda bir şeyler hissediyorum. Her şeyi hissediyorum - ve şimdi beni boğan pişmanlığın tadı korkuya çok benziyor. Geceyi geçirecek bir oda bulmak için şehre geri dönüyorum ve yemin ederim ki o amcık Fate'in fırtınada güldüğünü duyabiliyorum.

Şans

Luke mutfak masasının üzerine sertçe raptiye atarak eski ahşabı zaten olduğundan daha fazla çiziyor. Kahve fincanımın dibinden başımı kaldırıp bakmaya zahmet etmiyorum. Uyumaya çalışmaktan bile vazgeçtikten sonra, güneş daha yeni doğmasına rağmen bir fincan dolusu kahve içtim bile.

Dün gece onu babasının külüstür karavanının önünde dikilirken gördükten sonra hiçbirimizin fazla uyuduğunu sanmıyorum. Birkaç anneyle kavgaya ediyorduk.

Farların karavana giden uzun yolda yanıp söndüğünü gördüğümde yaklaşmakta olan fırtınadan içeri giremeyecek kadar aptal olan buzağılar.

Onu orada görmek neden sürpriz oldu bilmiyorum. Babasının işlerini halletmek için geri döndüğünü biliyorduk ama yine de onu bu kadar uzun süre sonra bu kadar yakınımda görmek içime bir katır tekmesi gibi geldi. Ondan tek bir kelime bile duymadan geçen sekiz lanet yıl, eskiden içimde sahip olduğu yeri sertleştirmiş ve soldurmuş, geriye öfkeyle kaplı kalın bir acı tabakasından başka bir şey bırakmamıştı. Luke'un yüzündeki çatık kaşlara bakılırsa o da aynı şeyi hissediyordu. Rex, dün gece bir şişe viski kapacak kadar uzun süre evden geçti ve sonra fırtınanın içinde bir yerlerde kayboldu.

Luke karşıdaki sandalyesine çöküp elini yüzüne götürürken homurdanıyor. Sandalyemde arkama yaslanıp bekliyorum, sormaya başlamasının bir dakika alacağını biliyorum. Düşüncelerini dile getirmekte her zaman yavaş davranmıştır, kendini hiçbir zaman bize ait hissetmemesinin bir ürünüdür bu. Luke'un Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiği zaman çocukken sahip olduğu tatlılığı yok etmiş ve ona daha sert bir tavır kazandırmıştı ama bu belirsizlik hiçbir zaman tam olarak ortadan kalkmadı. Özellikle de güçlü duygularla uğraşırken.

Tamir etmek için getirdiği raptiyeyle oynuyor ve sonunda derin bir iç çekerek masaya geri atıyor.

"Onu görmek zorunda mıyız? Burada uzun süre kalacağından şüpheliyim. Sadece... görmesek olmaz mı?"

Oyalamak için ağzımı ovuşturuyorum, geri gelip yaralarını deştği için ondan biraz daha nefret ediyorum. Ona cevap vermeden önce nefesimin altından küfrediyorum.

"Var, ama onunla konuşmak zorunda değilsin. Tören için arkada duracağız ve biter bitmez dışarı . Babasına saygılarımızı sunmak zorundayız, bu çok uygun."

Kaşları çatılıyor ve eskiden olduğu tatlı, hüzünlü çocuğun bir anlık görüntüsünü görüyorum ama sonra yüzü sertleşip dönüştüğü adama dönüşürken keskin bir baş sallıyor. Evden tekrar çıkmadan önce dizgini tekrar yukarı kaldırıyor. Onun gidişinden sonraki anılar aklımdan geçerken tek parmağımla boş kahve fincanımın kenarında daire çiziyorum.

Sonra o kupayı alıp duvara fırlattım. Gittiği için onu sikeyim, geri geldiği için daha da sikeyim.

Ayağa kalkıp yaptığım pisliği temizlemeden önce kendime birkaç dakika daha düşünme izni veriyorum. Rain muhtemelen babasını gömmek ve evrak işlerini halletmek için gereken birkaç günden fazla burada kalmayacak ama tekrar gittiğinde arkasında daha büyük bir karmaşa bırakacağına içimde bir his var. Benim bırakacağım bir dağınıklık.

temizlemem gerekiyor. Yorgun yüzümü tekrar fırçalıyorum ve anahtarlarımı alıp kapıya yöneliyorum. Ertelemenin anlamı yok, o burada ve bununla yüzleşmek daha iyi olacak.

Kasabaya kadar olan yol, yorgun beynime hatırlaması için zaman kazandıracak kadar uzun. Öncenin tatlı zamanlarını düşünmeme izin vermiyorum, sadece sonrasının enkazına odaklanıyorum.

Rex'in sonunda onun gittiğini ve geri gelmeyeceğini kabul ettiği gün. Veda etmek için kısa bir not bırakarak gecenin bir vakti nasıl kaçıp gittiğini. Onu kaybetmenin acısını bastırmak için pervasızca bedenini yıllarca hırpalaması. Ve ancak vücudu daha fazla dayak yemeye dayanamadığında nasıl geri döndüğünü. Şimdi şişeler ve esrarla kendi kendini tedavi edişini.

Luke askere gittikten sonra onu otobüse götürdüğümü ve eve dönemeyeceği korkusuyla uyuyamadığım geceleri hatırlıyorum. Hiç işimizin olmadığı kurak bir çöl ülkesinde bir kurşun ya da bombaya hedef olmasından korkardım. Son görevinden sonra nihayet temelli olarak eve dönmesinin verdiği rahatlamayı ve ardından gözlerinde asla tam olarak geçmeyen o perili bakışı görmenin verdiği çaresizliği hatırlıyorum.

Çiftlikte kalan son kişi olduğumu hatırlıyorum. Her gün o piçi memnun etmeye çalışıyordum, ta ki neredeyse kavga edecek hale gelene ve sonunda kendimi terk edene kadar. Baroyu geçene kadar beynime bilgi tıktırdığım bitmek bilmeyen geceler ve sonra çiftliği devralmam için beni geri getiren çağrı. Ve sevdiğim herkes gittiğinde ruhumun yarısının kaybolduğunu hissettiğim her lanet gün.

Kamyonetimi lokantanın önüne çekip başımı arkaya yatırıyorum ve birkaç dakikalığına düşüncelerimden biraz olsun uzaklaşmak istiyorum. Sonunda pes ediyorum ve iki elimi saçlarımda gezdirdikten sonra inip kahvaltı için içeri giriyorum.

Ev sahibi Dolly kahve cezvesine uzanırken başıyla günaydın diyor. Kocası ve kızartma aşçısı Clint, yemek penceresinden selamlamak için bir el kaldırıyor. Lokantanın arka tarafındaki her zamanki yerime yerleşiyorum ve Dolly kahve doldurmak için bana uzandığında eski, yontulmuş kahve fincanını ters çeviriyorum.

"Günaydın, sevgilim. Clint her zamanki gibi seni hemen çıkaracak. Üstünü çıkarmak istediğinde seslen."

Tezgâha doğru sallanırken ona göz kırpıyorum, üniformasının pembe polyester kumaşı geniş kıvrımları ve iri kahverengi bukleleriyle geriliyor

Aqua Net bulutuyla başının üstüne kilitlemişti. Dolly'yi düşünmeden ve gülümsemeden o kokuyu asla alamam.

Yemeğimi bitirdiğimde lokanta müşterilerle dolup taşmıştı. Oturduğumdan beri başımı öne eğmiş durumdayım, gündelik sohbetler edecek halim yok ama kapının zili bir kez daha çaldığında kalabalığın üzerine bir sessizlik çöküyor. Ben daha kafamı kaldırmadan onun içeri girdiğini anladım.

Gözlerim daha onun sırtına inmeden midem çalkalanıyor ve tenim çok gergin hissediyor. Dolly onun için bir bardak doldururken tezgâhta bekliyor. Parmak eklemlerim masanın kenarında beyazlaşıyor ve Luke'a onunla konuşmak zorunda olmadığımızı söylememe rağmen ayaklarım aksini söylüyor. Dalgalı olduğu zamanlarda dokunmaya bayıldığım sarı saçlarının zarif, pürüzsüz dökülüşünü ve ağız sulandıran kıvrımlarını gizlemek için hiçbir şey yapmayan şık keten eteğini tarıyorum.

Tam arkasına geçtim ve nefesinin altından "Orospu çocuğu" dediğini duydum.

Omzunun üzerinden bakıp bileğinin etrafındaki koyu morluk halkasını ve banka kartını uzatırken parmağındaki gösterişli, büyük boy taşı görene kadar bu beni gülümsetiyor.

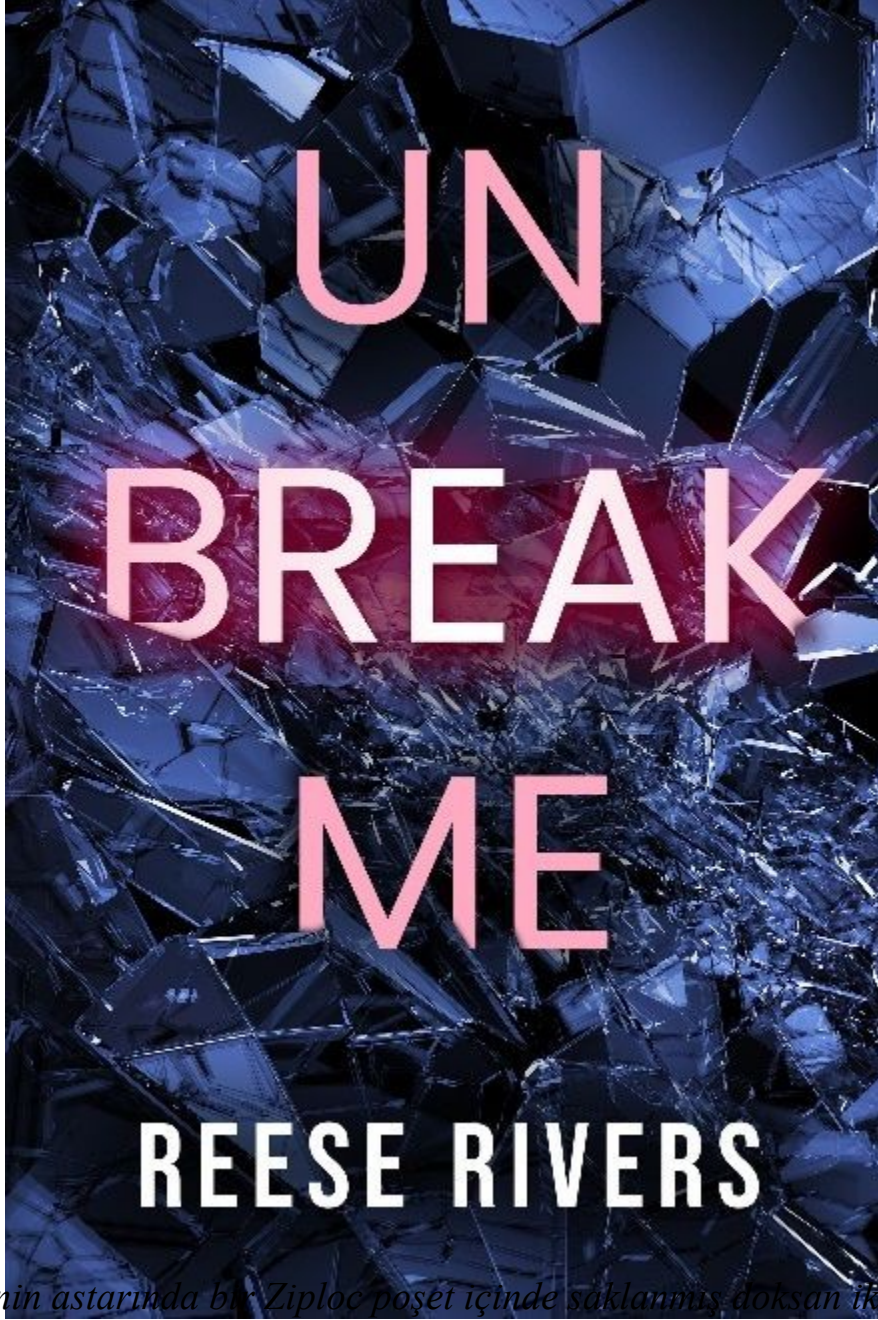
ÇOK YAKINDA!

YAĞMUR GIBI YAĞAR

[Şimdi Ön Sipariş Vermek İçin Bu Bağlantıya Tıklayın!](#)

Reese Rivers tarafından da yazılmıştır

Unbreak Me

Kanepenin astarında bir Ziploc poşet içinde saklanmış doksan iki dolar elli yedi sent ve bir çift polaroid fotoğraf var.

bana biraz zaman kazandırabilir. Kocamla tanışan herkes onun çok çekici bir adam olduğunu düşünüyor ve bu dört duvarın arkasında bana neler yaptığına asla inanamaz. Ve şimdi, beş yaşındaki kızımın kolunun alçada olduğunu görüyorum. Bir daha asla olmasına izin vermeyeceğime yemin ettiğim bir şey.

Doksan iki dolar ve elli yedi sent. Yeterli değil, ama olması gerekecek.

Bu tatlı ve buharlı, çağdaş romantizm tek başına, tetikleyicilere neden olabilecek aile içi istismara referanslar içerir. Ana kahraman, birbirlerini iyileştirip bir aile olurken üç erkekte de aşkı bulur.

Kış bastırırken arabalarında yaşayan ve kaçmakta olan Avery, bir canavardan saklanmak ve kızını güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktır. Karlı bir gecede yaptığı bir iyilik her şeyi değiştirir.

Üç eski asker ve kendi hasarı olan bir Alman kurdu, anne ve kızı yanlarına alır. Avery ve Chloe'ye fena halde aşık olurlar ve onları güvende tutmak için dünyayı yakıp yıkarlar.

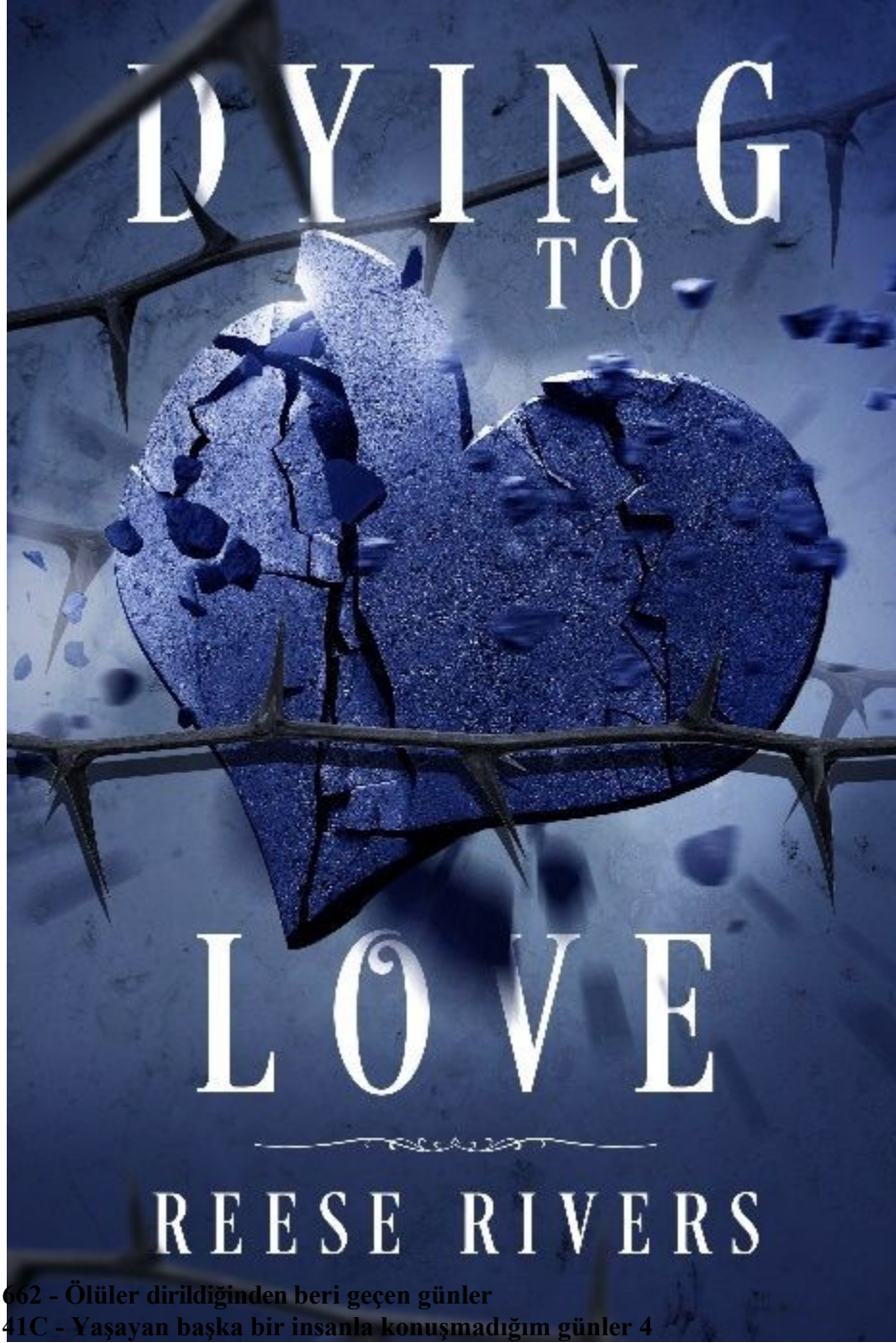
Easton - son çatışmalarında birliğinin yarısını kaybetmenin suçluluğunu taşıyor. Avery ve Chloe ile yaşadığı çocukluk travması arasında çok fazla paralellik görmektedir. Onuru, onlara bakmasını ve onları korumasını gerektirmektedir. Avery'ye duyduğu çekimle demir gibi bir iradeyle savaşır.

Zack - Çekici playboy, vücudunda taşıdığı yaralar ve bacağını kaybetmesi nedeniyle özgüvenini yitirmiştir. Küçük bir kız, yaralarına bakış açısını değiştirmesine neden olur. Avery yarayı değil adamı görür ve içindeki boşluk yavaş yavaş bir daha hiç şansının olmayacağını düşündüğü bir aşkla dolmaya başlar.

Ryker - Büyüklüğü ve cüssesi gözünü korkutur ve diğerleriyle arasında güvenli bir mesafe bırakır. Az konuşan bir adam, ana iletişim biçimleri uzun uzun hırıltılar ve homurtular. Küçük bir kız çocuğu tatlılığıyla tüm zırhını kırıyor ve annesi kollarındayken ruhunun eksik bir parçası gibi hissediyor. Onlara zarar veren adamı bulduğunda, onu mümkün olan en acı verici şekilde yok edecektir.

Kanga (köpek) - Kadın sürüsünü mutlu ediyor ve dişi yavrusu ona eğlenilebileceğini hatırlatıyor, onu ve sürüsünü savaşın dışına çıkaran mermi ve bombaların anılarını hafifletiyor.

Aşk İçin Ölmek

662 - Ölümler dirildiğinden beri geçen günler

41C - Yaşayan başka bir insanla konuşmadığım günler 4

- Güvenlik için çitlerime tırmanan erkekler 1 - Aşk için son şans

Kelsey kıyametin başlangıcından kurtulmuş ve arkadaşlarının yardımıyla yeni dünyada başarılı olmuştur ama artık onlar yoktur. Bir yıldan uzun süredir yalnız ve yüksek kaygı nedeniyle zihinsel olarak çökmüş durumda, her gün

devam etmek için irade bulmak. Ta ki üç tatlı, seksi adam ve bir ateşli a**çık sığınak aramak için çitlerine tırmanana kadar.

En yakın arkadaşı Tara'nın çirkin maskaralıkları peşini bırakmazken, her geçen gün biraz daha ölmeye devam etmek mi yoksa bu seksi adamların ona sunduklarına tutunup belki de aşkı bulmak mı istediğine karar vermesi gerekmektedir.

Ayrıca zombiler de birkaç kez karşımıza çıkıyor.

Bu kan ve vahşet dolu bir zombi romanı değil. Komedi, sadece ona bakmak isteyen aşırı korumacı erkekler ve bir dizi çift çitin arkasında gerçekleşen bir ton seksi buharla dolu.

Bu harika bağımsız RH'nin tadını burada çıkarın:

[Aşk İçin Ölmek](#)

Zaman Zaman

Bir Zaman Yolculuğu RH 3 Kitaplık Seri

Bir bornoz giyerken... iPhone'dan başka size yardımcı olacak hiçbir şey olmadan 17. yüzyıl Fransa'sına zaman yolculuğundan nasıl kurtulursunuz? O 'büyülü' şeytani iPhone'a sahip olduğunuz için bir cadı olarak kazığa bağlanıp yakılmaktan nasıl kurtulursunuz?

Dört ateşli AF erkeği tarafından kurtarılmakla başlayın. Vampirlerin ve kurt değiştirenlerin gerçek olduğunu kabul edin ve sonra hepsine sahip olabileceğiniz gerçeğiyle barışın.

Eden Kelly'nin hayatı mahvolmuştur. Travma geçirmiş ve yalnız, her gün yaşamaya devam etmek için mücadele ediyor, ta ki onu zamanda 1667'ye savuran sihirli bir aynaya rastlayana kadar.

Sebastian, Luca, Finn ve Cade savaşa giderken önlerinde beliren kadından tamamen etkilenirler. Kadının modern tavırları, zeki, arsız ağzı ve çarpıcı güzelliği onları büyüler ve arzuyla doldurur. Kadının hasarlı ruhunu ve saklamaya çalıştığı ıstırabını fark ederler çünkü hepsinin yaşadığı benzer acılar vardır. Farkında olmadan aynı şeyi onlar için yaparken, ona bakmak, onunla ilgilenmek ve onu yatıştırmak için yanıp tutuşurlar.

Modern bir kadın bu adamlarla aşkı ve mutluluğu bulabilir mi yoksa zaman her şeyi bitirip onu ıssız modern hayatına geri mi çekecek?

Zamandan Sonra serisinin 1. Kitabı ile bir sonraki harika serinize buradan başlayın!

[Yakala Beni](#)

YA Post Apokaliptik Başlıklar Theresa Shaver Olarak Mritten

[Mahsurlar Serisi](#)

**Kara - Bir Mahsur Romanı, Birinci
Kitap Deniz - Bir Mahsur Romanı,
İkinci Kitap Ev - Bir Mahsur Romanı,
Üçüncü Kitap
Şehirden Kaçış - Bir Mahsurlar Romanı, Dördüncü
Kitap Donmuş - Bir Mahsurlar Romanı Beşinci
Kitap
Buzlu - Bir Mahsur Roman Altıncı Kitap**

[Sonsuz Kıs Serisi](#)

**Kar ve Kül - Bir Sonsuz Minter Romanı, Birinci Kitap
Yağmur ve Harabe - Bir Sonsuz Minter Romanı, İkinci
Kitap Güneş ve Duman - Bir Sonsuz Minter Romanı,
Üçüncü Kitap Ateş ve Öfke - Bir Sonsuz Minter Romanı,
Dördüncü Kitap [Kavrulmuş - Bir Kuru Toprak Romanı](#)**

[Flare Serisi](#)

**Yolculuk - Bir Flare Romanı, Birinci
Kitap Çizgi - Bir Flare Romanı, İkinci
Kitap Köprü - Bir Flare Romanı, Üçüncü
Kitap**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.